

Oktober 1977 · 77e Jaargang · Nummer 10

DE STER

DE STER

Uitgave van
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Oktober 1977
77e Jaargang · Nummer 10

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalfen:

Ezra Taft Benson Thomas S. Monson
Mark E. Petersen Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley Marvin J. Ashton
LeGrand Richards Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley David B. Haight

Adviseurs

Gordon B. Hinckley Marion D. Hanks
Marvin J. Ashton James A. Cullimore
L. Tom Perry Robert D. Hales

Redacteur kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

George Ph. M. Kraanen,
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht
Peter Berkhahn, Kerknieuws,
Porthstr. 5, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Druk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Correspondenten

Ring Den Haag Nederland: J. Thiel,
Valeriusstraat 19, Vlaardingen 3170
Zendingsgebied Nederland Amsterdam:
F. W. Collé-Sirach
Parelvissersstraat 28, Apeldoorn
Zendingsgebied België Antwerpen:
D. Taselaar
Houwstraat 65, Opoeteren 3671

Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven via wijk/gemeente)
Fl. 19,- of 260 BF
Citibank Amsterdam 266 041 434
The Church of Jesus Christ LDS
Citibank Brussel 570 0300 314-60
The Church of Jesus Christ LDS
USA en Canada (zeepost): \$ 8.00

© 1977 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUD

VERSLAG 147ste conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen	1
De Heer verwacht van zijn heiligen dat zij de geboden gehoorzamen.	1
Spencer W. Kimball	2
Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd. David B. Haight	5
Jaarverslag van het Kerkelijk Comité van Financiën	8
Het steunen van kerkelijke ambtenaren	9
Kom, leer de Here Jezus Christus kennen. Bruce R. McConkie	11
Integriteit. N. Eldon Tanner	14
Grotere stappen nemen bij ons zendingswerk. Franklin D. Richards	18
Waarvoor de ware kerk wordt gevormd. Delbert L. Stapley	20
Avondmaalsgedachten. Howard W. Hunter	24
De levende Christus. Bernhard P. Brockbank	27
Noch geheimzinnig, noch verborgen. Theodore M. Burton	30
Was ons hart niet brandende in ons? Loren C. Dunn	32
Bidden. Ezra Taft Benson	34
Uitreiking van padvindersonderoorscheiding	37
Volg de levende profeet. Victor L. Brown	39
Bereid u voor op een zending. J. Thomas Fyans	41
De rechtsgeldigheid van het evangelie. G. Homer Durham	43
Duizend getuigenissen. James M. Paramore	45
Het licht van Christus. Marion G. Romney	46
De grootste broederschap. N. Eldon Tanner	49
Onze enorme mogelijkheden. Spencer W. Kimball	53
Een zilveren rand. Marion G. Romney	56
De Middelaar. Boyd K. Packer	59
De zaligsprekingen en onze volmaking. Roydon G. Derrick	62
En weet daders des woords. L. Tom Perry	65
God volgt voor ons verborgen paân. LeGrand Richards	68
Joseph de zieher. Gordon B. Hinckley	70
De macht van de eenvoud. Marvin J. Ashton	73
Dagelijks een portie liefde. H. Burke Peterson	76
Dankbaarheid. Richard G. Scott	78
Uw weg naar Jericho. Thomas S. Monson	79
Doet gij hun desgelijks. Mark E. Petersen	81
Openbaring: Het woord des Heren tot zijn profeten.	
Spencer W. Kimball	84
Hulpverlening op des Heren wijze. Victor L. Brown	87
Nood lenigen met het voorraadproject van de bisschop.	
Ezra Taft Benson	90
Nood lenigen via de sociale dienst van de heiligen der laatste dagen.	
J. Richard Clarke	93
De rol van de Bisschoppenraad van de ring bij het welzijnswerk.	
L. Tom Perry	96
Een oproep om tot daden over te gaan. Barbara B. Smith.....	99
Het doel van de welzijnszorg. Marion G. Romney	101
Nieuws uit de kerk	104
Verslag studiebijeenkomst regionale vertegenwoordigers.	
Jay M. Todd	107
Verslag van de gebiedsconferenties in Latijns Amerika.	
Jerry P. Cahill	109
Broeder Alvin R. Dyer overleden	113

Verlag 147ste conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

*Toespraken en gebeurtenissen van de
op 2 en 3 April 1977 in de Tabernakel
te Salt Lake City gehouden vergade-
ringen*

*In afwijking van de traditionele drie-
daagse duur van de aprilconferenties,
heeft de kerk dit jaar een begin ge-
maakt met het houden van tweedaagse
algemene conferenties. (De eerste
tweedaagse jaarlijkse conferentie da-
teert van 1831.)*

*De conferentiebijeenkomsten vonden
plaats op zaterdag 2 en zondag 3 april.
Ze werden door president Spencer W.
Kimball gepresideerd, terwijl alle ver-
gaderingen onder leiding stonden van
een der leden van het Eerste Presi-
dium, bestaande uit president Spencer
W. Kimball, diens eerste raadgever
president N. Eldon Tanner en presi-
dent Marion G. Romney als tweede
raadgever. Er werden toespraken ge-
houden door 27 algemene autoriteiten
van de kerk, onder meer door de leden
van het Eerste Presidium en de Raad
der Twaalf.*

*Leiders en leden van de kerk uit de
hele wereld verleenden krachtens de
wet van „Algemene instemming” hun
steun aan de besluiten van het Eerste
Presidium in een aantal zaken betref-
fende het algemeen bestuur der kerk,
te weten:*

*1. De benoeming van drie nieuwe le-
den van het Eerste Quorum der Zeventig,
n.l. de broeders G. Homer Durham
en James M. Paramore, beiden uit
Salt Lake City, en Richard G. Scott uit
Maryland. Het aantal thans als lid van*

*het Eerste Quorum der Zeventig
dienstdoende broeders is hierdoor tot
41 gestegen en het totaal aantal al-
gemene autoriteiten tot 60.*

*2. De roeping van een presidium voor
de jongens van de A.P.-leeftijd in wel-
ke vacatures echter nog niet werd
voorzien. (Voor nadere bijzonderheden
omtrent de aanstelling van deze func-
tionarissen verwijzen wij naar blz. 9
van dit verslag.)*

*3. Een wijziging in de samenstelling
van het algemeen jeugdwerkpresi-
dium, waarbij zuster Colleen B. Lem-
mon van tweede tot eerste raadgeef-
ster bevorderd, en zuster Dortha
Christiansen Murdock tot tweede
raadgeefster benoemd werd. (Zie ook
blz. 10 van dit verslag voor het steunen
van ambtenaren.)*

*De vergaderingen werden in de Taber-
nakel op het Tempelplein gehouden,
terwijl er bovendien zitplaatsen be-
schikbaar waren gesteld in de Assem-
bly Hall en in het naburige Salt Palace.
Op zaterdag 2 april werd om 7 uur v.m.
de vergadering van de welzijnszorg
gehouden; verder werd er vergaderd
om 10 uur v.m. en om 2 uur n.m.,
waarna om 7 uur n.m. de algemene
priesterschapsvergadering plaats-
vond, die in een groot deel van de
wereld via een gesloten circuit werd
uitgezonden. De vergaderingen van
zondag 3 april begonnen resp. om 10*

*uur v.m. en om 2 uur n.m. Op vrijdag
1 april vond er bovendien een instruc-
tiebijeenkomst plaats voor regionale
vertegenwoordigers van de Twaalf.*

*De tijdens deze conferentie gehouden
toespraken, die in dit nummer zijn op-
genomen, werden door meer mensen
aangehoord dan die, welke ooit in een
van de voorgaande conferenties in de
geschiedenis der kerk zijn uitgespro-
ken. Alle onderdelen van de conferen-
tie of selecties daaruit werden n.l. via
252 televisiestations in de Verenigde
Staten en Canada uitgezonden; verder
vond er een televisie-uitzending op de
Filippijnen plaats en radio-uitzendingen
over 63 radiostations in de Ver-
enigde Staten, waarvan 11 stations in
Brazilië; ten slotte via 42 radiostations
in Australië. Bovendien werden van
drie vergaderingen kortegolf-radio-
uitzendingen verzorgd naar Latijns
Amerika, Afrika en Europa. Via een
gesloten circuit werden voorts radio-
uitzendingen tot stand gebracht naar
118 plaatsen in de Verenigde Staten
en Canada, en 111 kerkgebouwen op
diverse plaatsen in Europa. De alge-
mene priesterschapsvergadering werd
via een gesloten circuit uitgezonden
naar 1.153 plaatsen op het vasteland
van de Verenigde Staten, Canada,
Mexico, Puerto Rico, Hawaïi en 37
plaatsen in Nieuw Zeeland, Australië,
de Filippijnen, Hong Kong, Japan en
Korea. — De redactie.*

*Heilig de sabbatdag, schrijf uw levens-
geschiedenis op, breng uw familiere-
gisters in gereedheid, zo luiden de
aansporingen van onze profeet*

Zaterdagochtendvergadering van
2 april 1977

De Heer verwacht van zijn heiligen dat zij de geboden gehoorzamen

DOOR PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Geliefde broeders en zusters, dit is een blijde dag, omdat ik het woord tot u mag richten aangaande het werk van de Heer en de vooruitgang en uitbreiding daarvan.

In de zes maanden die sinds de oktoberconferentie van het afgelopen jaar zijn verstreken, is er heel wat gebeurd.

Wij zijn teruggekeerd van een langdurige, heerlijke reis naar afgelegen oorden in het verre zuiden, waar wij onze geliefde kerkleden hebben bezocht en toegesproken. We hebben daarbij ongeveer 37.000 km afgelegd. We zijn van de vulkanen diep in het zuiden van Chili naar de hoogste toppen van de Andes gereisd, en langs de vlakten naar de woudstreken getrokken.

Bij onze veelvuldige contacten met onze leden hebben wij op onze gebiedsconferenties ca. 150.000 mensen bezocht en die ons getuigenis gegeven. Wij hebben in hen een groeiend, zich ontwikkelend en gelukkig volk aangetroffen en zijn er zeker van dat onze hemelse Vader verheugd is over hetgeen wij in die mensen hebben gezien, in hun activiteiten, hun opvattingen, hun geloof en hun getuigenis.

In het begin van dit jaar, toen wij in het westen van de Verenigde Staten met de droogte hadden te kampen en in het oosten met kou en allerlei ontberingen, terwijl overal elders ter wereld uiteenlopende weersgesteldheden heersten, hebben wij gemeend de leden van de kerk te moeten vragen zich in vasten en gebed te verenigen om de Heer om de regen te vragen

waar die zo dringend nodig was, en om de elders voorkomende moeilijke omstandigheden te doen ophouden.

Als wij om die geweldige zegeningen baden, hebben wij ons deze misschien niet altijd waardig betoond; wij willen ons in dezen echter niet paniekerig opstellen, maar des Heren aandacht enkel op de bestaande toestanden vestigen, waarna wij onze krachten aanwenden om ons leven in harmonie met Hem te brengen. Een vroegere profeet heeft eens gezegd:

„Wanneer de hemel gesloten blijft, zodat er geen regen komt, daar zij tegen u gezondigd hebben, en zij te dezer plaatse bidden, uw naam belijden, en zich van hun zonde bekeren, omdat Gij hen vernederd hebt, hoor Gij dan in de hemel, vergeef de zonde van uw knechten en van uw volk Israëel, — want Gij wijst hun de goede weg waarop zij moeten wandelen — en geef regen op het land, dat Gij uw volk ten erfdeel geschonken hebt.” (1 Kon. 8:35-36.)

Soms gebruikt de Heer de weersomstandigheden om zijn volk te tuchtigen wegens de overtreding van zijn wetten. Tot de kinderen Israëel heeft Hij eens gesproken:

„Indien gij in mijn inzettingen wandelt, en mijn geboden nauwgezet in acht neemt, dan zal Ik u te rechter tijd uw regens geven, zodat het land zijn opbrengst geeft en het geboomte des velds zijn vrucht draagt; de dorstijd zal bij u duren tot de wijnoogst, en de wijnoogst tot de zaaitijd; gij zult uw brood eten tot verzadiging en veilig in uw land wonen. En Ik zal vrede in het land geven, zodat gij nederliggen

zult, zonder dat iemand u opschrikt; Ik zal de wilde dieren uit het land uitroeien, en het zwaard zal uw land niet teisteren.” (Lev. 26:3-6.)

Terwijl men in het oosten zo diep bezorgd was en zoveel te lijden had, terwijl hier in het westen en elders de grote droogte dreigde, vroegen wij onze mensen zich in ernstig gebed te verenigen opdat de Heer vocht zou zenden. Onze gebeden werden vrijwel onmiddellijk verhoord, waarvoor wij onuitsprekelijk dankbaar waren. Toch verkeren wij op dat punt nog steeds in nood en wij hopen dat het de Heer behagen moge onze voortdurende gebeden in dezen te verhoren.

Van overal ter wereld hebben we brieven ontvangen waaruit bleek dat er algemeen gevolg aan ons verzoek is gegeven. Uit de Australische stad Brisbane komt dit bericht: „Wij ontvingen uw telegram, waarin u de heiligen van Brisbane aanspoort zich met u en heel de wereld een dag te verenigen in vasten en gebed. Wij delen uw liefde en bezorgdheid voor alle kinderen van onze hemelse Vader.” . . .

Misschien is nu de tijd gekomen om de balans op te maken van ons eigen geestelijk leven en te zien of wij de zegeningen, waarom wij bidden, wel waardig zijn, of ons door het overtreden der geboden onwaardig hebben gemaakt die te ontvangen. De Heer heeft strenge geboden gegeven, als bijv.:

„Mijn sabbatten zult gij houden en voor mijn heiligdom eerbied hebben: Ik ben de Here.” (Lev. 19:30.)

Deze tekst hebben wij talloze malen

aangehaald, en de mensen van ons volk verzocht de sabbat niet te ont-heiligen; toch zien wij op de sabbatdag tal van auto's voor de warenhuizen geparkeerd staan, de amusementsgelegenheden zijn overvol, en dat geeft ons te denken. Keer op keer hebben wij dit schriftgedeelte geciteerd:

„Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt; zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat van de Here, uw God; dan zult gij geen werk doen, gij noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uw dienstmaagd, noch uw vee, noch de vreemdeling die in uw steden woont. Want in zes dagen heeft de Here de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op de zevende dag; daarom zegende de Here de sabbatdag en heiligde die.” (Ex. 20:8-11.)

Er zijn echter tegenwoordig heel wat mensen in dit land, die de sabbat besteden aan werken, die deze dag wijden aan strandbezoek, aan allerlei vormen van ontspanning en vermaak, wedstrijden en voorstellingen, of aan het doen van hun wekelijkse inkopen. De Heer doet duidelijk omschreven beloften. Hij zegt:

„Dan zal Ik u te rechter tijd uw regens geven, zodat het land zijn opbrengst geeft en het geboomte des velds zijn vrucht draagt.” (Lev. 26:4.)

God doet wat Hij belooft, maar velen van ons gaan rustig door met het ont-wijden van de sabbatdag. Dan vervolgt Hij:

„De dorstijd zal bij u duren tot de wijn-oogst, en de wijnoogst tot de zaai-tijd; en gij zult uw brood eten tot verzadiging en veilig in uw land wonen.” (Lev. 26:5.)

Dit zijn betrouwbare beloften. Voorts zegt de Heer:

„Ik zal in uw midden wandelen en u tot een God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn. Ik ben de Here, uw God . . . Ik heb de stangen van uw juk verbroken.” (Lev. 26:12-13.)

Anderzijds waarschuwt de Heer:

„Maar indien gij naar Mij niet luistert en al deze geboden niet doet, indien gij mijn inzettingen versmaadt en van mijn verordeningen een afkeer hebt, zodat gij geen van mijn geboden doet en mijn verbond verbreekt, dan zal Ik ook aldus met u doen en met ver-

schrikking u bezoeken: tering en koorts, die de ogen verteren en het leven doen verkwijnen; dan zult gij tevergeefs uw zaad zaaien, want uw vijanden zullen het eten. Ik zal mijn aangezicht tegen u keren, zodat gij voor uw vijanden geslagen zult worden, en die u haten, zullen over u heersen, en gij zult vluchten, zonder dat iemand u vervolgt. . .

„En uw trotse macht zal Ik breken en uw hemel maken als ijzer en uw land als koper. Dan zal uw kracht tevergeefs verbruikt worden; uw land zal zijn opbrengst niet geven en het geboomte des lands zal zijn vrucht niet dragen.” (Lev. 26:14-17, 19-20.)

Vervolgens zegt de Heer: „Ik zal . . . uw vee uitroeien, en uw aantal zo . . . verminderen dat uw wegen verlaten zullen zijn.” (Lev. 26:22.)

Kunt u zich indenken hoe ook onze straatwegen verlaten zouden kunnen worden, bijv. als brandstof en energie in beperkte mate verkrijgbaar of helemaal niet meer beschikbaar zijn, zodat de mensen moeten lopen in plaats van te rijden?

Beste mensen, hebt u er wel eens over nagedacht dat de vrede een zaak is die de Heer in de hand heeft, die zegt:

„Dan zal Ik . . . over u een zwaard brengen . . .” (Lev. 26:25.)?

Zou dat zo moeilijk zijn? Leest u de kranten? Hebt u geen weet van al de haat die in de wereld woedt? Wie garandeert u een duurzame vrede?

„. . . En gij zult aan de vijand overgeleverd worden.” (Lev. 26:25.)

Zijn er geen vijanden, die ons kunnen en willen deren? Hebt u daar wel eens aan gedacht? Hij zegt verder nog dit:

„Uw steden zal Ik tot een puinhoop maken en uw heiligdommen verwoesten . . .

„Dan zal het land zijn sabbatsjaren vergoed krijgen, al de dagen dat het woest ligt en gij in het land uw vijanden zijt; dan zal het land rusten en zijn sabbatsjaren vergoeden. Al de tijd der verwoesting zal het rusten, de rust die het niet gehad heeft gedurende uw sabbatsjaren, toen gij daarin woondet” (toen het nog had gekund). (Zie Lev. 26:31, 34-35.)

Dat zijn moeilijke en zeer ernstige toestanden, maar ze behoren wel tot de mogelijkheden en zijn niet denkbeeldig.

Dan besluit de Heer met deze woorden:

„Dit zijn de inzettingen en verordeningen en wetten, die de Here gegeven heeft tussen Zich en de Israëlieten op de berg Sinaï, door de dienst van Mozes.” (Lev. 26:46.)

Dit geldt ook voor u en mij.

Zou dit geen geschikte tijd zijn om deze dingen heel goed ter harte te nemen? Wordt het geen tijd om naar huis, naar ons eigen gezin en onze kinderen terug te keren?

Wordt het geen tijd om aan onze tienden en onze offergaven te denken, om af te zien van ons aborteren, onze echtscheidingen, onze sabbatschennis, onze onbedwingbare neiging om van die heilige dag een gewone vakantiedag te maken?

Is dit geen tijd om ons van onze zonden te bekeren, van al onze onzedelijkheid en duivelskunstenaarij?

Is dit geen tijd om ons gezamenlijk in te zetten voor de heiliging van ons huwelijk, opdat wij in vreugde en geluk samen mogen leven en onze gezinnen in rechtschapenheid opvoeden?

Velen onzer *weten* heus wel hoe het hoort, maar *doen* het lang niet altijd. Wordt het niet hoog tijd om een einde te maken aan ontucht en overspel, aan homoseksuele en lesbische verhoudingen, en terug te keren tot geloof en fatsoen?

Wordt het geen hoog tijd om op te houden met het onachtzaam bekijken van pornografische voorstellingen?

Is het geen tijd om nu krachtig stelling te nemen tegen alle heiligschennis en profaan gedoe, hoererij, onregelmatigheden en wat dies meer zij?

Zouden we niet eindelijk een nieuw leven gaan beginnen?

De scherpzinnige apostel Paulus heeft immers gezegd:

„Doodt dan de leden, die op de aarde zijn: hoererij, onreinheid, hartstocht, boze begeerte en de hebzucht, die niet anders is dan afgoderij, om welke dingen de toorn Gods komt over de kinderen der ongehoorzaamheid.” (Col. 3:5-6.)

Zou dit niet een goed moment zijn om af te laten van „de werken van het vlees . . . : hoererij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarstingen van

toorn, zelfzucht, tweedracht, partij-schappen, nijd, dronkenschap, bras-serijen en dergelijke,” bedenkende „dat wie dergelijke dingen bedrijven, het Koninkrijk Gods niet zullen beër-ven”? (Gal. 5:19-21.)

De Heer vraagt ons: „Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?” (Luc. 6:46.) Bovendien heeft Hij gezegd:

„Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie *doet* de wil mijns Vaders, die in de hemelen is.” (Matt. 7:21, cursivering toegevoegd.)

Het voor de kerk verrichte tempelwerk maakt voortgang. Wij zijn trots op de dienstverlening en het bezoek aan onze tempels, maar wordt er in dit op-zicht geen volledig dienstbetoon van ons vereist? In onze gisteren gehou-den vergadering werd naar voren ge-bracht dat het *niet* voldoende is naar de tempel te gaan, maar we moeten vele, vele namen van mensen bijeen-brengen, om het werk voor hen te kun-nen doen.

We hebben thans zestien tempels, ter-wijl wij overwegen er nog vier bij te laten bouwen, maar hebt u wel ge-dacht aan dat andere werk dat nabij en ver kan worden gedaan? Voor de uit-voering hiervan hoeft men niet zo vlak in de buurt van een tempel te wonen. Er kunnen namelijk grote hoeveelheden genealogische gegevens en ge-zinslijsten worden samengesteld en in gereedheid gebracht voor werk dat later kan worden verricht, als er ge-noeg tempels beschikbaar zijn. Dit is misschien bij uitstek een taak voor ons allen.

Wij sporen de grote massa van onze kerkleden dan ook aan hun eigen per-sonlijke, biografische en genealo-gische gegevens op te schrijven en zich allen voor te bereiden op de dagen, waarin er tempels ter beschik-king komen, waarvan iedereen gebruik zal kunnen maken. De leden van deze kerk hebben zich reeds lang hiermee beziggehouden, maar tegenwoordig zijn er talrijke vrienden — katholieken, protestanten, joden en anderen — die voor de opstelling van de stambomen van *hun* voorgeslacht onze genealo-gische zalen vullen.

Wij hebben vernomen dat microfilmen

nu ook in Rhodesië is toegestaan, en in Zuid-Afrika, en in vele andere lan-den over de gehele wereld.

De komende week gedenken wij hoe 100 jaar geleden de inwijding plaats-vond van de tempel te St. George, de eerste in het westen der Verenigde Staten.

De *Roots* (wortels) actie heeft een ver-bazingwekkende invloed op het Ameri-kaanse volk gehad. Steeds meer men-sen gaan zich dan ook met dit genea-logische onderzoek bezighouden. Tal van genealogische bibliotheken van de kerk, overal ter wereld, verlenen hun diensten bij dit werk en stellen hun regelmatige bezoekers lijsten ter beschikking en helpen ze bij het in-vullen daarvan. Er bestaat dan ook een toenemende drang van kinderharten die zich tot hun vaderen wenden, naar het woord van Maleachi. Alle nieuwsmedia, zowel op nationaal als op internationaal niveau, vragen om inlichtingen. Onze microfilmers zijn druk aan het werk. Deze artikelen heb-ben miljoenen Amerikanen bereikt, waardoor wij hun beter kunnen uit-leggen op welke theologische gron-den wij speciaal de aandacht vestigen op het gezinsleven.

Dit is een vast, positief en gewichtig bestanddeel van ons godsdienston-derwijs.

„Zie, Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal.” (Mal. 3:1.)

„Zie, Ik zend u de profeet Elia, voor-dat de grote en geduchte dag des Heren komt. Hij zal het hart der va-deren terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet come en het land treffe met de ban.” (Mal. 4:5-6.) Dat is een onheilspellende, geweldige uitspraak. Na een eeuw intensief werken aan genealogische gegevens en ge-slachtsregisters, is er een grote opeenstapeling gevormd van docu-menten over mensenlevens, geboorten en sterfgevallen. Op het ogenblik zijn er dan ook miljoenen mensen in de eeuwigheid, waarvan er velen op aarde geleefd hebben in een tijd, toen er geen registers werden bijgehouden en er geen werk voor de doden werd ver-richt, daar er toen geen tempels waren gesticht en er ook geen profeten be-stonden.

„Toen kwam Mozes en deelde het volk al de woorden des Heren en al de ver-orderingen mee, en het gehele volk antwoordde eenstemmig: Al de woor-den, die de Here gesproken heeft, zullen wij doen. En . . . hij (Mozes) nam het boek des verbonds en las het voor de oren van het volk en zij zei-den: Alles wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen en daarnaar zullen wij horen.” (Ex. 24:3 en 7.)

Nu wil ik het nog eens over onze eigen moestuinen hebben. Uit alle wereld-delen komen berichten van leden die meedoen aan deze produktie-projec-ten. Zo kreeg ik een foto van een aan-tal kleine jongens met hun vader, bij een kruiwagen vol kool, tomaten, bonen, meloenen en allerlei andere produkten.

Daar was bijv. Sonja's tuintje in het hart van Sao Paulo, een grote (Brazi-liaanse) wereldstad. Weer anderen zeggen: „Dit is ook een manier om vrienden te maken en duurzame betrekkingen met buurtgenoten aan te knopen.” Ook zegt men: „Onze tui-nen vormen een onderwerp van ge-sprek tussen kennissen, op gezellige avonden en thuis, waardoor onze ge-zinnen dichter bij elkaar zijn ge-bracht.”

Een huisonderwijzer vermeldt: „Alle vijf gezinnen die ik geregeld bezoek hebben een tuin bij hun huis, waarop ik erg trots ben. Als ik ze in deze maanden bezoek, zie ik dat ze nu druk in de weer zijn met het planten van de oogst voor een volgend jaar.” Broe-ders en zusters, dit is ook het werk van de Heer. Wij houden ons bezig met tal van zaken, die als niet zo specifiek geestelijk worden be-schouwd. Voor de Heer zijn alle din-gen echter geestelijk, en Hij verwacht van ons dat wij gehoor geven aan de geboden en die gehoorzaam opvolgen. Ik zou dus ieder van ons willen vra-gen de geboden van de Heer na te leven, die van tijd tot tijd op deze con-ferenties door de verschillende lei-dinggevende broeders onder onze aandacht worden gebracht. Van de goddelijke herkomst van dit alles ge-tuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Onze boodschap behelst o.a. dat Petrus, Jacobus, Johannes, Mozes, Elias en Elia de aarde opnieuw hebben bezocht, waarbij zij ons gemachtigd hebben ons werk te doen

„Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd”

DOOR OUDERLING
DAVID B. HAIGHT
Van de Raad der Twaalf

De man naar wie u, zo pas geluisterd hebt, president Spencer Woolley Kimball, is Gods profeet voor heel de wereld. Niet alleen is de hemel niet voorgoed gesloten, zoals velen denken, maar hier hebben wij een levende profeet, die ons vermaant en raad geeft en beschikbaar is voor allen die luisteren willen. Hij is Gods gezalfde, die alle mensen mogen volgen.

Ik bid de Heer mij te zegenen, zoals alleen Hij dat kan, opdat ik u thans de verlangens van mijn hart kenbaar zal kunnen maken.

A.s. zondag is het Pasen. Dan zullen velen op deze wereld, gelovigen en ongelovigen, luttele uren herinnerd worden aan de laatste gebeurtenissen die hun hoogtepunt bereikten in de dood en opstanding van onze Heer, en hetzij door middel van afbeeldingen, verhalen en boodschappen in de nieuwsmedia, hetzij vanaf de kansels der kerken daarbij worden bepaald.

De fragmentarische verslagen van de kortstondige aardse bediening van de Zaligmaker zijn voldoende om ons althans een flauwe notie van zijn grote liefde te geven. Het is zijn verlangen ons te hulp te komen. Hij wil ieder onzer zoveel van zijn eigen geest geven als wij bereid zijn te aanvaarden. Het is zijn werk en zijn heerlijkheid alle mensen te behouden. Bij het lezen en overpeinzen van Christus' onderrichtingen, die gegeven zijn om ons zijn bedoelingen te doen begrijpen, en bij het gadeslaan van de wonderbaarlijke gebeurtenissen die in deze tijd plaats grijpen bij de uitbreiding van zijn werk, voel ik hoe

mijn borst wordt verruimd, daar er een getuigenis omtrent de eeuwige waarheid daarvan in mijn binnenste brandt. Kort voordat de Heiland verraden werd en de daarop volgende gebeurtenissen die wij volgende week gedenken plaatsvonden, heeft zich een evenement voorgedaan, dat nu bekend staat als „de verheerlijking op de berg”. Ik ben er zeker van dat dit visioen zowel bedoeld was om ons tot geestelijke voorlichting te dienen als hun die er ooggetuige van waren.

De schrijvers van het Nieuwe Testament delen ons mede dat de Heiland zijn drie dierbaarste en meest verlichte apostelen meenam en met hen een hoge berg opging — Lucas vermeldt eenvoudigweg „de berg” (zie Luc. 9:28.) — om een afgelegen plek te zoeken, waar Hij kon neerknielen om te bidden en zich op de ophanden zijnde gebeurtenissen voor te bereiden.

Het moet vroeg in de avond zijn geweest, toen de Heiland die berg beklimde in gezelschap van die drie uitverkoren getuigen, n.l. Jacobus en Johannes, bekend als „de zonen des donders” en Petrus, „de rotsman”. Misschien voorvoelde Jezus niet alleen de hemelse rust, die er van dat eenzame onderhoud met zijn Vader zou uitgaan, maar kreeg Hij bovendien de gewaarwording dat Hij in het komende uur geschraagd zou worden door een bovenaardse bediening. Hij zou worden bestraald door een licht, waar zon, maan of sterren niet aan te pas hoefden komen. Hij besteeg die berg ter voorbereiding op zijn naderende dood. Zijn drie apostelen nam

Hij mee in de overtuiging dat zij versterkt zouden worden na het aanschouwen van zijn heerlijkheid — de heerlijkheid van de Eniggeborene des Vaders — opdat zij gesterkt zouden worden in het geloof, om bestand te zijn tegen de grievende en vernederende dingen die volgen zouden.

Uit hetgeen geschreven staat begrijpen wij dat de Heiland, nadat Hij een afgelegen plek gevonden had, neerknielde om te bidden. Terwijl Hij zo tot zijn Vader bad, werd Hij ver boven de twijfelzucht en boosheid verheven van de wereld die Hem verworpen had. Tijdens dat gebed werd zijn gedaante veranderd. Zijn gelaat blonk als de zon en zijn kleding werd wit als de sneeuwvelden boven hen. Hij was in een schitterende luister gehuld; heel zijn wezen weerspiegelde zo'n goddelijke glans dat de enige beelden waarmee de evangelist dat hemelse tafereel vergelijken kon, het stralende zonlicht en de helder witte sneeuw op de bergtop waren. Er verschenen ook twee gestalten aan zijn zijde: Mozes en Elia stonden naast Hem.

Toen Jezus zijn gebed beëindigd had, waarin Hij ongetwijfeld de komende beproeving op zich had genomen, viel de volle hemelse heerlijkheid op Hem, tot een getuigenis van zijn goddelijk zonschap en almacht.

Lucas' relaas wijst erop dat de drie apostelen het begin van deze wonderbaarlijke gedaante verandering niet hebben waargenomen. Evenals later in Gethsemane, werden zij alle drie door slaap overmand, zo staat er geschreven. Opeens echter schrokken ze klaar wakker. Toen gingen hun ogen

en oren open. In het nachtelijk duister zagen die apostelen een glansrijk licht, waarin ze de verheerlijkte gestalte van hun Heer ontwaarden. Naast hem stonden twee eveneens verheerlijkte mannen, in wie zij Mozes en Elia herkenden, of ze hoorden althans dat zij het waren. Deze onderhielden zich ongetwijfeld met Jezus over diens aanstaande sterven te Jeruzalem.

Toen het visioen begon te vervagen, sprak Petrus volgens het verslag van Lucas de eerste gedachten uit, die hem invielen. Kennelijk verlangend het vertrek van de hemelse bezoekers te vertragen, zei hij: „Meester, het is goed, dat wij hier zijn; laten wij drie tenten opslaan, voor U een, en voor Mozes een, en voor Elia een.” (Luc. 9:33.)

De anderen waren wellicht verbaasd over het ongepaste voorstel, gedaan door de vurige Petrus, die nog zou moeten leren wat de gebeurtenissen van die nacht eigenlijk te betekenen hadden. Terwijl Petrus nog sprak, werden Jezus, zijn hemelse bezoekers en ook de drie apostelen echter overschaduwd door een lichtende wolk, waaruit een stem opklonk, die zeide: „Deze is mijn Zoon, de uitverkorene, hoort naar Hem.” (Luc. 9:35.)

De drie apostelen waren ter aarde gevallen en hadden hun gelaat verborgen. Hoe lang het geduurd heeft, voordat Jezus naar hen toekwam en ze aanraakte, blijkt niet duidelijk uit de geschiedenis, maar toen ze hun ogen opsloegen, was alles voorbij. Verdwenen was de lichtende wolk, weg waren de stralende schijnsels, de blinkende aangezichten, en ze waren met Jezus alleen. Alleen de glans der sterren lag nu nog over de berghellingen.

Na zo'n belevens zullen de apostelen misschien wel gearzeld hebben alvorens op te staan, maar Jezus, die er nu weer net zo uitzag als voordat Hij in gebed was neergeknield, raakte hen aan en zei: „Staat op en weest niet bevreesd.” (Matt. 17:7.) Hij was hun dierbare vriend.

Toen ze van de berg afdaalden, brak waarschijnlijk de dageraad reeds aan. Jezus vermaande hen het gebeurde aan niemand te vertellen voordat Hij

van de doden was opgestaan. Het visioen was voor hen bestemd geweest, zij moesten het in het diepst van hun hart nader overpeinzen. Ze mochten het zelfs niet aan de andere apostelen zeggen. Ze hebben zich aan Christus' bevel gehouden, maar konden de betekenis hiervan niet ten volle begrijpen. Ze konden onder elkaar alleen maar overleggen, of zichzelf in stilte afvragen wat die opwekking uit de doden wilde zeggen. Toch wisten ze nu beter dan ooit tevoren dat hun heer inderdaad de Christus was, de Zoon van God. Hoewel dit voor ons moeilijk te begrijpen is, moet Jezus zelf zich wel gesterkt en gesteund hebben gevoeld door Mozes en Elia, die Hem hadden voorbereid op het lijden en de zielesmart die Hem te wachten stonden bij het bewerkstelligen van de eindeloze en eeuwige verzoening voor heel de mensheid.

Over enkele dagen zou Hij opnieuw door een engel uit de hemel worden gesterkt, als Hij in de Hof van Gethsemane grote druppels bloed zou zweeten.

De drie uitverkoren apostelen werden onderricht over zijn aanstaande dood en ook over zijn opstanding, onderrichtingen die hun stuk voor stuk sterkte zouden geven in de veelbewogen dagen die voor hen lagen. In een later getuigenis heeft Johannes gezegd: „Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders.” (Joh. 1:14.), terwijl de apostel Petrus over deze persoonlijke ervaring sprekend, later schreef: „Want wij zijn geen vernuftig gevonden fabelen (verdichtsels) nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd, maar zijn ooggetuige geweest van zijn majesteit. Want Hij heeft van God, de Vader, eer en heerlijkheid ontvangen, toen zulk een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem kwam: Deze is mijn Zoon, mijn geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb. En deze stem hebben ook wij uit de hemel horen komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren.” (2 Petr. 1:16-18.) Petrus, Jacobus en Johannes, alleen zij hebben de heerlijkheid en majesteit van de verheerlijkte Christus aan-

schouwd, en ongetwijfeld hebben zij de sleutelen van het koninkrijk ontvangen. Deze drie zouden ook nog worden meegenomen naar die plek in Gethsemane, waar zij zijn lijden konden aanschouwen, toen Hij de zonden der wereld op zich nam om ons van de zondeval te kunnen verlossen en ons door zijn opstanding te laten zien dat Hij de eniggeborene van de Vader in het vlees is en de Verlosser der wereld.

Diezelfde drie getuigen, die op de berg aanwezig waren, n.l. Petrus, de oudste van Christus' apostelen, Jacobus en Johannes, zijn in 1829 aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verschenen en hebben het Melchizedekse priesterschap op hen bevestigd en hun de sleutels van het koninkrijk en het apostelschap verleend. Daarna verscheen Christus zelf in de tempel te Kirtland aan Joseph en Oliver, gevolgd door Mozes, Elias en Elia, die hen met gezag hebben bekleed en hun andere onmisbare sleutels van deze bedeling hebben toevertrouwd. De profeet maakt in zijn eigen woorden als volgt melding van dit voorval:

„In de namiddag (van 3 april 1836) hielp ik de andere presidenten in het rond dienen van des Heren Avondmaal aan de leden der Kerk, nadat het ons door de Twaalven was overhandigd, wier voorrecht het die dag was aan de avondmaalstafel dienst te doen. Nadat ik deze dienst aan mijn broeders had volbracht, trok ik mij terug naar het spreekgestoelte, achter de neergelaten gordijnen, en boog mij met Oliver Cowdery in plechtig en stil gebed. Nadat wij van dit gebed waren opgestaan, werd het volgende visioen aan ons beiden gegeven . . .

De sluier werd van ons verstand weggenomen, en de ogen van ons begrip werden geopend. Wij zagen de Here voor ons op het hekwerk van de kansel staan, en onder Zijn voeten bevond zich plaveisel van zuiver goud, dat amberkleurig was . . .

Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw voorspraak bij de Vader . . .

Nadat dit visioen zich sloot, werden de hemelen wederom voor ons geopend, en verscheen Mozes voor ons, en droeg aan ons de sleutelen over van

de vergadering van Israël . . .
Hierna verscheen Elias en droeg de
evangelie-bediening uit Abrahams
dagen over en zeide, dat in ons en in
onze nakomelingen alle geslachten na
ons zouden worden gezegend.

Nadat dit visioen zich had gesloten,
ontvouwde zich een ander groot en
heerlijk visioen op machtige wijze
voor onze ogen; want de profeet
Elia, die zonder de dood te smaken
ten hemel werd opgenomen, stond
voor ons en zeide: . . .

Daarom worden de sleutelen van deze
bedeling aan u overgedragen; en hier-
door moogt gij weten, dat de grote en

verschrikkelijke dag des Heren nabij
is, ja voor de deur." (LV 110, opschrift
boven dit hoofdstuk en vs. 1-2, 4,
11-13, 16.)

De geestelijke sleutelmacht en het
goddelijk gezag werden aldus in deze
bedeling van de volheid der tijden
door hemelse boodschappers aan
Joseph Smith overgedragen. Die sleu-
telen — dezelfde die op de berg aan
Petrus, Jacobus en Johannes werden
verleend — machtigen ons het evan-
gelie uit te dragen aan alle volken, en
tot de bekendmaking van de macht,
majesteit en heerlijkheid van onze
Heer Jezus Christus en hun te ver-

kondigen dat de dag van zijn weder-
komst nabij is. De profeet van God,
naar wie wij vanmorgen geluisterd
hebben, is thans in het bezit van deze
sleutelen en draagt ditzelfde gezag.
Wij nodigen de mensen overal uit deze
goddelijke boodschap, die wij de hele
mensheid moeten voorhouden, nader
te onderzoeken.

In alle oprechtheid geef ik getuigenis
van de waarheid van dit alles, in de
naam van hem die wij als onze Ver-
losser en Zaligmaker eren, dienen en
liefhebben, Jezus de Christus. Dit zeg
ik in zijn heilige naam. Amen.

Jaarverslag van het Kerkelijk Comité van Financiën

DOOR WILFORD G. EDLING

als voorzitter van het Kerkelijk Comité van Financiën

Wij hebben het financiële jaarverslag van de kerk gecontroleerd over het boekjaar eindigende op 31 december 1976 en van de werkzaamheden over het tijdvak van 1 september tot 31 december 1975. In 1975 werd het fiscale boekjaar voor de kerk gewijzigd van een op 31 augustus aflopend jaar tot het kalenderjaar. De door ons comité gegeven financiële overzichten enz. omvatten de algemene middelen van de kerk en die van andere door ons beheerde organisaties, waarvan de boeken worden bijgehouden door de Kerkelijke Financiële Dienst. Wij hebben ook een onderzoek ingesteld naar de bij het opstellen van begrotingen, het verantwoorden, afboeken en verifiëren van gelden toegepaste methodes en naar de wijze waarop de inkomsten en uitgaven worden gecontroleerd. We hebben vastgesteld dat de uitgaven van algemene kerkelijke fondsen door het Eerste Presidium bekrachtigd waren en gewettigd door budgettaire werkwijzen. Het kerkelijk budget is gefiatteerd door de Raad van Toezicht op de Besteding van de Tienden, bestaande uit de leden van het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de Presiderende Bisschop. Het Comité van Uitgaven beheert in wekelijkse bijeenkomsten de op de kerkelijke begroting voorkomende financiële uitgaven.

Door de Financiële Dienst en de andere administratieve diensten van de kerk wordt gebruik gemaakt van moderne boekhoudkundige technieken en apparatuur, om gelijke tred te kunnen houden met de snelle uitbreiding der kerk en de veranderde methodes in de elektronische informatieverwerking met behulp van computersystemen e.d. Het Comité van Financiën en het Rechtskundig

Bureau besteden in onderling overleg voortdurend aandacht aan zaken, die verband houden met de aan kerken opgelegde belastingen van de zijde van de federale regering der Verenigde Staten, door de overheid van afzonderlijke staten en door buitenlandse overheden.

Het Kerkelijk Verificatiebureau, dat onafhankelijk is van alle overige diensten, verricht regelmatig accountantscontroles bij bovengenoemde organisaties, alsook bij de over de hele wereld verspreide zendingsposten der kerk. De aard en omvang der werkzaamheden van dit met het veilig stellen van de financiële middelen der kerk belaste bureau, nemen evenredig toe met de uitbreiding van de kerk en haar steeds breder opgezette activiteiten. De verificatie van de lokale middelen van de wijken en ringen behoort tot de taak van de ringverificateurs. Zakelijke ondernemingen die de kerk in eigendom of beheer heeft en waarvan de boekhouding niet in handen is van de Financiële Dienst, worden gecontroleerd door professionele

accountantsbureaus of door van overheidswege daartoe aangestelde instanties. Op grond van onze controle van het financiële jaarverslag en andere boekhoudkundige gegevens en na bestudering van de boekings- en verificatiemethodes die bij de controle der financiële transacties worden toegepast, alsook op grond van onze voortdurende besprekingen met personeelsleden van de Financiële Dienst, het Rechtskundig Bureau en het Verificatiebureau, zijn wij van mening dat de algemene middelen van de kerk die in de zestien-maands periode van 1 september 1975 tot en met 31 december 1976 zijn ontvangen en uitgegeven, behoorlijk zijn geboekt, in overeenstemming met de in dit verslag aangegeven richtlijnen.

Met verschuldigde hoogachting ingediend,

KERKELIJK COMITE VAN FINANCIEN

Wilford G. Edling

Harold H. Bennett

Weston E. Hamilton

David M. Kennedy

Warren E. Pugh

Het steunen van kerkelijke ambtenaren

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Onlangs is bekendgemaakt dat broeder Finn B. Paulsen is benoemd als de eerste president van de tempel van Sao Paulo in Brazilië en dat zijn vrouw, Sarah Melissa Broadbent Paulsen tot de functie van tempelmoeder werd geroepen. Tot nog toe heeft zuster Paulsen met grote bekwaamheid dienst gedaan als eerste raadgeefster in het algemeen presidium van het jeugdwerk. Het is thans raadzaam geacht zuster Paulsen van haar functie in het jeugdwerkpresidium te ontheffen, hetgeen wij hierbij doen, met onze oprechte waardering en dankbetuiging voor de door haar verleende diensten. Willen diegenen onder u, die graag samen met ons bij de ontheffing van zuster Paulsen hun dankbaarheid tot uitdrukking willen brengen, dit nu met het gebruikelijke teken te kennen geven? Dank u.

Er wordt voorgesteld onze steun te verlenen aan president Spencer W. Kimball als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Willen allen die er vóór zijn, dit bekendmaken door het opsteken van de rechterhand? Mocht er iemand tegen zijn, die make het bekend met hetzelfde teken.

Nathan Eldon Tanner als eerste raadgever in het Eerste Presidium, en Marion G. Romney als tweede raadgever. Allen die er vóór zijn worden verzocht dit bekend te maken. Allen die er tegen zijn met hetzelfde teken.

Verder wordt voorgesteld onze steun te verlenen aan ouderling Ezra Taft Benson als president van de Raad der Twaalf apostelen. Willen allen die er vóór zijn, dit bekendmaken? Allen die er tegen mochten zijn met hetzelfde teken.

Voorts als het Quorum der Twaalf

apostelen: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry en David B. Haight. Allen die er vóór zijn kunnen het nu bekendmaken. Allen die er tegen mochten zijn met hetzelfde teken.

Als patriarch van de Kerk stellen wij u voor Eldred G. Smith. Allen die er vóór zijn maken het bekend. Wie er tegen mochten zijn, met hetzelfde teken.

De raadgevers in het Eerste Presidium, de Twaalf Apostelen en de patriarch der kerk worden eveneens voorgesteld als profeten, zieners en openbaarders. Willen allen die er vóór zijn dit bekendmaken, en wie er tegen zijn met hetzelfde teken? Wij stellen u Spencer W. Kimball voor als trustee-in-trust voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Willen allen die er vóór zijn het bekendmaken? Allen die er tegen mochten zijn, met hetzelfde teken.

Als presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en als leden van datzelfde quorum stellen wij u voor: Franklin D. Richards, James E. Faust, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks en Paul H. Dunn. Willen allen die er vóór zijn dit bekendmaken. Mocht er iemand tegen zijn, met hetzelfde teken.

Als overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig stellen wij u voor:

Alma Sonne, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Theodore M. Burton, Bernard P. Brockbank, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennett, John H. Vandenberg, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, William Grant Bangerter, Robert D. Hales,

Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, S. Dilworth Young, Hartman Rector Jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, M. Russel Ballard Jr., John H. Gorberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M. Paramore en Richard G. Scott. Willen allen die er vóór zijn dit bekendmaken? Wie er tegen mochten zijn, met hetzelfde teken.

Als Presiderende Bisschap stellen wij u voor: Victor L. Brown, Presiderende Bisschop, met H. Burke Petersen als eerste raadgever en J. Richard Clarke als tweede raadgever. Willen allen die er vóór zijn dit bekendmaken? Wie er tegen mochten zijn, met hetzelfde teken.

Als regionale vertegenwoordigers: Alle regionale vertegenwoordigers van het Quorum der Twaalf Apostelen, die op het ogenblik werkzaam zijn.

Het presidium van de jongemannen alsnog te benoemen.

Als presidente van de zustershulpvereniging: Barbara Bradshaw Smith met Janeth Russel Cannon als eerste raadgeefster en Marian Richards Boyer als tweede raadgeefster, met alle leden van het ZHV-bestuur, zoals dit op het ogenblik is samengesteld.

Voor de zondagsschool stellen wij u voor Russel M. Nelson als president met B. Lloyd Poelman als eerste raadgever en Joe L. Christensen als tweede raadgever, met alle leden van het bestuur in zijn huidige samenstelling.

Het jonge-vrouwen-presidium, bestaande uit Ruth Hardy Funk, presidente, Hortense H. Child als eerste raadgeefster en Ardeth G. Kapp als

tweede raadgeefster en alle leden van het comité in zijn tegenwoordige samenstelling.

De jeugdwerkvereniging met als presidente Naomi Maxfield Shumway, Colleen Bushman Lemmon als eerste raadgeefster en Dorthea Lou Christiansen Murdock als tweede raadgeefster. en voorts alle bestuursleden in de bestaande samenstelling.

De Kerkelijke Onderwijsraad, bestaande uit Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin

J. Ashton, Bruce R. McConkie, Marion D. Hanks, Paul H. Dunn, Victor L. Brown en Barbara B. Smith.

Allen die er vóór zijn gelieven dit bekend te maken. Wie er tegen mochten zijn, met hetzelfde teken.

Het Kerkelijk Comité van Financiën, bestaande uit: Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy en Warren E. Pugh.

Het Tabernakelkoor met Oakley S. Evans als president, Jerold D. Ottley als dirigent, Donald H. Ripplinger als assistent-dirigent, Alexander Schrei-

ner als hoofdorganist met Robert Cundick en Roy M. Darley als organisten.

Willen allen die er vóór zijn, dit bekendmaken? Wie er tegen zijn, met hetzelfde teken.

President Kimball, het blijkt dat de stemming eenparig was ten gunste van de voorgestelde ambtenaren en algemene autoriteiten.

President Kimball heeft verder voorgesteld dat de zo juist door u gesteunde broeders Homer Durham, James Paramore en Richard Scott de hun toekomende plaatsen innemen.

Het Eerste Presisium, 1898—1901: midden, president Lorenzo Snow met links George Q. Cannon, eerste raadgever en rechts Joseph F. Smith, tweede raadgever.

Kom, leer de Here Jezus Christus kennen

DOOR OUDERLING
BRUCE R. McCONKIE
Van de Raad der Twaalf

Overal ter wereld horen de mensen tegenwoordig stemmen, vreemde stemmen die hen verlokken zich op zijwegen te begeven en verboden paden te volgen, die naar de ondergang voeren. Nergens treedt dit duidelijker naar voren dan in de smekende klanken van dat disharmonische koor van stemmen, die van de Zaligmaker der wereld Zelf gewagen.

Daar zijn stemmen bij, die roepen: „Zie, hier is de Christus” of „Ziedaar”, hetgeen betekent dat verschillende predikers zeggen: „Geloof in Christus en word behouden volgens dit of dat godsdienstig stelsel.”

De stem uit de Koran begroet Jezus als een profeet zoals Abraham en Mozes, maar verwerpt zijn goddelijk zoonschap door te verkondigen dat Allah geen zoon nodig heeft om de mensen te verlossen; immers, Hij hoeft maar te spreken en het geschiedt.

Een stem uit een van de sekten zegt, met het oog op het kruis gericht: „Wij werden tweeduizend jaar geleden gered, en er valt nu op geen enkele manier iets meer te doen.”

Een andere stem verkondigt: „De doop is van geen belang; geloof alleen maar en belijd de Heer met uw mond. Meer hebt u niet nodig, Christus heeft alles al volbracht.”

Weer een andere sekte schuift de noodzaak van de goede werken opzij met de bewering dat alle zielen uiteindelijk met God in harmonie zullen komen en dat iedereen zalig zal worden.

Een andere stem zingt luid over biecht en boetedoening, een vagevuur

en de rituele ceremonieën van een priesterlijke hiërarchie. Iemand anders zegt dat onze Heer een groot zedemeester was en anders niet; weer anderen geloven dat Christus' maagdelijke geboorte louter een vroom verdichtsel is, ontsproten aan het brein van zijn eenvoudige volgelingen, die ook de wonderverhalen hebben verzonden.

Ga zo maar door: alle sekten, partijen en kerkgenootschappen huldigen de een of andere Christusfiguur, gevormd naar hun eigen diverse theologische opvattingen, al naar hun individuele geestesgesteldheid. Zoals wij weten is dit gebazel van stemmen, die, luidkeels verkondigen dat de zaligheid overeenkomstig dit of dat tegenstrijdige stelsel door Christus is tot stand gebracht, op zichzelf al een teken des tijds. Jezus heeft immers voorspeld dat er in onze dagen valse christussen en profeten zouden opstaan, waarbij Hij bedoelde dat er verkeerde godsdienstige bewegingen op zouden komen die zijn naam zouden dragen, en dat er door valse leermeesters alom bedrieglijke leerstellingen gepredikt zouden worden.

Te midden van dit alles mogen wij onze stem verheffen, de enige die de weerklank vormt van de zin, de wil en de stem des Heren. Onze stem getuigt van de ware, levende Christus en verkondigt dat de Heer Jezus zichzelf en zijn evangelie in hedendaagse tijden opnieuw heeft geopenbaard. Die stem nodigt alle mensen uit om te komen tot Hem die op Golgotha gestorven is, en de wetten na te leven die Hij aan de

moderne profeten heeft bekendgemaakt.

Mag ik, als iemand die tot kennis der waarheid gekomen is omtrent onze Zaligmaker, nu verkondigen dat Hij Gods Zoon is en getuigen van die verlossing, die in en door zijn heilige naam teweeg wordt gebracht en op geen enkele andere wijze ons deel kan worden. Dit zeg ik niet uit mijzelf, maar krachtens de macht van de Heilige Geest. Ik ga tot u spreken over de Goden des hemels, onze verhouding tot Hen en over hetgeen Zij van ons verwachten. Bij voorbaat zou ik willen zeggen dat iedereen die zijn hart ervoor openstelt en wiens verstand door de kracht van de Heilige Geest wordt verlicht, de waarheid zal verstaan van de leerstellingen die ik nu ga verkondigen en van het door mij te geven getuigenis.

Wij aanbidden de Vader in de naam van de Zoon, en wel door de kracht van de Heilige Geest. Wij kennen een lied, dat luidt:

*De Vader, Elohim heet Hij,
wiens Zoon Jehova heet,
voert met Hem over 't gans heelal
de opperheerschappij.*

*De Heilige, Jehova, heeft
verlossing ons bereidt;
zijn boodschap is het levenswoord
van onze Heer die leeft.*

*De Geest geeft ons getuigenis,
en onze ziel verstaat
dat Vader, Zoon en Heil'ge Geest
onz' eeuw'ge Godheid is.*

Weet dan dat er dus een God in de hemel is, die eindeloos en eeuwig is. Hij heeft alle kracht, alle macht en

heerschappij. Er is geen macht die Hij niet bezit en geen waarheid die Hij niet kent. Al het goede woont onafhankelijk in Hem in zijn eeuwige volheid. Hij is de Schepper, Onderhouder en Beschermers van alles.

Elohim is zijn naam, en Hij is onze Vader in de hemel, de letterlijke Vader van alle menselijke geesten. Hij heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van een mens, en is een opgestaan en verheerlijkt Wezen. De naam van het leven dat Hij leidt is naar zijn aard het eeuwige leven, dat per definitie een leven is in een eeuwigdurend gezinsverband in de volheid van de heerlijkheid en de macht van de Vader.

De Heer Jezus Christus, wiens getuigen wij zijn, is de Eerstgeborene Zoon van de Vader en tevens de Eerstgeborene van alle schepselen. Hij was de geliefde en uitverkorene van den beginne.

Toen onze eeuwige Vader het plan tot zaligmaking instelde, toen de grote Elohim het stelsel ontwierp dat ons, zijn kinderen naar de geest, in staat zou stellen vorderingen te maken om evenals Hij te worden en toen ons aller Vader zijn kinderen het eeuwige leven aanbood, vroeg Hij om vrijwilligers, die zijn plan ten uitvoer zouden leggen.

Nadat Gods evangelie aan alle hemelse legerscharen was bekendgemaakt en zij in kennis waren gesteld van de gevaren en beproevingen die aan een toekomstige sterfelijke staat verbonden zouden zijn, nadat voorts de behoefte aan een verlosser in het hemelhof naar voren was gebracht, legde de Vader alle hemelse legerscharen deze vragen voor:

„Wie zal ik als mijn Zoon uitzenden? Wie zal de bepalingen en voorwaarden van mijn plan in werking stellen? Wie zal de oneindige en eeuwige verzoening teweegbrengen, waardoor alle mensen tot onsterfelijke zullen worden opgewekt, terwijl zij die geloven en gehoorzaam zijn ook tot het eeuwige leven zullen opstaan?”

Toen geschiedde het dat zijn geliefde, Eerstgeborene Zoon antwoordde: „Hier ben ik, zend Mij.” (Zie *PGW*, Abr. 3:27.)

„Ik zal Uw Zoon zijn; Ik zal borg staan voor de uitvoering van Uw plan, Vader;

Ik zal de zonden van alle mensen op Mij nemen, op voorwaarde van bekering, en U, Vader, zij de eer en de heerlijkheid in der eeuwigheid.” (Zie *PGW*, Moz. 4:2.)

Toen werd deze Geliefde, die op aanwijzing van de Vader ontelbare werelden geschapen had, uitverkoren en voorgeordend, en zo werd Hij het Lam dat sedert de grondlegging der wereld is geslacht. (Zie *PGW*, Moz. 7:47.)

Toen werd het raadsbesluit uitgevaardigd dat de grote Jehova zou worden geboren en dat Hij zou sterven om weer uit het graf op te staan in onsterfelijke heerlijkheid, waardoor Hij ten volle en in letterlijke zin aan de Vader gelijk werd.

Daarna geschiedde het dat de Eerstgeborene naar de geest werd gekozen om de Eniggeborene in het vlees te worden.

Toen zongen de morgensterren tezamen, en alle kinderen van God juichten van vreugde, omdat de onsterfelijke en het eeuwige leven thans tot werkelijkheid worden zouden. Mettertijd kwamen Adam en Eva op aarde en volgde de zondeval van de mens met de daaruit voortvloeiende tijdelijke en geestelijke dood. Vervolgens werd hun een Verlosser beloofd, een Redder, een Zaligmaker, een Bevrijder. Het evangelie van Jehova, de Heer, werd geopenbaard, opdat de mensen de Vader in zijn naam aanbidden konden en op deze aarde zich mochten verheugen in de woorden van het eeuwige leven. Bovendien zouden zij op de toekomstige, celestiale wereld erfgenamen van het eeuwige leven mogen zijn. Adam en Eva maakten dit alles aan hun nakomelingen bekend, opdat zij in Christus mochten geloven, zich van hun zonden bekeren, gedoopt worden en de gave des Heiligen Geestes mochten ontvangen. Dan zouden zij de werken der gerechtigheid kunnen volbrengen.

Christus en zijn wetten werden aan alle heilige profeten geopenbaard. Petrus heeft dan ook gezegd: „Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder, die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door zijn naam.” (Hand. 10:43.)

Hij was de God van Abraham, Isaäk en Jakob, de God van Israël, de Heilige,

De Almachtige Heer. Hij was de beloofde Messias, de Heiland en Verlosser, de Zoon van David, en te bestemder tijd werd Hij overeenkomstig de beloften te Bethlehem in Judea, uit een maagd geboren.

Van zijn moeder Maria, die een sterfelijke vrouw was, erfde Hij de kracht der sterfelijke, zodat Hij was onderworpen aan alle verzoeken en kwalen van het vlees, ook aan de dood. Van God, zijn Vader, een Onsterfelijke, en een verheven Mens, erfde Hij de kracht der onsterfelijke, zodat Hij de macht had om eeuwig te leven, of, na zijn leven vrijwillig te hebben afgelegd, het weer op te nemen in onsterfelijke heerlijkheid.

Hij kwam in de wereld om de mensen vrij te kopen van de tijdelijke of lichamelijke en van de geestelijke dood, die door de val van Adam waren teweeggebracht. Hij kwam om te voldoen aan de eisen van de goddelijke gerechtigheid en om de boetvaardige zondaar genade te kunnen schenken. Hij kwam als een middelaar, als een tussenpersoon, om de zaak te bepleiten van een ieder die in Hem gelooft.

Hij kwam om alle mensen de onsterfelijke te geven als een kosteloos geschenk. Hij kwam om het eeuwige leven verkrijgbaar te maken op voorwaarde van gehoorzaamheid aan de wetten en voorschriften van zijn evangelie. Hij kwam om hoop, vreugde, vrede en zaligheid te brengen, en zijn naam is de enige, die onder de hemel gegeven is waardoor wij kunnen zalig worden.

Onze Heer, Jehova of de Here Jezus genaamd, is onze hoop en onze redding. Hij is het, die door middel van het evangelie het leven en de onsterfelijke aan het licht heeft gebracht. Hij heeft ons verlost van de dood, de hel, de duivel en de eindeloze kwelling.

Na zijn opstanding is Hij ten hemel opgevaren om aan de rechterhand van de Vader te zitten. In onze bedeling des tijds is Hij met zijn Vader op aarde verschenen, waarbij de Vader heeft gezegd: „Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!” (*PGW*, JS 2:17.) Hij is nog vele andere malen verschenen om met zijn aardse vrienden te spreken, en in de niet ver verwij-

derde toekomst zal Hij wederkomen met tienduizend van zijn engelen, in alle heerlijkheid van het Koninkrijk zijns Vaders, om zijn persoonlijke regering van vrede en gerechtigheid in te luiden. Als Hij komt, zal Hij de goddelozen verslaan en de wereld oordelen. Dan zal al het verderfelijke vernietigd worden door de glorie van zijn tegenwoordigheid.

Hij is voor ons een vriend een wetgever, onze Koning en onze Heer. Wij zoeken zijn aangezicht en verlangen in zijn tegenwoordigheid te mogen verkeren. Wij zijn zijn volk, de schapen van zijn kudde.

Ons verlangen is „met God te worden verzoend” door zijn bloed, „want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden.” Een van onze medewerkers van

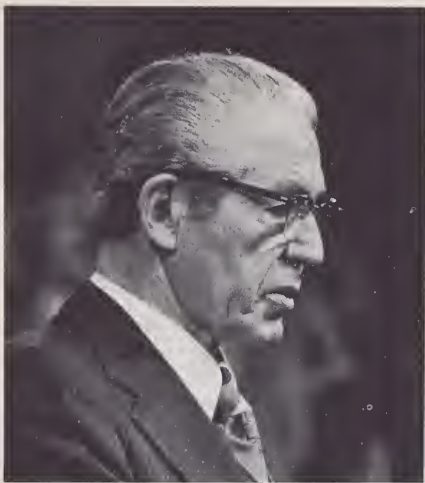
weleer heeft dan ook gezegd: „Wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus,” opdat alle mensen morgen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten.” (2 Ne. 25:23 en 26.)

Nu wil ik dus, in overeenstemming met onze vaste gewoonte en gevolg

gevend aan de goddelijke verplichting die ons is opgelegd, mijn eigen getuigenis afleggen van het goddelijke zoonschap van Hem, die ons door zijn bloed heeft behouden. Hij is naar waarheid Gods almachtige Zoon, in wie wij ons zowel nu als tot in eeuwigheid zullen verblijden.

In de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Een pleidooi voor „herleving van deze „ouderwetse’ deugd” die ons veel „verdriet en ellende” zal besparen.

Integriteit

DOOR PRESIDENT
N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het Eerste
Presidium

Nu ik hier voor u sta, bid ik nederig om de bijstand van de Geest des Heren, die ook met ons was onder het luisteren naar die bezielende toespraken en prachtige koorzang.

Terwijl ik onlangs met iemand in gesprek was, kwam er een van zijn employé's voorbij, waarop mijn vriend zei: „Daar gaat een toonbeeld van integriteit. Hij werkt nu al dertig jaar voor mijn zaak, maar nooit is mij uit zijn ideeën en daden iets gebleken dat naar oneerlijkheid of ontrouw zweemt. Het is een prettig gevoel zo'n medewerker te hebben, die je altijd vertrouwen kunt.”

Sindsdien heb ik veel nagedacht over het begrip achter dat woord *integriteit*, wat ik trouwens al vaker had gedaan. Ik kan dan ook slechts wensen dat wij, en zij met wie wij te maken hebben, volkomen eerlijk en betrouwbaar zullen zijn, hetzij in zaken van godsdienstige, wetenschappelijke en economische aard, hetzij in de gemeentelijke of landelijke politiek. Integriteit moet vooral in het gezinsleven worden geleerd en betracht, als grondslag voor verdere toepassing daarvan in het maatschappelijk leven en op ieder ander gebied.

Daar ik mij dus bewust ben van de behoefte aan herleving van deze „ouderwetse” deugd, besloot ik mij in mijn toespraak met dit onderwerp bezig te houden. Integriteit, of gebrek daaraan, heeft immers betrekking op vrijwel ieder aspect van ons leven, op al wat wij zeggen, denken en verlangen.

Vanaf deze zelfde kansel hebben wij enkelen der grootste godsdienstige leiders uit onze dagen redevoeringen

horen houden en vermaningen uiten ten aanzien van eerlijkheid, vertrouwen, rechtschapenheid, betrouwbaarheid, oprechtheid, vriendelijkheid, welwillendheid, barmhartigheid, liefde, trouw en vele andere rechtvaardige levensbeginselen.

Van iemand, die al deze kenmerken in zich verenigt, zodat ze de drijfkracht vormen van al zijn gedachten, daden en verlangens, kan men zeggen dat hij integriteit bezit, een hoedanigheid, die ook wel eens omschreven is als „een staat of toestand van volkomenheid, ongedeeldheid of karaktervastheid, morele degelijkheid, eerlijkheid en oprechtheid.”

We willen nu nog wat nader ingaan op het denkbeeld van zo'n „man uit één stuk.” Een van de eigenschappen van zijn solide, nimmer tegen zichzelf verdeelde persoonlijkheid is dat hij nooit met zichzelf overhoop ligt om uit te maken welke koers hij volgen, of welke beslissing hij nemen moet. Er staat hem immers voortdurend slechts één doel voor ogen. Bij zo iemand is geen sprake van innerlijke gespletenheid, waardoor men van hem kan zeggen: „Eén eigen ik is er voor het kerkelijk, maar een ander voor het zakenleven, weer een ander voor vrijetijdsbesteding, één voor thuis, één voor op reis, enz.” In de volgende versregels is dit verschijnsel goed onder woorden gebracht:

„Helaas, mijn aardse tempel herbergt legio mentaliteiten: 't Soms nederig gemoed is vaker nog van trots niet vrij te pleiten; dit hart, nu eens verslagen door 't besef van al zijn zondeschuld, lacht even later zorg'loos

weer, van zelfgenoegzaamheid vervuld; wel eens geneigd zijn medemens als zichzelf te beminnen, zoekt het, naast zingenot, zelfzuchtig roem en rijkdom te gewinnen. Bevrijd zou 'k zijn van veel mijn vreugd verstorende bekommernis, als ik maar wist wie, wat voor geest mijn ware eigen ik nu is!”

(Vrij naar een gedicht van Edward Sanford Martin, getiteld „My Name Is Legion” — zie Marcus 5:9 — voorkomende op blz. 118 verschenen te Salt Lake City, uitgegeven door Deseret Sunday School Union Board.) In lijnrechte tegenstelling tot een dergelijke wankelmoedigheid staat het leven en karakter van Hem, aan wie wij ons moeten vastklampen als het ideale toonbeeld van integriteit: Jezus Christus, onze Heiland. Hij leerde dat geen mens in zo'n innerlijke verdeeldheid kan leven, want niemand kan twee heren dienen, nl. God en Mammon (zie Matt. 6:24.) Christus' onderricht doelde niet alleen op eenheid van doelstelling, maar zijn eigen leven was de integriteit zelf. Dit is een van de deugden die wij tegenwoordig het hardst nodig hebben.

Er bestaat behoefte aan meer integriteit bij de *overheid*. Onze regering moet bestaan uit mannen en vrouwen, die onverdeeld eerbare bedoelingen nastreven en wier stem in het kapittel niet voor de hoogste bieder te koop is. De door ons verkozen en aangestelde ambtsdragers moeten mensen zijn met een onbezoedeld karakter, van onbesproken gedrag en wier leven een open boek voor ons is. Ze mogen niet

geneigd zijn zich op kronkelpaden te begeven, en niet zelfzuchtig zijn of zwak. Wij hebben behoefte aan moedige mensen met eerlijke overtuigingen, die altijd klaar staan om reukenschap af te leggen van hun integriteit en het nooit uit een oogpunt van machtswellust of hebzucht met hun geweten op een akkoordje zullen gooien, omdat het zo in hun kraam te pas komt. Bovendien hebben wij een volk nodig, dat vertegenwoordigers van dit formaat naar waarde weet te schatten en hun steun verlenen wil.

Er bestaat een verhaal over een Britse boer, die, toen hij op zekere dag op zijn land aan het werk was, een jachtstoet in de buurt van zijn boerderij zag rijden. Bezorgd dat de jagers een van zijn akkers zouden oprijden, waar hun paarden de landbouwgewassen vertrapten of beschadigen konden, liet hij een van zijn arbeiders het hek sluiten om er vervolgens de wacht bij te houden en het onder geen enkel beding open te doen. Deze stond nauwelijks op zijn post, of de jagers kwamen er aan en bevalen hem het hek te openen. Hij weigerde hieraan gevolg te geven onder vermelding van de opdracht die hij had ontvangen, en bleef standvastig weigeren het hek open te doen, in weerwil van de door de één voor één naar voren tredende jagers geuite bedreigingen en ondanks het feit dat sommigen hem wilden omkopen.

Toen kwam een van de ruiters eraan en zei op gebiedende toon: „Zeg jongen, ken je mij niet? Ik ben de hertog van Wellington, iemand die niet gewend is aan ongehoorzaamheid. Ik beveel je dat hek te openen, zodat ik er met mijn vrienden doorheen kan gaan.”

De jongen nam zijn hoed af en gaf de man die door heel Engeland met genoeg werd vereerd vastberaden ten antwoord: „Ik ben er zeker van dat de hertog van Wellington niet graag zou willen dat ik mij niet zou houden aan wat mij is bevolen. Ik moet dit hek gesloten houden en mag er zonder uitdrukkelijke toestemming van mijn meester geen mens doorlaten.”

Ten zeerste vergenoegd nam de hertog zijn eigen hoed af en zei: „Een man of jongen die zich niet laat om-

kopen of intimideren om iets verkeerd te doen, houd ik in ere. Met een leger van zulke soldaten zou ik niet alleen de Fransen, maar de hele wereld kunnen overwinnen.” (Ontleend aan „De jongen die Wellington buitensloot”, voorkomende in *Moral Stories for Little Folks* (Kinderverhalen met een moraal), blz. 112, uitgave anno 1891 van Juvenile Instructor Office te Salt Lake City.)

Zoals die hertog deed blijken, worden integere mensen geëerbiedigd. Ik weet dan ook zeker dat onenigheid en conflicten tussen volken tot oplossing gebracht en bijgelegd zouden kunnen worden tot heil en voldoening van alle betrokkenen, als de leiders elkaar zouden eerbiedigen en hun problemen met volstrekte openhartigheid wisten te benaderen.

Hoe staat het nu met de integriteit in de *zakenwereld*? Leiders en financiers in het zakenleven behoren de verpersoonlijking van het begrip integriteit te zijn. De meesten van hen zijn dat gelukkig ook, maar er hapert wel iets aan de integriteit als wij horen van omkoperij op grote schaal, verduistering, bedrog, misleiding, machtsmisbruik om onmetelijke financiële concerns in handen te krijgen, als wij onze onderlinge transacties wettelijk moeten vastleggen om ervoor te zorgen dat alles eerlijk verloopt en te voorkomen dat de ene partij de andere onrechtmatig benadeelt. Als iedereen integriteit betrachtte, zouden zaken met meer succes werken, werknemers zouden eerlijker zijn in het volbrengen van hun taak en de voortbrengselen van hun arbeid zouden niet van minderwaardige of ondeugdelijke kwaliteit zijn. Op het ogenblik overweegt de regering van de Verenigde Staten zelfs nieuwe maatregelen ter bescherming van de consument tegen bedrieglijke praktijken en het aan de markt brengen van minderwaardige producten.

Als *leiders van vakbonden en arbeidersorganisaties* zich bij hun beslissingen en onderhandelingen door integriteit lieten leiden, dan zouden ze nooit, zoals ze vaak gewend zijn, onrechtmatige heerschappij over de industrie uitoefenen. Allen zouden dan tot zegen en ten bate van ieder ander

hun werk doen. Hebzucht, onderdrukking, armoede en het menselijk leed dat hierdoor berokkend wordt, zouden we zo kunnen uitschakelen.

Ook onze *onderwijswereld* ontkomt niet aan de noodzaak de hand in eigen boezem te steken om na te gaan of haar doelstellingen wel op integriteit zijn gebaseerd. Tussen laatstgenoemd begrip en het onderwijs bestaat een onmiskenbaar verband. Behalve in het gezinsleven bestaat er nergens een betere gelegenheid om de beginselen van integriteit in praktijk te brengen en te onderwijzen dan op school. Samuel Johnson, een beroemde Britse schrijver, heeft dit ingezien en het als volgt in enkele woorden geformuleerd: „Integriteit zonder kennis is zwak en onbruikbaar, terwijl kennis zonder integriteit gevaarlijk, ja, verschrikkelijk is.”

In wat een vreselijke wereld zouden wij leven, en wat een angst zouden we uitstaan, als er niet zo'n bijzonder grote dosis integriteit bestond op *wetenschappelijk* terrein, in de *natuurwetenschappen* en zo. Toch zijn daar bepaalde studievakken bij, die enkel en alleen tot heil van de mensheid zouden moeten dienen, hetgeen echter nog steeds niet zo is. Op deze gebieden moeten zowel studenten als docenten zich hiervan volkomen bewust zijn en de zaken volstrekt eerlijk onder ogen zien.

Stel u ook eens voor dat wij zouden leven in een wereld, waarin de misdaad geen hoogtij vierde! Dat zou best kunnen. Veel van de nood, het hartzeer en het leed dat wij te verduren hebben, halen wij onszelf op de hals door onze zedelijke zwakte en oneerlijkheid die bij de uitoefening van elk beroep of bedrijf binnensluipen. Reeds in 1666 schreef de beroemde Franse toneelschrijver Jean Baptiste Molière: „Als ieder in 't onkreukbare gewaad van integriteit was gehuld, als elk hart rechtvaardig, oprecht en welwillend was, zouden de overige deugden nagenoeg onnodig zijn, aangezien ze voornamelijk ten doel hebben ons de ongerechtigheden van onze medemensen geduldig te doen verdragen.” (*Le Misanthrope*, 5de bedrijf, eerste toneel.)

Zoals gezegd, vindt er dus in *alle*

facetten van ons leven veel erosie plaats, hetgeen te wijten is aan het feit dat wij het integriteitsbeginsel niet of nauwelijks toepassen. Aan de reeds genoemde levensterreinen moeten wij het *huiselijk en gezinsleven* nog toevoegen. Zelfs het eigenlijke fundament van deze basisgemeenschap, die de kern van onze samenleving vormt, wordt in onze dagen ondermijnd door ontrouw, echtscheiding en volstreckte negatie der heilige huwelijksrouwbeloften. Die afbrokkeling van onze morele waarden gaat met onnoemelijk veel hartzeer, leed en ellende gepaard, de gevolgen van zonden als echtbreuk, ontucht en „vrije seksuele omgang,” waarbij mannen en vrouwen hun echtgenoten ontrouw zijn. Tot de grote tragedies van ons volk behoren ontwrichte gezinnen en hun aantal neemt nog dagelijks toe.

Denk eens aan wat een ommekeer het zou zijn als er in het gezinsleven weer volkomen integriteit ging heersen! Dat zou herstel van volstreckte huwelijksrouw inhouden. Echtgenoten zouden elkaar dan trouw blijven, en er zou geen sprake zijn van samenleven in ontuchtige of overspelige verhoudingen in plaats van het huwelijk. In de gezinnen zou dan volop (wederzijdse) liefde heersen, kinderen en ouders zouden respect voor elkaar hebben en de kinderen zouden in rechtschapenheid worden grootgebracht naar het ouderlijk voorbeeld, hetgeen de allerbeste leermethode is die er bestaat.

Onze kinderen moeten eerlijkheid en integriteit naar waarde leren schatten. Ze dienen van tevoren al te weten welke beslissing ze moeten nemen als ze in een kritieke situatie komen te verkeren. Ze behoren te weten en te begrijpen dat ze kinderen van God zijn en dat hun eeuwige bestemming is zo te leven dat ze waardig zullen zijn om na het volbrengen van hun levenstaak weer in zijn tegenwoordigheid terug te keren. Volwassenen mogen ze niet in hun vooruitgang en ontwikkeling belemmeren, maar dienen hun altijd behulpzaam zijn trouw te blijven aan hun idealen en beginselen.

Een goed voorbeeld van die levenshouding werd gegeven door Gerhardt, een Duitse herdersknaap. Hij was doodarm, en toen hij op zekere dag

zijn kudde hoedde, kwam er een jager uit de bossen, die hem de weg vroeg naar het naaste dorp. Toen de jongen het hem uitlegde, zei de jager dat hij hem een flinke beloning zou geven, als hij zelf even meeging om hem de weg te wijzen. Toen Gerhardt antwoordde dat hij zijn schaapjes niet alleen kon laten, bevreesd als hij was dat ze weleens verdwalen konden, zei de jager: „Nu, wat zou dat? 't Zijn jouw schapen toch niet, en je baas kan er immers best een paar missen? Van mij krijg je meer geld dan je tot nog toe in een heel jaar hebt verdiend.”

Toen de jongen bleef weigeren, zei de jager: „Wil je mij je schapen dan even toevertrouwen, terwijl jij in het dorp wat eten en drinken en een gids voor mij gaat halen?”

De jongen schudde van neen en zei: „De schapen kennen uw stem niet,” waarop de jager boos ten antwoord gaf: „Kun je mij soms niet vertrouwen?”

Gerhardt herinnerde hem eraan dat de jager zo juist had geprobeerd hem ertoe te bewegen het vertrouwen van zijn baas te schenden, en vroeg op zijn beurt: „Hoe kan ik nu weten dat u tegenover mij uw woord zult houden?” Nu begon de in het nauw gedreven jager te lachen en zei: „Ik zie dat jij een beste, plichtsgetrouwe jongen bent, en ik zal je zeker niet vergeten. Wijs me nu de weg maar even, dan zal het zelf wel zien te vinden.”

Het bleek dat die jager de groothertog was, wie Gerhardts eerlijkheid zo goed bevallen was, dat hij de jongen later liet opzoeken en hem liet studeren. Hoewel Gerhardt naderhand een rijk en machtig man werd, is hij toch altijd nog eerlijk en oprecht van aard gebleven. (Ontleend aan „Een plichtsgetrouwe herdersknaap,” voorkomende in de eerder genoemde verhalenbundel *Moral Stories for Little Folks*, op blz. 11.)

De integriteit, waarover we het hebben, is geen onbereikbaar ideaal. Het is zelfs zo dat wij er allemaal van overtuigd zouden moeten zijn dat het veel gemakkelijker is het voorbeeld van onze Zaligmaker na te streven dan Satan te volgen, wiens wegen ons van die integriteit doen afdwalen naar

paden van duisternis en ellende. Zonde brengt geen geluk, en als wij van het rechte pad afwijken beginnen wij dingen te doen die onvermijdelijk tot verdriet en ellende leiden en ons onze vrijheid zullen doen verliezen.

Hoe kunnen wij nu tot verbetering van de zo pas besproken toestanden komen? Laten wij allen bij onszelf beginnen en erachter zien te komen hoe het met onze eigen integriteit is gesteld. Laten wij met erkenning van onze fouten ons hart, ons persoonlijke leven, onze verlangens en onze doelstellingen aan een eerlijke beoordeling onderwerpen. Daarna moeten wij een serieuze poging ondernemen om die fouten te overwinnen en zo nodig van richting veranderen door het ideaal van integriteit en aanverwante deugden doelbewust na te streven.

Onze eeuwige zaligheid en verhoging in het koninkrijk van God, onze hemelse Vader, zal worden bepaald door de mate waarin wij de beginselen van het evangelie van Jezus Christus naleven. De eerste voorgangers die het herstel van het evangelie van Jezus Christus hebben gepredikt, waaronder onze profeet Joseph Smith en zijn medestanders, hebben begrepen hoe belangrijk integriteit in hun leven was. Zij wilden en konden in geen enkel opzicht schipperen met de geopenbaarde waarheid. Al werd Joseph Smith bespot en vervolgd omdat hij zei, dat hij een visioen van de Vader en de Zoon had gezien, vermeldde hij dat hij zich ongeveer zoals Paulus heeft gevoeld, toen deze zich voor koning Agrippa te verantwoorden had. Er waren toen mensen die zeiden dat Paulus niet eerlijk was, en anderen verklaarden hem krankzinnig. Hij werd beschimpt en uitgelachen. Zo verging het ook de profeet Joseph Smith, die zei: „Ik had werkelijk een licht gezien, en in het midden van dat licht heb ik twee Personen gezien, en Zij hebben waarlijk tot mij gesproken, en al werd ik gehaat en vervolgd, omdat ik zei dat ik een visioen had gezien, het was toch waar; en zolang als de mensen mij vervolgden, smaadden en ligende alle kwaad over mij spraken, omdat ik dat zei, kwam de vraag bij mij op: Waarom word ik vervolgd we-

gens het vertellen van de waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gehad, en wie ben ik, dat ik God kan weerstreven, of waarom denkt de wereld dat ze mij kan doen loochenen wat ik wel terdege heb gezien? Want ik heb een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet; want ik wist dat ik daarmee zou zondigen tegen God, en onder veroordeling komen.” (Joseph Smith 2:25.)

Joseph Smith heeft ons nog een uiteenzetting gegeven, waarin het begrip integriteit is samengevat. Bij de opstelling van de Artikelen des Geloofs van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, heeft hij ons van het dertiende artikel deze formulering gegeven:

„Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen; met recht mogen wij zeggen dat wij de aansporing van Paulus volgen: wij geloven alle dingen, wij hopen alle dingen, wij hebben veel dingen verdragen en hopen alle dingen te kunnen verdragen. Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.”

Laten wij allen zonder uitzondering deze vermaning in ons eigen dagelijks leven ter harte nemen.

Onder de naaste medewerkers van de profeet bevonden zich diegenen, die onze voorvaders onder de mormoonse pioniers dwars door de woestijnen naar de Salt Lake Vallei hebben geleid, om volgens een goddelijke profetie daar een groot en machtig volk te worden. Dat hadden ze niet gekund als ze het met hun principes op een akkoordje hadden gegooid.

Een van de mensen die ook deze eerste lange tocht over de vlakten van de rivier de Mississippi naar de Salt Lake Vallei hebben gemaakt was Heber C. Kimball, de grootvader van onze tegenwoordige profeet en leider, president Spencer W. Kimball. Deze heeft indertijd eens gezegd:

„God . . . is vastbesloten diegenen zalig te maken, die het erop toelagen zich te verzekeren van hun uitverkiezing tot en hun erfrecht op het eeuwige leven. Allen die zo gezind zijn zullen zegevieren. Als het hun aan in-

tegriteit en verknochtheid aan deze rechtvaardige zaak ontbreekt en zij zich niet bekeren, zullen zij alles verliezen wat ze al verkregen hadden, al wat ze hebben verwacht en al wat ooit is beloofd aan degenen die de overwinning zullen behalen.” (*Journal of Discourses*, deel 8 blz. 89.)

De opperste bekroning van onze integriteit moet het verwerven van de goedkeuring van onze eeuwige Vader en van Jezus Christus zijn. Laten wij dan ook nooit menen dat deze vorm van rechtschapenheid ooit onopgemerkt of onbeloond zal blijven. Dit blijkt duidelijk uit een in januari 1841 door Joseph Smith ontvangen openbaring, die betrekking had op zijn trouwe broeder Hyrum, die in 1844 zijn toewijding met de dood zou bekopen, toen zij beiden in de gevangenis van Carthage als martelaren werden vermoord. Ik citeer nu:

„En verder, voorwaar zeg ik u: Gezegd is Mijn dienstknecht Hyrum Smith, want Ik, de Here, heb hem lief wegens de rechtschapenheid zijns harten, en omdat hij datgene liefheeft, hetgeen voor Mij rechtvaardig is, zegt de Here.” (LV 124:15.)

Dit geldt eveneens voor de massa's rechtvaardigen over de hele wereld, die hun medemensen met integriteit bejegenen.

De profeten uit het Oude en Nieuwe Testament, evenals die uit het Boek van Mormon, hebben die „rechtschapenheid des harten” oftewel integriteit verworven, die hun deel werd dank zij de gemeenschap met de Heilige Geest. Ook zij die in het ver-

leden dit herstelde koninkrijk van God bestuurden en de tegenwoordige presidenten daarvan doen dit met integriteit en algehele toewijding. De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, overal ter wereld, mogen wel eeuwig dankbaar zijn in het besef van het onwankelbare geloof van deze toegewijde algemene autoriteiten, die hier vandaag op het podium achter de kansel van deze grootse Tabernakel zitten. Evenals duizenden andere leiders door heel de kerk zijn het eerlijke en oprechte mensen, die zich volledig inzetten om het in hen gestelde vertrouwen waardig te zijn. Ze zijn onbaatzuchtig in hun dienstbetoon, in ootmoedige onderwerping aan de zin en de wil van onze Heer en Heiland. Het is hun hoogste verlangen voor zichzelf en hun medemensen zaligmaking en verhoging na te streven.

Ik getuig tot u dat Jezus Christus, de Zoon van God, de Verlosser der wereld is en aan het hoofd van deze kerk staat, waarvan Hij de werkzaamheden bestuurt door middel van zijn huidige profeet, president Spencer W. Kimball.

Met heel mijn ziel zou ik vandaag willen bidden dat er overal mensenharten getroffen mogen worden door die goddelijke vonk, die ze de leringen van Jezus Christus zal doen begrijpen, aanvaarden en naleven, waardoor zij zullen worden voorbereid op het eeuwige leven bij God, onze hemelse Vader. In de naam van Jezus Christus. Amen.

De Heer vraagt van de leden der kerk meer verantwoordelijkheid voor het zendingswerk te leren dragen door het opzoeken, opvangen en begeleiden van mensen, die serieus belang stellen in het herstelde evangelie

Grotere stappen nemen bij ons zendingswerk

DOOR FRANKLIN D. RICHARDS
Lid van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Geliefde broeders en zusters, ik verheug mij met u over de geest die op deze conferentie heerst, en over de bezielende boodschappen die hier zijn uitgesproken.

Een van de laatste opdrachten die door de Heiland aan zijn apostelen werd gegeven luidde als volgt:

„Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.” (Marc. 16:15-16.)

Gods kerk is altijd een zendingskerk geweest. In hedendaagse openbaring wordt ons dan ook de eis gesteld het herstelde evangelie te prediken en het uit te dragen „aan alle natiën, geslachten, talen en volken.” (Zie LV 133:37.)

Bovendien is ons medegedeeld dat er op aarde nog velen „onder alle sekten, genootschappen en gezindten (zijn), die door het sluwe bedrog der mensen worden verblind, waardoor deze op de loer liggen om te bedriegen, en die alleen verre van de waarheid worden gehouden, omdat zij niet weten, waar zij deze kunnen vinden.” (LV 123:12.)

Waarheidszoekers, die naar een betere levenswijze streven, worden door ons uitgenodigd onze boodschap in alle oprechtheid te onderzoeken. Deze geeft antwoord op vragen als bijv.: „Wat is de zin van het leven?” „Waar komen wij vandaan?” en „Wat komt er na de dood?” Het herstelde evangelie brengt vrede, blijdschap, groei en ontwikkeling teweeg in het leven van hen die het aanvaardden, en die hun leven

in overeenstemming brengen met hetgeen dat evangelie leert.

President Kimball heeft ons verzocht het zendingswerk te willen bespoedigen, door daarbij grotere stappen te nemen. Ik zou nu een paar ideeën aan willen dragen hoe wij aan dat verzoek gevolg kunnen geven.

Ten eerste wordt er door de zendelingen nog teveel tijd besteed aan het opsporen van mensen die zij iets kunnen leren. Er moet iets op gevonden worden, waardoor de zendelingen meer tijd aan hun onderricht kunnen besteden. Een van de beste methodes die daartoe aangewend kunnen worden is het indertijd gelanceerde thema „ieder lid een zending” beter tot zijn recht te laten komen, doordat de leden mensen opzoeken en vriendschap met hen sluiten om ze vervolgens door de zendelingen te laten onderwijzen.

Willen onze leden zich met goed gevolg voor dit opsporings- en begeleidingswerk ten behoeve van de zendelingen inzetten, dan moeten ze de volgende drie punten in acht nemen:

1. Zelf de beginselen van het evangelie naleven. Duizenden sluiten zich jaarlijks bij onze kerk aan, doordat zij zich daartoe aangetrokken voelden door het leven van een goed lid.

2. Een gesprek over het evangelie met uw vrienden en kennissen beginnen met de vraag wat ze van de kerk afweten. Of zij er nu veel of weinig van weten, altijd kunnen wij er nog een vraag op laten volgen, nl.: „Zou u er graag meer over te weten willen komen?” Als dat inderdaad het geval is, nodig ze dan bij u thuis uit om daar door de zendelingen nader onder-

wezen te worden in het evangelie. Als het onmogelijk is ze bij u thuis te laten komen, geef de zendelingen dan hun namen en adressen op, zodat zij erheen kunnen gaan. Veel van deze introducés kunnen op hun beurt weer de namen van andere belangstellenden aan de zendelingen doorgeven en dit introductiesysteem kan, mits het met enthousiasme wordt gevolgd, tot in het oneindige zo doorgaan.

3. Buren, vrienden en kennissen uitnodigen mee te gaan naar kerkelijke vergaderingen, gezellige bijeenkomsten en andere van de kerk uitgaande evenementen. Als ze eenmaal met ons bevriend zijn geraakt, valt de overgang naar het nieuwe milieu, waaraan ze zullen moeten wennen, hun veel gemakkelijker.

Als het introductie- en opvangsysteem voor nieuwe leden goed functioneert, zal het de zendelingen mogelijk maken meer tijd aan het eigenlijke onderwijs te besteden, met als gevolg dat er dan meer bekeerlingen gedoopt kunnen worden.

Nog een vruchtbaar zendingsveld vinden wij in slechts gedeeltelijk tot de kerk behorende gezinnen. Duizenden kerkleden zijn met niet-leden getrouwd. Nu beogen wij deze nietleden in onze kennissenkring op te nemen door vriendschap met ze te sluiten, waarna zij en hun kinderen of andere vaste huisgenoten de lessen van de zendelingen kunnen gaan volgen. Nadat ze dan een eigen getuigenis hebben gekregen, kunnen we ze vervolgens door middel van de doop in de kerk opnemen.

Een groot aantal toekomstige ouder-

lingen zijn met nietleden getrouwd. Door in deze slechts ten dele uit kerkleden bestaande gezinnen het evangelie te onderwijzen, kunnen wij veel van deze mannen voorbereiden op het ontvangen van het Melchizedeks priesterschap.

We zouden willen voorstellen deze gedeeltelijk tot de kerk behorende gezinnen in groepsverband godsdienstonderwijs te geven. Daardoor worden de zwakkere leden van zo'n groep door de sterkere gesteund, zodat er met minder tijd en moeite meer gedoopte bekeerlingen uit voort zullen komen.

Weer een ander punt dat onze bijzondere aandacht verdient is de grootte van ons zendelingenbestand. Hoewel wij op het ogenblik over de 25.000 full-time zendelingen hebben, zijn er nog veel grotere aantallen jongelui en oudere echtparen nodig, nu er overal ter wereld steeds meer zendingsposten worden gesticht. President Kimball heeft gevraagd uit de overzeese ringen en zendingsgebieden meer en beter voor hun taak berekende zendelingen te rekruteren en op zending te roepen, hetgeen thans ook gebeurt. Aangezien vele van deze zendelingen, vooral de uit overzeese gebieden afkomstige, niet in staat zijn hun zending volledig zelf te bekostigen, kunnen deze zendelingen daarin worden bijgestaan doordat priesterschapsquorums en afzonderlijke kerkleden bijdragen storten in het kerkelijk zendingsfonds. Onlangs besloot een quorumpresident bij de inzending van zo'n bijdrage zijn begeleidend schrijven met de woorden: „Wij zijn opgetogen over de berichten waaruit blijkt dat de kerk in opmars is, en hopen hiermee een steentje te kunnen bijdragen tot verhoogde krachtsinspanning bij de verbreiding van het evangelie.”

Een zuster, die in Californië woont, schreef: „Ik voel mij gedrongen nog een cheque te sturen voor het kerkelijk zendingsfonds. Waardoor is dit zendingswerk te overtreffen? Ik heb het evangelie lief, en ik zou zonder dat niet leven kunnen. Ik ben erg ingenomen met het gezinsintegratiewerk van de zendelingen. De Heer brengt mij in contact met gezinnen en Hij brengt ook alleenstaande mensen op mijn weg. A.s. zondag gaan er trou-

wens verscheidene van die nieuwe kennissen met mij mee naar de kerk.”

Dit zijn kenmerkende voorbeelden van de vele getuigenissen die wij doorlopend ontvangen. Ik wil hen die uit hun eigen zak iets bijdragen voor dit geweldige zendingswerk dan ook van harte bij u aanbevelen. Voor velen betekenen deze geldelijke bijdragen, hoe gering ook, echt een offer.

We hebben thans duizenden ringzendingen aan het werk, maar we zouden de diensten van nog duizenden hiervan best kunnen gebruiken. Het is aan te bevelen iedere nieuwe bekeerling meteen een functie in de kerk te laten vervullen. Heel wat van die nieuwelingen zouden het bijv. uitstekend als ringzendingen doen.

Bij de reorganisatie van het Eerste Quorum der Zeventig door president Kimball in oktober van het vorige jaar, is het werk van de ringzending opnieuw onder de aandacht gebracht. Het behoort tot de taak van ons Eerste Quorum der Zeventig de zeventigenquorums in de ringen der kerk te versterken en het ringzendingswerk te helpen bevorderen. Wij willen er thans nadrukkelijk op wijzen van hoe groot belang het is dat deze ringzendingen hun zendingswerkzaamheden in onderling overleg met de full-time zendelingen moeten coördineren om hun beider activiteiten op elkaar af te stemmen.

Nog een punt dat niet over het hoofd mag worden gezien is dat deel van onze mensen die in militaire dienst zijn. Het zal u misschien verbazen te horen dat er zo'n 20.000 leden van de kerk in militaire dienst zijn. Deze mannen en vrouwen kunnen daar echte zendelingen zijn, en velen van hen zijn dat ook. In het naleven van hun geloof worden zij door hun collega's bewonderd en gerespecteerd. Deze groep kan de zendelingen medewerking verlenen door onnoemelijk veel bekeerlingen tot de kerk te brengen en jaarlijks duizenden introducties voor de zendelingen opleveren.

Inderdaad, de leuze „ieder lid een zending” is een geïnspireerd gegeven. Als deze en andere hier naar voren gebrachte ideeën worden benut, moeten de leden van de kerk de mensen

kunnen vinden die door de zendelingen onderwezen willen worden, waarbij diezelfde leden hen voor en na hun doop kunnen begeleiden en in hun gemeenschap opnemen. Terecht schreef de apostel Paulus aan de Efeziërs: „Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods.” (Ef. 2:19.)

Mogen wij uitzien naar de tijd, waarop ruim 3 1/2 miljoen kerkleden als zendelingen zielen in Gods koninkrijk binnenbrengen en de blijdschap en het geluk mogen smaken die uit het zendingswerk voortvloeien.

Verder zou ik nogmaals tot alle zoekers naar waarheid willen zeggen: Hun, die het herstelde evangelie aannemen en het laten doorwerken in hun leven, staat een nieuwe levensstijl te wachten, waardoor zij werkelijk het antwoord op hun vraag naar de zin en het doel van het leven zullen vinden. Wij sporen u dan ook aan het „mormonisme” te onderzoeken, d.w.z. de leer van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Broeders en zusters, wij zijn werkzaam in de opbouw van Gods koninkrijk. Ik geef u mijn getuigenis dat God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus werkelijk aan de profeet Joseph Smith verschenen zijn, dat God leeft, en dat Jezus de Christus is. Dank zij de gewillige medewerking van de profeet Joseph Smith is het evangelie in al zijn volheid hersteld. Nu is het ons voorrecht en onze verantwoordelijkheid om ook anderen daarvan deelgenoot te maken. Joseph Smith was een groot profeet, en ook heden ten dage staat er een groot profeet aan het hoofd van de kerk, nl. onze geliefde president Spencer W. Kimball.

Laten wij ons zendingswerk beter en doeltreffender leren doen, opdat Gods koninkrijk zich met versnelde vaart moge uitbreiden en het koninkrijk der hemelen spoedig moge komen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

De beste „aanleiding om een onderzoek in te stellen naar de aanspraken” van de kerk „is de gedachte aan uw dierbaarste bezit, namelijk uw gezin”

Waardoor de ware kerk wordt gevormd

DOOR DELBERT L. STAPLEY
Lid van de Raad der Twaalf

Broeders, zusters en vrienden, soms hoort men welmenende, oprechte mensen de volgende uitspraak doen: „U gaat naar uw eigen kerk, en ik naar de mijne, maar laten we samen een eindje oplopen.” Kunnen mensen echter werkelijk samengaan als ze het niet eens zijn over de grondstellingen van de leer van Christus? Leert men in alle christelijke kerken het ware evangelie en de beginselen daarvan, en bezitten ze ook het gezag om de zaligmakende verordeningen te bedienen, waardoor hun leden de nodige leiding ontvangen om in Gods hemelse koninkrijk tot hoger heerlijkheid te worden verheven?

Jezus leerde: „Gaat in door de enge poort, want wijd is (de poort) en breed de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die daardoor ingaan; want eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden.” (Matt. 7:13-14.)

Wil dat gezegde van de Heiland suggereren dat er vele wegen naar de hemel voeren? Velen houden het inderdaad op de menselijke filosofie dat „alle wegen tot God leiden,” maar deze wijsgerige opvatting strookt niet met het onderricht van onze Heer.

Het is niet in overeenstemming met de rede of logica te stellen dat onverenigbare leringen en van elkaar verschillende leerstellingen tot dezelfde resultaten kunnen leiden. Als de waarheid uit één bron afkomstig is, nl. uit God, hoe kan deze dan op zoveel uiteenlopende, vaak tegenstrijdige manieren worden uitgelegd?

Wij weten dat alle waarheid inderdaad van God uitgaat en derhalve onveran-

derlijk, samenhangend, consequent zichzelf gelijkblijvend, één en ondeelbaar. Bijgevolg kunnen niet alle christelijke kerken met hun ongelijksoortige dogma's ons een volheid van waarheid verschaffen. Het ligt in mijn bedoeling aan de hand van getuigenissen en overtuigende bewijzen uit de Schriften te betogen waarom er slechts één Heer kan zijn, één aanvaardbaar geloof, één doop en één ware kerk. Als u daarna tot de overtuiging bent gekomen dat uw tegenwoordige geloofsopvattingen op een dwaling berusten, dient u ook de moed te hebben om dit nader te onderzoeken, en het geloof op te brengen om uw koers te wijzigen en het juiste pad te gaan volgen, dat door Christus zelf is uitgestippeld, en waardoor men van zijn eeuwig geluk verzekerd mag zijn.

Toen Jezus onder de mensen op deze aarde rondwandelde, maakte Hij zijn volgelingen bekend: „Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.” (Joh. 14:6.) Verder verkondigde Hij dat de leerstellingen die Hij onderwees Hem door zijn Vader gegeven waren. Voor Zichzelf eiste Hij geen eer op, maar verklaarde alleen dat Hij deed wat de Vader Hem had opgedragen. „Want de Vader heeft de Zoon lief en toont Hem al wat Hij zelf doet.” (Joh. 5:20.) „Ik en de Vader zijn één,” sprak de Heiland (Joh. 10:30.)

Met die uitspraak bedoelde Hij niet dat Hij en zijn Vader één en dezelfde Persoon zijn, maar dat Jezus en zijn Vader eensgezind hetzelfde doel voor ogen hebben.

Door naar Jezus te luisteren en Hem te aanvaarden is hetzelfde als naar zijn Vader te luisteren en te doen wat Hij zegt. Hun leringen en bedoelingen zijn aan elkaar gelijk. De leer der zaligmaking is voor heel Gods nageslacht dezelfde. In zijn hogepriesterlijk gebed bad Jezus Christus tot zijn Vader aangaande hen die zich aan zijn leer en voorschriften onderwierpen en zich hielden aan de door Hem ingestelde verordeningen. „En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij één zijn, *gelijk Wij één zijn.*” (Joh. 17:22, cursivering toegevoegd.)

Jezus vestigde zijn kerk op aarde om deze leer van de Vader en de Zoon te kunnen verkondigen aan alle mensen. Evenals tegenwoordig bestonden er destijds verschillende lezingen van de waarheid, door diverse godsdienstige gezindten voorgesteld. De Zaligmaker koos geen van de door mensen opgerichte kerken uit, noch tijdens zijn bediening op aarde, noch in deze laatste bedeling. Hij organiseerde zijn eigen kerk met profeten en apostelen, met een evangelie of plan tot zaligmaking en verhoging. Dat was de kerk van Jezus Christus.

Christus onderkende dat de verschillende sekten de volle waarheid niet kenden en geen bevoegdheid bezaten om de zaligmakende verordeningen te bedienen. Toen vele godsdienstige leiders aanstoot begonnen te nemen aan zijn onderricht, maakte Jezus het merendeel van zijn leerstellingen voortaan door middel van gelijkenissen bekend. Hieruit werd het daarop afgestemde gemoed van zijn toehoorders

duidelijk gemaakt dat er in geestelijk opzicht slechts «één kudde en één herder» zou zijn of althans moest worden gevormd.» (Zie Joh. 10:16.)

„Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie niet door de deur de schaapskooi binnenkomt, maar op een andere plaats inklimt, die is een dief en een rover; maar wie door de deur binnenkomt, is de herder der schapen. Voor hem doet de deurwachter open en de schapen horen naar zijn stem en hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten. Wanneer hij zijn eigen schapen alle naar buiten gebracht heeft, gaat hij voor ze uit en de schapen volgen hem, omdat zij zijn stem kennen; maar een vreemde zullen zij voorzeker niet volgen, doch zij zullen van hem weglopen, omdat zij de stem der vreemden niet kennen.” (Joh. 10:1-5.)

Toen bleek dat deze gelijkenis niet ten volle werd begrepen, legde Jezus hem duidelijk uit met deze woorden:

„Ik ben de deur der schapen. . . . als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden. . . .

„Ik ben de goede herder. De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen; maar wie huurling is en geen herder, wie de schapen niet toebehoren, ziet de wolf aankomen, laat de schapen in de steek en vlucht.” (Joh. 10:7, 9, 11-12.)

Jezus' getuigenis dat Hijzelf de goede herder is, was een beeldspraak die zijn tijdgenoten bekend voorkwam, gewend als ze waren aan de toestanden in het Palestijnse land en vertrouwd met die pastorale taferelen. Jezus wist ook dat zijn toehoorders bekend waren met de profetie dat er aan de kinderen Israëls een herder beloofd was. David, de herdersjongen die later koning werd, schreef de prachtige 23ste Psalm, die begint met de woorden: „De Here is mijn herder.” Jesaja schreef dat God bij zijn komst „als een herder zijn kudde weiden, en in zijn arm de lammeren vergaderen” zal. (Zie Jes. 40:11.) Wat Jezus bedoelde was niet mis te verstaan: Hij was hun Heer, de beloofde Messias!

Door valse herders en leraars te vergelijken met dieven en huurlingen, die

veeleer op geld bedacht waren dan op de zorg voor de kudde, verwierp Jezus alle geveinsden, die zich tot geestelijke leiders op zouden werpen. Een ernstiger aanklacht kon men zich niet voorstellen! Om zijn bedoeling zo duidelijk te maken dat niemand die kon misverstaan, verklaarde Hij vervolgens: „Het zal worden één kudde en één herder.” (Joh. 10:16.)

Evenmin als toen heeft Hij sindsdien een veelvoud van kudden of herders erkend.

Nadat Jezus destijds de apostelen met de zorg voor zijn kerk had belast, predikten deze diezelfde ene, onveranderlijke leer, en onderhielden zij dezelfde voorschriften of verordeningen die Jezus hun gegeven had. Deze vroegere apostelen waren geen dienst-knechten die zichzelf hadden aangesteld. Jezus had immers tot hen gezegd: „Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, opdat gij zoudt heengaan en vrucht dragen.” (Joh. 15:16.)

Het waren bevoegde, door Hem gemachtigde afgezanten, bedienaren des Woords, geroepen om het evangelie te onderwijzen en dienst te doen in de zaligmakende verordeningen daarvan. Jezus had hun het priesterlijk gezag verleend. Zolang zij nog op aarde waren en dienst deden krachtens het gezag dat Jezus hun had gegeven, heerste er eenheid in de leer en gelijkvormigheid in de bediening der verordeningen. De boodschap van het evangelie, die zij aan de hele wereld moesten brengen, was overal en voor iedereen gelijk. Er werden geen verschillende evangeliën verkondigd, waaruit de mensen dan zelf konden kiezen. Er bestond voor hen allen slechts één evangelie.

Daar deze vereisten voor de zaligmaking zo algemeen waren, schreef de apostel Paulus: „(Er is) . . . één Here, één geloof, één doop . . .” (Ef. 4:4-5.) Op een andere plaats schrijft hij: „Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, (u) een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!” (Gal. 1:8.)

De kerk van Jezus Christus werd in die dagen gekenmerkt door het feit dat er één kerk, één bevoegde bedie-

ning, één rechtzinnige evangelieleer en één Heilige Geest was. „Want God is geen God van wanorde, maar van vrede, zoals in alle gemeenten der heiligen . . .” (1 Cor. 14:33.) Gods openbaring aan de leiders van de kerk van Jezus Christus was dus redelijk, gelijkblijvend en overal eender.

Pas na de dood van Christus' eerste apostelen hield die openbaring op. De zuivere leer van Christus werd met wereldse wijsbegeerte vervalst, en onheilige nieuwigheden deden hun intrede in de kerkelijke verordeningen. Uiteindelijk werd hetgeen eens duidelijk en begrijpelijk was geweest, mythisch en verwarrend. Verwarring is het werkterrein van Satan, waar hij bezig is de mensheid te bedriegen en op een dwaalspoor te brengen. Jezus en zijn apostelen hadden al een „afval” (zie 2 Thess. 2:1-4), die inderdaad gekomen is. Zo brak er voor de christenheid een lange, duistere nacht aan.

Tegenwoordig bestaat er alom een veelheid van kerken en leerstukken, die er allemaal aanspraak op maken uit één bron afkomstig te zijn. Die bewering is vanzelfsprekend in strijd met de rede en met de door Jezus Christus gevestigde orde. Een oprechte zoeker naar waarheid moet wel vragen: „Welke van de diverse christelijke groeperingen heeft het nu bij het rechte eind, of hebben ze allemaal ongelijk?” De apostel Jacobus heeft ons als richtlijn deze raad gegeven:

„Indien echter iemand van u wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” (Jac. 1:5.) Als u deze belofte serieus neemt en bij uw zoeken naar licht en waarheid op de proef wilt stellen, zult u beloond worden.

Moroni, een profeet uit het Boek van Mormon, geeft een eenvoudige methode aan om de authenticiteit van Christus' evangelie te weten te komen. Hij vermaande ons: „En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen

met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.

„En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.” (Moro. 10:4-5.)

Daar het duidelijk is dat Jezus één was met zijn Vader en dat Zij slechts één kudde, of kerk, konden aanvaarden, is het voor iedere zoeker naar waarheid van levensbelang de kenmerken van de ware kerk te onderkennen. De kerk van Jezus Christus onderscheidt zich in ieder tijdperk van de wereldgeschiedenis door bepaalde waarmerkende eigenschappen.

In de ware kerk van Jezus Christus zult u leiders aantreffen die hun priesterschapshiërarchie kunnen nagaan, welke rechtstreeks terugvoert naar de Here Jezus Christus.

In zijn kerk zult u verder dezelfde ambtsdragers vinden, die hun bedieningswerk onder de mensen verrichten, nl.: profeten, apostelen, bisschoppen, zeventigers, ouderlingen, priesters, leraars en diakenen. De kerk zal op aarde steeds worden bestuurd door een profeet van God.

De voornaamste opdracht van de kerk is „al de volken” (het evangelie) te onderwijzen en ze tot Christus’ discipelen te maken, „en”, zegt Hij bij zijn afscheid tot de zijnen, die zijn zendingsofdracht moeten vervullen, „doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes.” (Zie Matt. 28:19.)

Dezelfde gaven van de Geest die ten tijde van Christus’ aardse bediening in de kerk voorkwamen, zijn ook in onze dagen daarin aanwezig en beheersen ons kerkelijk leven. Een paar van deze gaven zijn: openbaring, gezondmaking, wonderen, profetie en nog veel meer, als vermeld in 1 Cor. 12, in LV afdeling 46 en in het tiende hoofdstuk van Moroni, voorkomende in het Boek van Mormon. Ook naastenliefde — de reine liefde van Christus — zal kennelijk heersen onder de leden van die ware kerk.

Verder zal ook tegenwoordig in de ware kerk dezelfde macht bestaan, die Jezus zijn apostelen verleende, „dat al wat gij op aarde bindt, zal gebon-

den zijn in de hemel, en al wat gij op aarde ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel. (Zie Matt. 18:18). Aan de leden van de kerk worden door een bevoegd priesterlijk gezag verordeningen bediend en zegeningen verleend. Deze verbintenissen en verplichtingen gelden, indien ze worden aangegaan en nageleefd, niet alleen voor dit leven, maar blijven tot in alle eeuwigheid van kracht.

In de kerk des Heren heeft iedereen recht op de stellige wetenschap, die via persoonlijke openbaring door de Heilige Geest door elk lid wordt ontvangen, dat het de ware kerk is. Per-

soonlijke openbaring aan de enkeling is de kracht van de kerk van Jezus Christus van alle tijden.

Wij moeten met zekerheid de waarheid leren kennen, en mogen niet zo maar zonder meer veronderstellen dat we gelijk hebben. We zijn verplicht het zeker te weten, en met de hulp van de Schriften en van de Heilige Geest kan men dit zonder enige twijfel te weten komen.

Men kan de Schriften niet met een biddend hart bestuderen zonder de kennis en het getuigenis te verwerven dat er slechts één weg is die tot verhoging leidt. De Schriften wijzen ons

in deze heel duidelijk de weg. Het moet wel Gods weg zijn, en niet die van de mens, want God heeft gezegd: „Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord des Heren.” (Jes. 55:8.)

Als een door Jezus Christus gevolmachtigde dienaar en een bijzonder getuige van Hem in deze tijd, getuig ik nederig dat de kerk van Jezus Christus thans op aarde is gevestigd. Deze kerk draagt alle zo even genoemde enmerken. Aan het hoofd daarvan staat een levende profeet, die de kerk onder leiding van Jezus Christus bestuurt. Spencer W. Kimball is zijn naam, de huidige president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Wij verkondigen dat de kerk van Jezus Christus in onze bedeling des tijds is hersteld. Door afvalligheid was zijn oorspronkelijke kerk op aarde verloren gegaan. Via Joseph Smith, een van God geroepen profeet en grondlegger van zijn kerk in deze hedendaagse bedeling, zijn er van Godswege nieuwe openbaringen aan het licht gekomen. Daardoor zijn de oorspronkelijke leerstellingen en verordeningen die tot de kerk van Jezus Christus behoren teruggebracht en hersteld.

De boodschap van het herstelde evangelie wordt momenteel verkondigd in alle landen, die de herstelde kerk toegang verlenen, door ongeveer 25.000 zendingen, ouderlingen zowel als jonge vrouwen. Deze mensen worden geroepen om op vrijwillige basis als zendingen dienst te doen, de jonge vrouwen voor de tijdsduur van achttien maanden en de jongemannen voor een periode van twee jaar.

Onze president Spencer W. Kimball heeft gezegd dat het in onze bedoeling ligt overal ter wereld het evangelie te brengen. Dit zijn zijn eigen woorden: „Wij nodigen iedereen uit acht te geven op de boodschap van de ‚mormoonse’ zendingen, leden van Christus’ kerk in deze laatste dagen. Geen bericht dat u ooit ter ore komt zal een grotere invloed ten goede in uw leven uitoefenen, zowel hier in de sterfelijkheid als in het hiernamaals.

Er staan de oprechten van hart, die de waarheid zoeken, onschatbare belo-

ningen te wachten.” (ENSIGN, mei 1976, blz. 7)

Een sterke drijfveer, waarin u aanleiding kunt vinden om een onderzoek in te stellen naar de aanspraken van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is de gedachte aan uw dierbaarste bezit, namelijk uw gezin. Wij beloven u dat u bij gehoorzaamheid aan bepaalde verordeningen, die in Gods heilige tempels voltrokken worden, tot in eeuwigheid met uw geliefden kunt worden verenigd. Tijdens uw onderzoek naar de waarheid van onze beweringen zult u ontdekken hoe deze zegeningen u ten deel kunnen vallen.

Wij kunnen de door God beloofde zegeningen niet bemachtigen zonder zijn

wetten en geboden te onderhouden. Deze moeten wij leren kennen en ze trouw nakomen, als wij het hemelse koninkrijk willen beërven.

Ik geef u mijn plechtig getuigenis dat er één ware herder is, nl. onze Here Jezus Christus, één geloof, één doop en slechts één kerk van Christus. Ik wil allen die naar de stem van die goede herder luisteren dan ook aansporen de boodschap van zijn hedendaagse kerk te onderzoeken en een persoonlijk getuigenis van de waarachtigheid daarvan te verkrijgen. Nederig leg ik hier mijn getuigenis af dat deze dingen waar zijn en ik smeed u allen te trachten zo'n persoonlijk getuigenis voor uzelf te verwerven, en dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De plechtige momenten van stille overpeinzing tijdens de avondmaalsbediening zijn van groot gewicht voor onze innerlijke vernieuwing, tot zegen van geheel ons leven.

Avondmaalsgedachten

DOOR OUDERLING HOWARD W.
HUNTER
van de Raad der Twaalf

Een poosje geleden heb ik ergens een ringconferentie bijgewoond. Door na afloop daarvan haastig te vertrekken, kon ik die zondagmiddag nog tijdig thuishkomen om in onze eigen wijk de avondmaalsvergadering te kunnen bezoeken. Door heel de kerk, overal ter wereld, gaan duizenden en nog eens duizenden gezinnen op de rustdag — de dag des Heren — naar de avondmaalsvergadering, waarbij ze meestal worden voorgegaan door de priesterschapsdrager, die als gezinshoofd belast is met de taak de zijnen leiding te geven in het onderhouden van Gods geboden. De Heer heeft immers gezegd: „En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen.” (LV 59:9.)

't Was een boeiend schouwspel de mensen naar de kerkzaal te zien gaan. Sommigen kwamen te voet de straten uit, anderen reden met de auto het parkeerterrein op. Uit de hele omgeving kwamen ze bijeen, mannen, vrouwen, jongeren en kinderen, velen in gezinsverband.

Nu bestaat een gezin doorgaans uit vader, moeder en kinderen, maar dat is niet altijd het geval. Soms ontbreekt er een van de ouders, en er zijn ook wel eens geen kinderen bij. Verder zijn er vaak alleenstaanden. Zo was ons gezin bijv. in vroeger jaren groter, nu zijn we nog maar met ons tweeën.

Bij het betreden van de kerkzaal begroette bisschop Salisbury ons in zijn gewone minzame trant met een hartelijke handdruk. Toen we langs het

gangpad liepen, werden we met een vriendelijke hoofdknik verwelkomd door broeder Doxey, onze huisonderwijzer, een groet, die wij bij wijze van een handdrukop-afstand met hetzelfde gebaar beantwoordden. Onze voormalige huisonderwijzer, broeder Jensen, zat daar ook met zijn vrouw en dochters. Verder zagen we zuster Nielsen en zuster Whitney, de lieve huisbezoeksters van de zustershulpvereniging, die geregeld bij ons thuis met een geestelijk zonnestraaltje zuster Hunter komen opvrolijken. Een echtpaar schikte wat op zodat wij naast hen konden plaats nemen, terwijl iemand uit de daarachter zittende rij ons op de schouder tikte en ons toefluisterde dat men blij was ons te zien. We waren onder vrienden, meer dan dat, we zaten daar letterlijk tussen onze broeders en zusters. Het orgel speelde zachtjes en er volgden nog enige ogenblikken van rustige meditatie voordat de grote wijzer van de zaalklok zijn hoogste punt had bereikt en het uur aanwees, waarop een gewijde stonde zou beginnen.

Een raadgever van de bisschop begaf zich daarop met een zekere waardigheid, maar toch vriendschappelijk naar de kansel, heette iedereen welkom en kondigde de titel aan van het door ons te zingen openingslied.

Rustig zaten de priesters aan de avondmaalstafel. Ik bekeek ze één voor één en bevond ze keurig verzorgd, vol eerbied en diepe ernst. Vele jongelui van hun leeftijd brachten die dag door met ontspanning of sportbeoefening, maar zij waren naar het huis des

Heren gegaan. Voor hen zat een rij diakenen. Ook zij waren goed gekleed en gekapt, en gedroegen zich netjes. De tot hun eerste ambt in het Aäronische priesterschap behorende taak werd ernstig door hen opgevat.

Naar die jonge priesters en diakenen kijkend, drong het tot mij door dat zij afkomstig waren uit goede gezinnen, waarin liefhebbende ouders hun Gods geboden hadden leren onderhouden. Mijn gedachten gingen ook uit naar anderen die belang in ze stelden: hun bisschop en diens raadgevers, huisonderwijzers, priesterschapsleiders en leerkrachten, hun helpers in de zondagsschool en de jongemannenorganisaties, padvindere- en voortrekkersleiders en nog een hele reeks mensen die hun tijd en krachten gaven om ze in hun jonge leven iets te leren en ze aan te moedigen.

't Zal niet lang meer duren, dacht ik, of deze priesters en diakenen staan in het zandingsveld, ter vervulling van het aan alle getrouwe ouderlingen van de kerk gegeven gebod: „Gaat heen in de gehele wereld, predikt het evangelie tot ieder schepsel, en handelt met het gezag, dat Ik u heb gegeven, en doopt in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.” (LV 68:8.)

Na een loflied en een gebed, zongen wij, terwijl de priesters het avondmaal in gereedheid brachten:

*Vader, hoort Gij onze beê,
schenk ons nu des hemels vree;
teek'nen van Zijn vlees en bloed
brengen 's Heilands liefde zoet.*
(HLZ no. 61)

Bij het gebroken brood knielde een priester neer en bad: „. . . dat zij het mogen eten ter gedachtenis van het lichaam van Uw Zoon, en voor U, o God, de Eeuwige Vader, betuigen, dat zij gewillig zijn de naam van Uw Zoon op zich te nemen, Zijner altijd indachtig te zijn, en Zijn geboden te onderhouden . . .” (LV 20:77.)

De diakenen verspreidden zich door de kerkzaal om het gebroken brood rond te dienen. Een van hen kwam naar onze rij toe en hield de zilveren schaal vast, terwijl ik ervan nuttigde. Daarna hield ik zuster Hunter de schaal voor, zodat zij er ook van kon nemen; vervolgens hield zij hem weer voor aan degene die naast haar zat. Zo ging de schaal de hele rij langs, waarbij allen elkaar beurtelings bedienden en bediend werden.

Ik dacht aan de gebeurtenissen die plaatsvonden op die avond, bijna tweeduizend jaar geleden, toen Jezus werd verraden. Hij had Petrus en Johannes naar Jeruzalem gezonden om het Pascha gereed te maken. Volgens het gebruik werd daarbij ook een lam geslacht. Door de eeuwen heen had men zich aan die offerwetten gehouden, sedert vader Adam hiermee begonnen was, uitziende naar de tijd waarop de Zaligmaker dat grote offer voor het mensdom zou brengen door het storten van zijn eigen bloed en zijn sterven aan het kruis.

Nadat de Meester bij die gelegenheid met de Twaalf van het Pascha gegeten had, „nam Hij een brood, sprak de zegen uit, brak het, gaf het hun en zeide: Neemt, dit is mijn lichaam. En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit, en gaf hun die en zij dronken allen daaruit. En Hij zeide tot hen: Dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt.” (Marc. 14:22-24.)

Zo werd het sacrament van het avondmaal des Heren ingesteld, ter vervanging van de offeranden en om alle deelnemers eraan te herinneren dat Hij in werkelijkheid een offer voor hen heeft gebracht, en tot een extra gedachtenis aan het verbond dat zij gesloten hebben om Hem te volgen, zijn geboden te onderhouden en daaraan tot het einde toe trouw te blijven.

Toen ik hieraan dacht, kwam de vermaning mij voor de geest, die Paulus

in zijn brief aan de gemeente van Corinthe gaf: „Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren. Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker. Want wie (onwaardig) eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam (des Heren) niet onderscheidt.” (1 Cor. 11:27-29.)

Ik was bekommerd en vroeg mezelf af: „Stel ik God wel boven alles en onderhoud ik al zijn geboden?” Daarop volgde overweging en ik nam een vast besluit. Wie met de Heer een verbond sluit om altijd zijn geboden te onderhouden, neemt daarmee een ernstige verplichting op zich, en de hernieuwing van dat verbond door van het avondmaal te nemen is een even ernstige zaak. De plechtige momenten van stille overpeinzing tijdens de avondmaalsbediening zijn voor ons van groot gewicht. Het zijn ogenblikken van zelfonderzoek, zelfbeschouwing en zelfontdekking — een tijd van bezinning en besluitvorming.

Nu knielde de andere priester aan de avondmaalstafel neer en bad dat allen die zouden drinken; dat mochten

„doen ter gedachtenis van het bloed van Uw Zoon, dat voor hen werd vergoten, en dat zij . . . Zijner altijd indachtig (mochten) zijn, opdat zij Zijn Geest met zich mogen hebben.” (LV 20:79.)

Er werd gemediteerd in een stilte, die alleen werd verbroken door het stemmetje van een baby, die vlug door zijn moeder aan het hart werd gedrukt. Elk geluid, dat gedurende deze heilige verordening de stilte verbreekt, lijkt misplaatst, maar stellig zal de kreet van zo'n kleintje de Heer niet mishagen. Ook Hijzelf is immers aan het prille begin van zijn sterfelijke leven, dat in Bethlehem een aanvang en aan het kruis op Golgotha een einde nam, gewiegd in de armen van een liefdevolle moeder.

De jongemannen beëindigden de avondmaalsbediening. Er volgden nog woorden van bemoediging en onderrecht, een slotlied en een gebed; daarmee was het „schoon uur van vreugd en liefde rein, als groot en klein verenigd zijn” en zich „van aardse zorg bevrijd” mogen voelen, ten einde gekomen. Onderweg naar huis zagen we hoe verscheidene jongens op straat aan het voetballen waren, en ook

zagen wij een gezin in hun auto thuiskomen van een weekend in de bergen. Toen viel mij de gedachte in: Wat zou het heerlijk zijn als iedereen eens begreep wat het betekent gedoopt te zijn en de bedoeling daarvan wilde aanvaarden; als alle mensen het verlangen eens koesterden zich te houden aan de verbintenissen die men bij die verordening aangaat, nl. om de Heer te dienen en zijn geboden na te leven, en bovendien op de sabbatdag van het avondmaal zouden willen nemen ter vernieuwing van die geloften om Hem tot het einde toe getrouw te dienen.

Sprekende over het verbond dat men sluit bij het nuttigen van het avondmaal, heeft een vroegere president van de kerk eens gezegd: „Wie kan de verplichtingen, die deze verbintenis met zich meebrengt, in hun volle omvang

afmeten? Hoe verstrekkend van aard zijn die, hoe allesomvattend! Dit verbond ontdoet het leven van een mens van goddeloosheid, grofheid, luiheid, vijandschap, afgunst, dronkenschap, oneerlijkheid, haat, zelfzucht en alle andere vormen van ondeugdzaamheid. Het verplicht hem tot nuchterheid, zuinigheid en vlijt, welwillendheid en trouwe plichtsbetrachting in elke functie in kerk en staat die hij moge bekleden. Zo iemand verbindt zich zijn medemensen te respecteren, het priesterschap eer aan te doen, zijn tienden en offergaven te betalen en zijn leven vol toewijding in dienst van de mensheid te stellen. (David O. McKay, in *Millennial Star*, 85:778.)

Het feit dat ik de avondmaalsvergadering bijgewoond en van het avondmaal genomen had, maakte die dag voor mij zinvoller. Ik meende daardoor

meer inzicht te hebben gekregen in de reden waarom de Heer heeft gezegd: „En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen; want voorwaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen.” (LV 59:9 en 10.)

Ik weet dat Jezus de Christus is en dat Hij leeft, nadat Hij ter dood was gebracht als de grote verzoenende offerande en vervolgens wederopgestaan, opdat alle mensen eveneens uit de dood kunnen worden opgewekt en het eeuwige leven mogen hebben. Dat wij Hem steeds getrouw mogen volgen is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het fundamentele verschil tussen het traditionele christendom en de ware kerk van Jezus Christus bestaat uit de verkondiging van de laatstgenoemde dat er een levende Heiland is

De levende Christus

DOOR OUDERLING
BERNARD P. BROCKBANK
van het Eerste Quorum der Zeventig

Het is voor mij een heerlijk voorrecht en een zegen geweest, ruim zeven jaren van mijn leven als dienst-knecht van de Heer te hebben mogen doorbrengen op de Britse Eilanden en in Ierland. Deze landen, die de bakermat van mijn voorouders waren, zijn prachtig. Wij voelen ons er thuis en de mensen daar zijn ons lief.

President Kimball, ik kan u zeggen dat de heiligen der laatste dagen in het Britse Eilandenrijk, Ierland, Rhodesië en Zuid-Afrika u liefhebben, steunen en schragen als Gods levende profeet. Ook de levende apostelen van de Heer hebben zij lief en zij verlenen ze hun steun.

De kerk van Jezus Christus is de enige kerk waarin men een levende profeet nodig heeft en een college van twaalf levende apostelen.

De heiligen der laatste dagen in Rhodesië en Zuid-Afrika met hun rassenproblemen en hun strijd voor gelijkgerechtigdheid koesteren het verlangen dat in hun eigen leven en in hun vaderland Gods wil moge geschieden. In deze landen wonen dan ook een aantal van de beste heiligen van onze Heer.

Wij leven in gevaarvolle, onrustige en onzekere tijden in de wereldgeschiedenis, en dit geldt zeker voor de Britse Eilanden. Vele kerkgebouwen van diverse christelijke denominaties worden thans gesloten, omdat de leden van die kerkgenootschappen er niets voor over hebben. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen breidt zich inmiddels nog steeds uit en het aantal deelnemers aan de van deze kerk uitgaande activi-

teiten neemt voortdurend toe. Ik zou nu graag even een statistisch overzichtje geven van de groei van de kerk van onze Heiland op de Britse Eilanden, waaruit de voortgang van ons werk daar moge blijken.

In 1960 hadden wij één zendingspost met ongeveer 180 full-time zendelingen ten dienste van de 55 miljoen inwoners van Engeland, Schotland, Wales en Ierland.

In het begin van de zestiger jaren waren er in dat gebied geen ringen van de kerk gevestigd, terwijl wij er tegenwoordig 27 volledig georganiseerde ringen hebben. Bovendien zijn er nog vijf regio's nu zover dat ze binnenkort in aanmerking komen om tot ringen te worden georganiseerd. Ook hebben we twaalf zendingsdistricten die bezig zijn zich op ringvorming voor te bereiden. In 1960 hadden wij 11.000 leden en op het ogenblik meer dan 100.000. In 1960 waren er nog geen kerkgebouwen, die geschikt waren om in de behoeften van een wijk te voorzien. Thans hebben we 175 prachtige bedehuizen, terwijl er verder nog 47 in aanbouw zijn of waarvoor momenteel de eerste voorbereidingen tot de bouw worden getroffen. Er zijn heden ten dage op de Britse Eilanden al 376 eenheden van de kerk gevestigd, waaronder zendingen, ringen, districten, wijken, gemeenten en andere kerkelijke afdelingen of activiteiten.

Er zijn op de Britse Eilanden nog miljoenen verbondskinderen van de Heer in afwachting van het moment waarop ze door 's Heren zendelingen en andere heiligen der laatste dagen zullen

worden bereikt, die hen kunnen onderwijzen in de heilige beginselen en verordeningen van het herstelde evangelie van Jezus Christus, zoals dit is vastgelegd in de heilige Schriften. Dit alles is nog maar het topje van de ijsberg, een oppervlakkig begin van het reusachtige werk dat er in deze landen nog te verrichten valt.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt door tal van de op de Britse Eilanden gevestigde kerken der christenheid niet eens als een christelijke kerk beschouwd of erkend.

In de *London Times*, een bekende Britse krant, stond het volgende stukje afgedrukt:

„Zijn de mormonen christenen? Ze beweren stellig volgelingen van Christus te zijn en daaraan het recht te ontnemen als nog een christelijke kerk hun plaats naast andere denominaties in te nemen. . . .

„Feitelijk bestaat er een goede reden om ze veeleer als een nieuwe godsdienstige groepering te beschouwen dan als een ander slag christenen uit de grote verscheidenheid. De Christus die zij volgen is zowel de christelijke Messias uit het Nieuwe Testament als de verrezen Christus, die na afloop van zijn bediening in de oude wereld, ook de nieuwe wereld heeft bezocht. Het traditionele christendom, zowel het rooms-katholicisme als het protestantisme . . . verwerpt ten enen male het bestaan van deze Christus, die na de hemelvaart nog weer op aarde zou zijn verschenen. Daaruit volgt dan ook dat de Christus

die de mormonen aanhangen, niet de Christus is die van oudsher door de christenheid wordt gevolgd." (Ontleend aan een speciaal aan de mormonen gewijd bijblad van de *London Times* van 18 juni 1976, pag. 11.)

Het is waar dat vele christelijke kerken een andere Jezus Christus vereren dan Hij die door de mormonen, of De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt vereerd en gediend. Ik citeer bijv. uit het eerste geloofsartikel van de anglicaanse kerk, ook wel „de Kerk van Engeland” genoemd: „Er is slechts één levende God, eeuwigdurend, zonder lichaam, lichaamsdelen of gevoelens.”

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aanbidt een God en een Jezus Christus die wel een lichaam hebben en bovendien lichaamsdelen en gevoelens. Ook geloven wij dat de drieënige Godheid uit drie afzonderlijke personen bestaat, nl. God, de eeuwige Vader, Jezus Christus, Gods Zoon, onze Zaligmaker, en de heilige Geest. Deze beide godsbegrippen of opvattingen van de Drieëenheid en hun eigenschappen zijn totaal verschillend.

De Jezus Christus uit de heilige Schriften had vóór en na zijn opstanding een lichaam van vlees en beenderen, en

Hij bezat eveneens gevoelens. Toen de Heiland na zijn opstanding zijn apostelen bezocht, heeft Hij tot hen gezegd: „Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb.” (En bij dit woord toonde Hij hun zijn handen en voeten, zie Lucas 24:39-40.)

Jezus heeft de mensen gewaarschuwd zich te hoeden voor valse christussen. Hij deed dat letterlijk met deze woorden: „Ziet toe, dat niemand u verleide! Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden. . . . „Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zodat zij, ware het mogelijk, ook de uitverkorenen zouden verleiden.” (Matt. 24:4-5 en 24.)

In het eerste van de tien geboden heeft de Heer de mensen bevolen de levende God der Schriften te dienen, en geen zelfverzonnen goden te maken en die te aanbidden. Hij zei nl.: „Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben. Gij zult u geen gesneden beeld maken noch enige gestalte van wat boven in de hemel, noch van wat beneden op de aarde, noch van

wat in de wateren onder de aarde is. Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen.” (Ex. 20:3-5.)

Toch buigen velen zich nog steeds voor door de mens vervaardigde beelden.

Toen de Heiland op deze aarde leefde, veroordeelde Hij de machtige Farizeese godsdienst, die beweerde in de profeten en de heilige Schriften te geloven, maar de levende Jezus Christus niet aanvaarden wilde. De Farizeeën beloofden hun volgelingen zaligheid in het koninkrijk der hemelen. Maar omdat zij de levende Christus met een lichaam van vlees, beenderen en gevoelens, niet aanvaarden wilden, stelde Jezus hen aan de kaak door hun toe te voegen: „Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij sluit het Koninkrijk der hemelen toe voor de mensen. Immers, gij gaat er niet binnen en die trachten binnen te gaan, laat gij niet toe daarin te komen.” (Matt. 23:13.)

In een laterdaagse openbaring heeft de Heer de mensen opnieuw gewaarschuwd, zich niet te laten misleiden en bedriegen door godsdiensten, die zonder goddelijk gezag werden gesticht door mensen, tronen, machten of overheden die hun volgelingen zaligheid in het hemels koninkrijk beloofden.

Hij zei toen: „Ik ben de Here, uw God; en Ik geef u dit gebod, dat niemand tot de Vader zal komen dan door Mij of door Mijn woord, hetwelk Mijn wet is. . . .

„En al hetgeen in de wereld is, hetzij het door mensen is ingesteld, of door tronen, of door overheden of machten, of door hetgeen van naam is, wat dit ook moge zijn, die niet uit Mij of uit Mijn woord zijn, zegt de Here, zullen worden ternedergeworpen, en niet verblijven nadat de mensen dood zijn, noch in noch na de opstanding, zegt de Here, uw God.

„Want alle dingen, die verblijven, zijn uit Mij; en alle dingen, die niet uit Mij zijn, zullen worden geschud en verwoest.” (LV 132:12-14.)

De Heer heeft de mens maar één middel verschaft, waardoor hij zaligheid en eeuwig leven in Gods Koninkrijk verwerven kan, en wel door en dank zij de levende, persoonlijke Heer Jezus

Christus, en door het leren kennen en naleven van zijn geboden. Wij kunnen de zaligheid en het eeuwige leven niet verkrijgen door valse christussen te aanbidden of door de leerstellingen en geboden van mensen na te leven.

De Farizeeën met hun zelfgemaakte leerstellingen en menselijke overleveringen werden door de Heiland nogmaals veroordeeld, toen Hij tot hen zei: „Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij. Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn.” (Matt. 15:8-9.)

De geloofsopvatting dat God een wezen is zonder lichaam, lichaamsdelen en gevoelens, is niet de leer van Jezus Christus of van de heilige Schriften, maar een leer van mensen, en zo'n god vereren is tevergeefs.

Vanaf de tijd dat de Heer de mens naar zijn eigen beeld en gelijkenis geschapen heeft, hebben de mensen afgoden gecreëerd, zoals gouden kalveren, beeldhouwwerken e.d., en miljarden mensen, waaronder zelfs de uitverkorenen, zijn door de eeuwen heen bedrogen en misleid.

Het heilige doel van het eeuwige leven is de enige ware God en Jezus Christus te kennen. Jezus zelf heeft gezegd:

„Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.” (Joh. 17:3.)

De boodschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aan de mensen op de wereld is dat God, de eeuwige Vader, en Jezus Christus leven, dat het Persoonlijkhe-

den zijn met onsterfelijke lichamen van vlees en beenderen en met gevoelens, en dat alle mensen kinderen van God zijn, geschapen naar zijn beeld en gelijkenis. Die boodschap vermeldt voorts dat Jezus Christus door middel van zijn profeet Joseph Smith zijn kerk op aarde heeft hersteld met al zijn leerstellingen, geboden en voorschriften of verordeningen, zoals die in al zijn heilige Schriften staan opgetekend.

Ik geef u mijn getuigenis dat Jezus Christus leeft en dat Hij spoedig in al zijn majesteit en heerlijkheid naar deze aarde zal terugkeren bij zijn zelf beloofde wederkomst. Dit zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De wereld heeft het prachtige onderwijs dat de Heiland gaf na diens opstanding niet begrepen — maar wij hebben dat. Daarin staat centraal het werk voor de doden.

Noch geheimzinnig, noch verborgen

DOOR THEODORE M. BURTON
Van de Eerste Raad van Zeventig

Mijn broeders en zusters. Wat broeder Brockbank ons zojuist heeft verteld is waar. Ik weet het en u weet het. Ik wil inhaken op hetgeen hij gezegd heeft.

Terwijl ik de eerste drie verzen van Handelingen 1 las kwam er een vraag bij mij op. Lukas heeft geschreven over:

„... al wat Jezus begonnen is te doen en te leren, tot de dag dat Hij werd opgenomen, nadat Hij aan de apostelen die Hij had uitgekozen, door de Heilige Geest zijn bevelen had gegeven; aan wie Hij zich ook na zijn lijden met vele kentekenen levend heeft vertoond, veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het koninkrijk Gods betreft . . .” (Handelingen 1:1-3.)

Na zijn opstanding moet Jezus van God aanvullende macht en kennis hebben ontvangen, die ver uitging boven wat Hij wist en ervaren had in het vlees. Toch vinden we praktisch niets van de dingen die Hij gedurende veertig dagen na zijn opstanding aan zijn discipelen onderwees. Wat onderwees Hij hun?

We hebben veel van wat Jezus gedurende de drie jaar van zijn aardse bediening heeft onderwezen. Maar eigenaardig genoeg hebben we maar weinig van de onderwijzingen van de *opgestane* Christus. Deze ideeën en begrippen zijn zeer zeker belangrijker dan wat Hij gedurende zijn sterfelijke staat onderwezen heeft!

Ik dwaal echter, wanneer ik de indruk wek, dat we niets weten omtrent wat Jezus onderwees gedurende

die veertig dagen. Deze leerstellingen zijn op een bedekte manier door zijn apostelen weergegeven toen zij aan de heiligen schreven. Niet iedereen begrijpt wat zij schreven, maar zij aan wie zij schreven konden het zeker begrijpen. 1 Johannes 1:20 geeft een voorbeeld:

„Gij echter hebt een zalving van de Heilige en gij weet dat allen.” (Statenvertaling: gij weet alle dingen.)

Welke kerk in onze tijd begrijpt en gebruikt een zalving om haar leden alle dingen te onderwijzen zoals in vers 27 nader wordt uiteengezet?

„En wat u betreft, de zalving, die gij van Hem ontvangen hebt, blijft op u, en gij hebt niet van node, dat iemand u lere; maar gelijk zijn zalving u leert over alle dingen, en waarachtig is en geen leugen, blijft in Hem, gelijk zij u geleerd heeft.”

Nu moet deze uitspraak, waarvan de betekenis voor de huidige christelijke wereld verborgen is, veel betekenis gehad hebben voor hen aan wie Johannes schreef. De toegewijde leden van onze kerk zullen deze leer op dezelfde manier herkennen en begrijpen als de vroegere christenen.

Een ander voorbeeld vinden we in de leringen van Paulus in 2 Korintiërs 1:21 en 22:

„Hij nu, die ons met u bevestigt in de Gezalfde en ons heeft gezalfd, is God, die ook zijn zegel op ons gedrukt en de Geest tot onderpand in onze harten gegeven heeft.”

Nu werd de verzegelende macht, die door Paulus wordt genoemd op de berg der verheerlijking aan Petrus,

Jakobus en Johannes gegeven. Jezus gaf later deze zelfde verzegelende macht, die door Elia de profeet werd teruggebracht aan al zijn apostelen, zoals in Matteüs 18:18 staat vermeld:

„Voorwaar, Ik zeg u, al wat gij op aarde bindt, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat gij op aarde ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel.”

De instructies en leringen van Jezus die na zijn kruisiging volgden, waren zo heilig dat zij niet op schrift werden gezet. Desniettenstaande ontvingen de getrouwe leden van de oorspronkelijke kerk wenken, als de apostelen hen aanspoorden getrouwer te zijn bij het doen van hun christelijke plichten. Wat deed Jezus eigenlijk tussen zijn dood en zijn opstanding? We weten bijvoorbeeld dat Hij niet onmiddellijk naar zijn hemelse Vader terugkeerde. In Johannes 20:17 staat vermeld dat de opgestane Heiland tot Maria Magdalena heeft gezegd:

„Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.”

Indien Jezus gedurende die tijd niet bij zijn Vader in de hemel was, waar was Hij dan wèl en wat deed Hij?

Gedurende die periode tussen dood en opstanding ging Jezus naar de geestenwereld, zoals Hij de dieven aan het kruis beloofd had. Daar organiseerde Hij de prediking van het evangelie aan de geesten in de gevangenis. Petrus heeft in zijn eerste brief, hoofdstuk 3, vers 18 en 19 geschreven:

„Want Christus is ook eenmaal om de zonden gestorven als rechtvaardige voor onrechtvaardigen, opdat Hij u tot God zou brengen: Hij die gedood is naar het vlees, maar levend gemaakt naar de geest, in welke Hij ook heen-gegaan is en gepredikt heeft aan de geesten in de gevangenis . . .”

President Joseph F. Smith heeft in de verzen 29 en 30 van de Parel van Grote Waarde zijn opmerkelijke visioen over dit bezoek als volgt beschreven:

„. . . en terwijl ik mij verwonderde, werden mijn ogen geopend en werd mijn begrip verlevendigd, en nam ik waar dat de Heer zich niet persoonlijk onder de zondaars en de ongehoorzamen, die de waarheid hadden verworpen, begaf, om hen te onderwijzen.

Doch zie, uit de rechtvaardigen stelde Hij zijn heerscharen samen en koos Hij boodschappers die Hij met macht en gezag bekleedde en Hij gaf hun opdracht uit te gaan en het licht van het evangelie te brengen aan hen die zich in duisternis bevonden, ja aan alle geesten der mensen; en zo werd het evangelie aan de doden gepredikt.”

Aangezien „. . . bij God geen aanzien des persoons is . . .” (Handelingen 10:34.) zou het onrechtvaardig zijn diegenen die misschien niet volledig de kans hebben gehad, terwijl zij op aarde leefden, het evangelie te horen prediken, te veroordelen. Velen zijn op zulke tijden en plaatsen geboren, dat het voor hen onmogelijk was de boodschap tot zaligheid te horen. Hen veroordelen die geen kans gehad hebben om het evangelie tijdens hun leven te aanvaarden zou oneerlijk zijn. De doop voor de doden was een van die begrippen die gedurende de veertig dagen volgend op de opstanding van Jezus onderwezen werden.

Petrus verklaarde dat de reden waarom Jezus naar deze geesten in de gevangenis ging was, hun het evangelie te brengen. We kunnen dat vinden in 1 Petrus 4:6.

„Want daartoe is ook aan doden het evangelie gebracht, opdat zij wèl, naar de mens, wat het vlees aangaat, zouden geoordeeld worden, doch naar God, wat de geest betreft, zouden leven.” (Wat het vlees aangaat

geoordeeld worden wil zeggen op dezelfde basis en aan de hand van dezelfde beginselen geoordeeld worden als de mensen die op aarde leven. Naar God wat de geest betreft wil zeggen zaligheid ontvangen door de aardse verordeningen in de geestenwereld te aanvaarden nadat deze plaatsvervangend voor hen op aarde waren voltrokken.)

Dit beginsel van de zaligheid voor heel het mensdom weerspiegelt de barmhartigheid, goedheid en liefde van God voor al zijn kinderen. Is het niet vreemd dat een dergelijk edel en belangrijk beginsel in de tegenwoordige christelijke wereld vergeten en niet langer beoefend zou worden?

Dergelijke praktijken maakten geheel en al deel uit van de vroeg-Christelijke kerk. Het werk tot zaligheid voor de doden was zo iets gewoons dat Paulus het zelfs als een bewijs aanvoerde dat voor allen de opstanding zou komen. Hij heeft in 1 Korintiërs 15:29 geschreven:

„Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?” Niets kan duidelijker zijn dan dat er door de eerste christenen plaatsvervangend verordeningswerk voor de doden werd gedaan.

Dit gebrek aan kennis in het huidige christendom is voor mij het bewijs dat de waarheid werd losgelaten. Zoals in Jesaja 24:5 geschreven staat:

„Want de aarde is ontwijd door haar bewoners, omdat zij de wetten hebben overtreden, de inzettingen ontdoken, het eeuwig verbond verbroken.”

Het was nodig dat deze leerstellingen en verordeningen werden teruggebracht. Tijdens de kerkhervorming en daarna waren de wijste mannen niet in staat deze gebruiken te herstellen. Deze leerstellingen kwamen uit de hemel door een herstelling van het evangelie. Evenmin kon Joseph Smith uit zichzelf deze leerstellingen bedenken. Ze vormden een onderdeel van de steen die zonder handen uit de berg werd uitgehouwen en zou voortrollen totdat hij de aarde zou vullen. (Zie Daniël 2:34, 35, 44 en 45.)

Dat koninkrijk rolt nu voort. Er zijn weer profeten op aarde die deze zelfde

heilige beginselen onderwijzen die door Jezus gedurende de veertig dagen onmiddellijk na zijn opstanding werden geopenbaard. Het besef van dit feit is een duidelijke waarschuwing voor al de tegenwoordige leden van de kerk om zich door rechtvaardig te leven bevoegd te maken om deze zegeningen te ontvangen. Ze zullen worden geopenbaard aan de rechtvaardigen die ze zullen geloven en in praktijk brengen.

We kunnen in onze tijd een bespoediging van dit werk zien daar de wereld een opmerkelijke opleving van de belangstelling voor genealogie te zien geeft. Die komt op zulk een natuurlijke wijze dat slechts weinigen er de hand des Heren in kunnen zien, maar die is er. De mensen die belangstelling hebben voor genealogie zullen ongetwijfeld de vraag stellen: „Waarom?” Indien ze slechts naar een antwoord op die vraag willen zoeken, zullen ze het herstelde evangelie vinden en macht van omhoog ontvangen, net zoals dat met de vroegere leden van de kerk van Jezus Christus het geval was.

We zien een versnelde bouw van tempels in de kerk en een toegenomen activiteit bij het werk tot verlossing van de doden. het is een waarschuwing voor de leden van de kerk om dit werk ernstiger op te vatten. Het is een voortzetting en een vervolmaking van het zendingswerk, en het is er trouwens een onmisbaar onderdeel van. Die taak veronachtzamen is zijn eigen zaligheid in gevaar brengen.

De dringende noodzakelijkheid van dit werk is bijna tastbaar. U kunt de verhaastende hand van de Heer aan het werk zien. U kunt de noodzaak met dit werk door te gaan bespeuren. Ik voel dat ik — waar ik ook heenga — dit moet onderwijzen, zodat zowel de leden als de niet-leden naar die kennis mogen zoeken die niet geheimzinnig of verborgen is voor hen die de Heer kennen en liefhebben. Dit is mijn getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

De Heilige Geest zal de waarheid van de boodschap van het evangelie bekend maken aan iemand die ernstig zoekt, studeert en bidt.

Was ons hart niet brandende in ons?

DOOR LOREN C. DUNN
Van de Eerste Raad van Zeventig

Geliefde broeders en zusters, het is een eer in deze conferentie te zijn. En het is een eer als zendeling in Australië te mogen werken.

Dit is het 126ste jaar dat de kerk in Australië is.

De twee zendingen die Australië met het evangelie in eerste aanraking brachten waren John Murdock en Charles Wandell, die op 30 oktober 1851 te Sydney aankwamen. Broeder Murdock was op dat moment negenenvijftig jaar en een van de eerste trouwe aanhangers van de kerk. Hij behoorde tot de eerste groep die door Joseph Smith tot hogepriester werd geordend. Hij werd op twee van zijn zendingen geroepen door openbaringen die in de Leer en Verbonden staan. (Zie LV 52:8; 99:1.) Zijn vrouw stierf en liet hem met een tweeling achter die slechts zes uur oud was. Dat was de tweeling die de profeet Joseph Smith in zijn gezin opnam om ze groot te brengen.

Gedurende enige tijd woonde hij in het huis van Joseph Smith en hij vertelt het volgende voorval:

„Gedurende de winter dat ik bij broeder Joseph inwoonde . . . hadden we een aantal gebedsvergaderingen in de kamer van de profeet . . . Tijdens een van deze vergaderingen vertelde de profeet ons dat indien we ons voor God zouden vernederen en een sterk geloof zouden uitoefenen, wij het ge-laai van de Heer zouden zien. En omstreeks de middag werd mijn verstand als in een droom opengelegd en de ogen van mijn verstand werden verlicht en ik zag de gedaante van een man, uitermate beminnelijk, hij had

een krachtige uitdrukking op zijn ge-laai en het was helder als de zon. Zijn haar was helder zilvergrijs en op een majestueuze wijze gekruld. Zijn ogen waren diep blauw en de huid van zijn hals was uitermate mooi blank en Hij was van de hals tot de voeten in een los, helderwit kleed gehuld. Ik heb nooit een helderder wit kleed gezien. Zijn gelaatsuitdrukking was uitermate doordringend en toch zeer beminnelijk. En terwijl ik trachtte de gehele persoonlijkheid van het hoofd tot de voeten op te nemen, ging Hij van mij weg. Het visioen werd gesloten. Maar het liet in mijn denken maandenlang de indruk van een liefde achter die ik nooit te voren in die mate had onder-vonden. (John Murdock in *An Abridged Record of the life of John Murdock*, p. 26.)

Dat was de man die het evangelische werk van Jezus Christus in Australië in deze bedeling aanving. In de loop van de eerste jaren van de kerk in Australië voegden velen zich bij de kerk. Zij emigreerden daarna naar Canada of de Verenigde Staten. In 1955 reisde president David O. McKay het land door en gaf de heiligen het advies in hun land te blijven en daar Zion op te bouwen.

Het volgende bezoek van een profeet aan Australië kwam in februari 1976, toen president Spencer W. Kimball daar de eerste gebiedsconferentie hield. De boodschap van president Kimball was: „Groeil!” En de kerk groeit in Australië net als elders in de wereld.

De reden voor die groei is te vinden in wat er binnenin iedereen gebeurt die

naar de kerk kijkt of haar leerstellingen onderzoekt. Ik kan het misschien op deze manier uitleggen. In Matteüs 16:13-17 vroeg de Heer aan zijn discipelen: „Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?” En zij zeiden: Sommigen Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of een der profeten.

Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.

Jezus antwoordde: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.

Hoewel Petrus met de Heiland wandelde en sprak en veel van zijn wonderen aanschouwd had, wees de Heiland er, toen Petrus zei: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God,” toch op, dat dit niet door vlees en bloed, maar door zijn Vader in de hemel aan Petrus was geopenbaard.

Dit leert ons dat er een zekerder manier om iets te weten te komen is, dan met de ogen aanschouwen; want er waren velen die Jezus Christus zagen, maar Hem niet kenden als de Zoon van God. Zij die Hem wél kenden, kenden Hem, omdat het hun door hun Vader in de hemel was geopenbaard.

Dit getuigenis van de Geest wordt in Lukas 24 vermeld, terwijl twee van de discipelen langs de weg naar een dorp, Emmaüs geheten, liepen. De Heiland zelf kwam met hen praten, maar „. . . hun ogen waren bevangen, zodat zij Hem niet herkenden.” totdat

precies aan het eind hun ogen werden geopend en zij Hem kenden. Vers 32 zegt: „Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij onderweg met ons sprak en ons de Schriften opende?”

Met alle logica en uiterlijke bewijzen van de waarachtigheid van het evangelie komt het toch op het getuigenis van de Geest aan.

„Was ons hart niet brandende in ons . . .” is voor iemand die het evangelie van Jezus Christus zoekt in deze tijd nog net zo van toespassing als het gedurende de tijd van Christus of in de dagen van John Murdock was.

De Heer heeft in hedendaagse openbaring een geestelijke proef vastgelegd voor het vinden van de waarheid. Hij zegt in LV 9:8 eenvoudig: „Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.”

De woorden „. . . daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is,” slaan op een gevoel van vrede en warmte, een gevoel dat de ziel raakt. Dit gevoel begint voor een onderzoeker te komen, wanneer de zendingen komen en hun boodschap achterlaten. Ze kunnen het in het huis voelen nadat de zendingen zijn heengegaan. ze kunnen het in de bijeenkomsten van de zendingen voelen; en ze kunnen het voelen, als ze de boodschap lezen en bestuderen en erover bidden. het is een gevoel van vrede en vreugde dat uniek is omdat het van Jezus Christus uitgaat. Het is dat gevoel dat een grotere kennis en een zekerder getuigenis brengt dan vlees en beenderen.

Een zuster uit Canberra in Australië die pas bekeerd was, zei het volgende: „Ik werd in een godsdienstig gezin geboren, waar de godsdienst ernstig werd opgevat. Ik werd streng christelijk opgevoed. Ik raakte echter van de kerk vervreemd toen ik twintig jaar was en het huis verliet om een opleiding tot lerares te volgen.

Vanaf die tijd voelde ik een zekere doelloosheid en ongeveer om het jaar onderzocht en bestudeerde ik een andere geloofsbelijdenis. Ik bestudeerde yoga en beoefende meditatie, las over

hindoeïsme, boeddhisme, zen-boeddhisme en de meeste protestantse godsdiensten en het jodendom. Op de een of andere manier stelde niets in het vooruitzicht hetgeen ik zocht. Ik hield vervolgens met zoeken op en toen de zendingen aanbelden, liet ik ze met gemengde gevoelens binnen. Ik wilde niet nog een keer vruchteloos zoeken, maar ik vond het niet meer dan redelijk de boodschap aan te horen en dan te beslissen. Gedurende de eerste paar lessen was ik er niet van overtuigd dat er iets anders in de lessen was dan wat ik elders reeds had gehoord. Toen begon ik door het geduld van de zendingen heel langzaam het gevoel te krijgen dat wat ze zeiden werkelijk waar was. Ze drongen er bij me op aan vaak te bidden en dat deed ik, maar ik was nog steeds niet zeker. Ze zetten uiteen dat de Heilige Geest in iemands hart kon komen en men een warme gloed kon voelen van binnen. Dat kon ik me maar moeilijk voorstellen, maar ik geloofde hen.

Op een avond drongen de zendingen er bij me op aan mij de eerstvolgende zaterdag te laten dopen. Ik was verrast en voelde dat ik nog niet klaar was, maar ik ging ermee akkoord de zaterdag daarop gedoopt te worden. Daardoor gaf ik mezelf wat meer tijd om vragen te stellen en te bidden. Toen vroeg broeder Hurd aan broeder Nelson of hij mij zijn getuigenis wilde geven. Deze deed dat zo vurig dat ik toen hij ongeveer halverwege was, een warme plek in mijn hart meende te bespeuren die van broeder Nelson scheen te komen en terwijl hij sprak nam dat als een wolkje in omvang en kracht binnen in me toe.

Toen hij uitgesproken was, verzekerden de beide zendingen mij dat zij de tegenwoordigheid van de Heilige Geest hadden gevoeld, maar ik vertelde hun pas een paar dagen later mijn ervaring. Ik voelde mij te overweldigd om erover te praten. Voordat ze weggingen vroegen ze mij voordat ik naar bed ging om te slapen 3 Nephi 11 tot en met 26 te lezen uit het Boek van Mormon. Zo gauw ze de deur uit waren, las ik dat gretig, en terwijl ik dat deed keerde die warme gloed in mij terug. En ik hoefde niet verder overtuigd te worden.”

Geen enkele ervaring zal hieraan gelijk zijn; maar in meerdere of mindere mate komt diezelfde Geest in het leven van elke ziel die de waarheid verlangt te weten. Elk lid van de kerk en elke ziel die oprecht de leringen onderzoekt door studie, gebed en de vergaderingen bezoekt, zal zijn antwoord ontvangen.

Zo simpel is het. Vlees en bloed openbaren niet, maar onze Vader die in de hemel is. Deze bevestigende Geest zal op een gegeven moment tijdens het onderzoeken in de ziel dringen en de waarheid zal er het resultaat van zijn. Mocht er iemand op dit tijdstip toekijken of luisteren die nadenkt over de kerk of er naar kijkt of haar leerstellingen bestudeert, dan hebben wij u dit te bieden. Er is niets ingewikkelds of moeilijks aan. Het vereist alleen dat iemand die de waarheid wil weten, bereid is zich tot de Heer te wenden, met geheel zijn hart, en over datgene was hij leest en hoort vragen stelt.

Ik heb ook die Geest gevoeld. Ik weet ook dat God leeft en dat Jezus Christus zijn Zoon is. Dat is niet mijn levensbeschouwing, dat is niet mijn geloof. Dat is een kennis, geboren uit de Geest. De kerk is waar. Joseph Smith was een profeet van God. Spencer W. Kimball is een profeet van God in deze tijd. We zijn in dienst van de Heer. In de naam van Jezus Christus. Amen.

De Schriften spreken zo ernstig over het bidden, omdat dat voor een ieder van ons de meest constante bron van hulp is.

Bidden

DOOR PRESIDENT
EZRA TAFT BENSON
Van de Raad der Twaalf

Mijn geliefde broeders en zusters, ik sta vandaag voor de tweede maal nederig en dankbaar voor u. Ik ben dankbaar voor dit voorrecht en ik smeeik de Geest des Heren ons steun te verlenen, nu ik spreek over de macht van het persoonlijk gebed en hoe wij onze verbindingen met onze hemelse Vader kunnen verbeteren. Heel mijn leven lang is mij de raad om op het gebed te vertrouwen als het belangrijkste advies dat ik ontvangen heb aanbevolen. Het is volkomen een deel van mij geworden, een anker, een constante bron van kracht, en de basis voor mijn kennis van goddelijke dingen.

Vermaning in de Schriften over gebed

De vertrouwde raad die mijn vader mij als jongen gaf was: „Denk eraan dat wat je ook doet, of waar je ook bent, onze hemelse Vader altijd in je buurt is. Je kan je hand uitsteken en zijn hulp ontvangen door te bidden.” Ik heb ontdekt dat die raad juist is. Dank zij God kunnen we de hand uitsteken en aftappen van die ongeziene kracht, zonder welke geen mens het werk op zijn best kan doen.

De heilige Schriften staan vol met overtuigende vermaningen met betrekking tot de belangrijkheid van het gebed, indrukwekkende voorbeelden ervan, en raadgevingen hoe op doeltreffende manier te bidden.

Tijdens zijn bediening op aarde heeft Jezus gezegd „. . . dat zij altijd moesten bidden en niet verslappen.” (Lucas 18:1). „Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt . . .” (Matteüs 26:41).

In deze bedeling heeft hij gezegd: „. . . bidt altijd, opdat de boze geen macht over u zal hebben, en u uit uw plaats zal verwijderen.” (LV 93:49). Via Joseph Smith kwam de waarschuwing: „En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alle dingen te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen; en tegen niemand anders is Zijn toorn ontstoken. (LV 59:21.)

Dan hebben we deze instructie nog van onze opgestane Heer, toen Hij onder het Nefitische volk op het westelijk halfrond werkzaam was:

„. . . gij moet altijd waken en bidden, opdat gij niet door de duivel wordt verzocht en door hem gevankelijk weggevoerd.

. . . gij moet altijd waken en bidden, opdat gij niet in verzoeking valt; want Satan begeert u te bezitten, opdat hij u als tarwe moge ziften.

Daarom moet gij altijd in Mijn naam tot de Vader bidden; En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven.” (3 Nephi 18:15, 18-20.)

Manieren om onze persoonlijke verbindingen met onze hemelse Vader te verbeteren

Mag ik u nu een paar manieren aanbevelen om onze verbinding met onze hemelse Vader te verbeteren.

1. *We moeten vaak bidden.* Elke dag moeten we minstens twee of drie maal met onze hemelse Vader alleen zijn, „. . . zowel des morgens als des middags en des avonds.” (Alma

34:21.) Daarnaast wordt gezegd „. . . dat gij steeds moet bidden . . .” (2 Nephi 32:9; LV 88:126.) Dat betekent dat ons hart vol moet zijn, en voortdurend in gebed tot onze hemelse Vader uitgaat. (Zie Alma 34:27.)

2. *We moeten een geschikte plaats zoeken waar we kunnen peinzen en bidden.* Hij vermaant ons dat dit moet zijn „. . . in uw binnenkamer . . . en in uw verborgen plaatsen en in uw wildernis.” (Alma 34:26.) Dat wil zeggen: het moet gebeuren zonder dat we afgeleid worden, in „. . . het verborgen . . .” (3 Nephi 13:5 en 6.)

3. *We moeten ons op het gebed voorbereiden.* Als we niet in de stemming zijn om te bidden, moeten we bidden totdat we ertoe in de stemming zijn. We moeten nederig zijn. (LV 112:10.) We moeten om vergeving en genade bidden. We moeten een ieder tegen wie wij iets hebben, vergeven. (Markus 11:25.) Toch waarschuwen de Schriften dat ons gebed ijdel zal zijn, indien men „. . . de behoeftigen en naakten wegzendt en de zieken en zieken niet bezoekt . . .” (Alma 34:28.)

4. *Onze gebeden moeten zinvol en ter zake zijn.* Gebruik niet in elk gebed dezelfde zinsneden. Een ieder van ons zou verstoord worden, indien een vriend elke dag dezelfde paar woorden tot ons zou zeggen, de gesprekken als een vervelend karwei afhandelde en nauwelijks kon wachten er een eind aan te maken teneinde de televisie aan te zetten en ons te vergeten.

In al onze gebeden doen wij er goed aan de heilige persoonlijke voornaamwoorden uit de Schriften te gebruiken

— Gij, U, Uw wanneer we de Godheid in gebed aanspreken en niet het alle-daagse jij, jou en jouw. Door deze gang van zaken tonen we grotere eerbied voor de Godheid.

Waar moeten we om bidden? We moeten bidden over ons werk, tegen de macht van onze vijanden en de duivel, voor ons welzijn en het welzijn van hen die om ons heen zijn. (Alma 34:20, 22-25, 27.) We moeten met de Heer overleg plegen met betrekking tot al onze beslissingen en activiteiten. (Alma 37:36 en 37.) We moeten dankbaar genoeg zijn om dank te zeggen voor alles wat we hebben. (LV 59:21.) We moeten zijn hand in alle dingen erkennen. Ondankbaarheid is een van onze grote zonden.

De Heer heeft in hedendaagse openbaring verklaard: „En hij, die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt, en de dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig, ja, en meer dan dit.” (LV 78:19.)

We moeten vragen om wat we nodig hebben, en we moeten ervoor oppassen dat we geen dingen vragen die ons tot schade zouden zijn. (Jakobus 4:3.) We moeten om kracht bidden om onze moeilijkheden te overwinnen. (Alma 31:31-33.) We moeten bidden om de inspiratie voor en het welzijn van de president van de kerk, en de algemene autoriteiten, onze ringpresident, onze bisschop, onze quorumpresident, onze huisonderwijzers en onze overheid. Er kunnen vele andere dingen worden voorgesteld, maar met de hulp van de Heilige Geest zullen we weten, waarover we moeten bidden. (Romeinen 8:26.)

5. *Als wij door gebed ergens om gevraagd hebben, hebben we de taak eraan mee te werken dat dat ons wordt vergund.* We moeten luisteren. Misschien wil de Heer, terwijl we op onze knieën liggen, ons raad geven.

„Oprecht bidden houdt in dat wij, wanneer wij om een of andere deugd of zegen vragen, voor die zegen moeten werken en die deugd tot ontwikkeling moeten brengen.” (David O. McKay, *True to the Faith*, p. 208.)

De macht en uitwerking van het gebed
Uit persoonlijke ervaring ken ik de uit-

werking en kracht van het gebed. Toen ik in 1922 als jonge zendeling in Noord-Engeland was, werd de tegenstand tegen de kerk zeer hevig. De tegenstand werd zo sterk dat de zendingspresident ons vroeg alle straatbijeenkomsten stop te zetten en in een aantal gevallen werd het verspreiden van brochures stopgezet.

Mijn collega en ik werden uitgenodigd naar South Shields te reizen om in de avondmaalsvergadering te spreken. In de uitnodiging schreven de broeders ons: „We zijn er zeker van dat we onze kleine kapel vol kunnen krijgen. Veel mensen hier geloven de onwaarheden niet die over ons gedrukt worden. Indien u wilt komen, zijn we er zeker van dat we een prachtige vergadering zullen hebben.” We stemden toe.

We vastten en baden oprecht en gingen naar de vergadering. Mijn collega had zich erop voorbereid over de grondbeginselen van het evangelie te spreken. Ik had veel bestudeerd ter voorbereiding op een toespraak over de afval. Er heerste een wonderbaarlijke geest in de vergadering. Mijn collega sprak eerst en kwam met een inspirerende boodschap. Ik reageerde daarop door met een vrijheid te spreken die ik nooit eerder in mijn leven ervaren had. Toen ik ging zitten besefte ik dat ik de afval niet eens genoemd had. Ik had over de profeet Joseph Smith gesproken en had mijn getuigenis gegeven over zijn goddelijke zending en over de waarheid van het Boek van Mormon. Toen de vergadering afgelopen was kwamen er veel mensen naar ons toe, onder wie een aantal niet-leden die zeiden: „Vanavond hebben we een getuigenis ontvangen dat het evangelie waar is, zoals jullie, zendingen, het onderwijzen. We zijn nu zover dat we gedoopt willen worden.”

Dat was het antwoord op ons vasten en bidden, want we hadden gebeden of we alleen die dingen zouden zeggen die het hart van de vrienden en onderzoekers zouden raken.

In 1946 kreeg ik van president George Albert Smith de opdracht naar het door de oorlog verscheurde Europa te gaan, daar onze zendingsgebieden van Noorwegen tot Zuid-Afrika weer

opnieuw te vestigen en een systeem op te stellen voor de distributie van welzijnsgoederen.

We vestigden een hoofdkantoor in Londen. Toen troffen we inleidende regelingen met de militaire gezaghebbers op het vasteland. Een van de eerste mannen die ik wenste te spreken was de commandant van de Amerikaanse strijdkrachten in Europa. Hij was in Frankfurt gestationeerd.

Toen we in Frankfurt aankwamen gingen mijn collega en ik proberen een afspraak met de generaal te maken. De officier-adjutant zei: „Heren, er zal voor u geen gelegenheid zijn de generaal binnen drie dagen te spreken. Hij is erg druk en zijn agenda staat vol afspraken.”

Ik zei: „Het is erg belangrijk dat we hem spreken en we kunnen niet zo lang wachten. We moeten morgen in Berlijn zijn.”

Hij zei: „Het spijt me.”

We verlieten het gebouw, gingen naar onze auto, zetten onze hoed af en gingen samen in gebed. Toen gingen we terug, het gebouw weer in, en troffen een andere officier aan het loket voor de afspraken. Binnen het kwartier bevonden we ons in de tegenwoordigheid van de generaal. We hadden gebeden dat we hem zouden kunnen ontmoeten en zijn hart be-roeren, ons goed bewust dat alle voorraden voor hulpverlening die uit enigerlei bron werden bijgedragen, ter distributie aan de militairen moesten worden overgedragen. Zoals we de generaal uiteenzetten was het ons doel onze eigen voorraden onder onze eigen mensen te verdelen via onze eigen kanalen en ook voedsel te schenken voor kinderen in het algemeen.

We vertelden van de welzijnszorg en hoe die werkte. Tenslotte zei hij: „Wel, heren, gaat uw gang en verzamel die voorraden maar, en tegen de tijd dat u ze bij elkaar heeft, is de werkwijze misschien veranderd.” We zeiden: „Generaal, onze voorraden zijn al verzameld, ze zijn altijd verzameld. Binnen vierentwintig uur na het moment dat wij het Eerste Presidium van de kerk in Salt Lake City telegraferen, zullen vele vrachtwagens vol voorraden richting Europa

rijden. We hebben grote voorraad-
schuren vol met de belangrijke ar-
tikelen.”

Toen zei hij: „Ik heb nooit van een
volk gehoord met zulk een vooruit-
ziende blik.” Zijn hart was geraakt,
zoals we gebeden hadden. Voordat we
zijn kantoor verlieten, hadden we een
schriftelijke machtiging om onze
eigen verdeling onder onze eigen men-
sen te regelen en via onze eigen kana-
len.

Het verblijdt de ziel te weten dat God
ons gedenkt en klaar staat te ant-
woorden, wanneer we ons vertrouwen
op Hem stellen en doen wat juist is.
Onder de mensen die hun vertrouwen
op de Almachtige stellen, die niet aar-
zelen zich te vernederen, wanneer zij
goddelijke leiding zoeken door gebed,
is geen plaats voor vrees. Al komen er
berusten,

Wiens wil wijzer is dan die van mij,
Ervan verzekerd dat Hij mijn bede zal
inwilligen,
vervolgingen, al komen er tegen-

slagen, we kunnen in gebed opnieuw
de geruststelling vinden, want God
zal tot de ziel spreken. Die vrede, die
geest van rust is de grootste zegen in
het leven.

Als jongen leerde ik in de Aäronische
priesterschap het volgende over het
bidden. Het is me bijgebleven:

Ik weet niet volgens welke zeldzame
methoden,

Maar dit weet ik, dat God het gebed
beantwoordt.

Ik weet dat Hij zijn Woord gegeven
heeft,

Dat mij zegt dat het gebed altijd wordt
gehoord,

En vroeg of laat wordt verhoord.

En dus bid ik en wacht kalm.

Ik weet niet of de verlangde zegen

Nu juist op de manier zal komen

die ik uitgedacht heb;

Maar ik laat mijn gebed bij Hem

Of een veel gezegender antwoord zal

zenden.

(Eliza M. Hickok, „Prayer”, In: Best
Loved Religious Poems, p. 160.)

Getuigenis over gebed

Ik getuig tot u, mijn geliefde broeders
en zusters, dat God leeft. Hij is niet
dood. Ik geef u mijn getuigenis dat
God, onze Vader en diens Geliefde
Zoon, onze Heiland en Verlosser,
inderdaad aan Joseph Smith ver-
schenen zijn. Ik weet dit zo zeker als
ik leef. Ik getuig dat er een God in de
hemel is die de gebeden hoort en ver-
hoort. Ik weet dat dit waar is. Ik zou
allen die binnen het bereik van mijn
stem zijn nederig willen aansporen —
leden zowel als niet-leden — door
het gebed in nauw contact met onze
Vader in de hemel te blijven. Nooit te
voren in deze bedeling van het evange-
lie is het gebed harder nodig geweest.
Dat we voortdurend afhankelijk mogen
zijn van onze hemelse Vader en er
nauwgezet naar mogen streven onze
verbinding met Hem te verbeteren is
mijn ernstige bede, in de naam van
Jezus Christus. Amen.

President Kimball onderstreept het belang van de padvinderij als onderdeel van de officiële kerkelijke programma's voor jongens.

President Kimball ontvangt de hoogste onderscheiding van de padvinderij, de Silver World Award, uit handen jaar ging de eerste Silver World Award

van Arch Monson, president van de Amerikaanse padvinderij. De onderscheiding, aangeboden op de algemene bijeenkomst van de priesterschap tijdens de aprilconferentie, is in het leven geroepen door het World Bureau of Scouting in Genève. Vorig

naar paus Paulus VI van de rooms-katholieke kerk. De heer Monson zei bij de uitreiking van de onderscheiding aan president Kimball dat deze werd verleend „als erkenning van de buitengewone diensten die hij de jeugd jarenlang bewezen heeft.”

Uitreiking van padvindersonderscheiding

President Arch Monson: President Kimball van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, geëerde aanwezigen, medepadvinders en hophlieden, het is mij een groot voorrecht en een grote eer hier in dit vermaarde godsdienstig centrum aanwezig te zijn voor een belangrijke gebeurtenis. Als president van de Amerikaanse padvinderij groet ik u uit naam van ons dagelijks bestuur en deel ik u mede dat we het fijn vinden op deze geweldige vergadering van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vertegenwoordigd te zijn.

Ik vind dat, nu wij hier bijeen zijn, nog eens melding moeten maken van de lange en voortreffelijke samenwerking tussen de Amerikaanse padvinderij en uw kerk. Vanaf 1913 heeft de padvinderij in de mormoonse kerk deel uitgemaakt van het programma voor jongens en jonge mannen. Deze unieke verstandhouding is mogelijk geweest doordat padvinderij en kerk hun doelen op zowel korte als op lange termijn gelijkschakelden. Het gaat hierbij om doelen als: opvoeding tot goede staatsburgers, fysieke gezondheid en geestelijke groei. We zijn de vroegere kerkleiders dank verschuldigd, die in hun enorme wijsheid in de padvinderij middelen zagen die — mits op de juiste wijze toegepast — de jeugd zou kunnen brengen tot een nauwere en zinvollere relatie met hun God en hun naasten.

Dat is de wezenlijke verdienste van de padvinderij. Het padvindersonderscheiding kan worden aangepast door organisaties in de samenleving zoals

kerken, groepen van dienstbetoon particuliere verenigingen en scholen, en door deze organisaties gebruikt worden bij het realiseren van de plannen die zij met hun jonge mensen hebben. De padvinderij vormt een hoogst doeltreffend middel waarmee jongens hun zelfvertrouwen leren ontwikkelen, met anderen leren samenwerken, hun plicht jegens God en hun land leren doen en eerbied leren hebben voor geloof en overtuiging van anderen; en dat alles door de padvinderseed te onderschrijven en ernaar te leven. Op deze manier ontwikkelen zij een stelsel van normen en waarden waarmee zij hun leven vorm geven.

In combinatie met andere kerkelijke en maatschappelijke programma's vormt de padvinderij een waar fundament voor een christelijke levenswijze. Op mijn reizen door de padvindersonderscheiding wereld raak ik voortdurend onder de indruk van de doeltreffendheid waarmee de mormoonse kerk bij het padvindersonderscheiding programma weet samen te werken met de verschillende padvindersonderscheiding verenigingen. Overal ter wereld treft men padvindersonderscheiding aan, en als zodanig speelt de padvinderij een belangrijke rol bij het bevorderen van broederschap en begrip in de wereld. Overal ter wereld stelt het padvindersonderscheiding programma de kerk in staat haar doelen te bereiken.

Voordat ik verder ga zou ik u willen danken voor het feit dat wij in onze organisatie gebruik hebben mogen maken van de geweldige leiding van president Taft Benson, broeder Thomas Monson, broeder Marion Hanks en die vele anderen die ons zoveel

diensten hebben bewezen in de lange periode waarin wij nu al met elkaar samenwerken.

Ik zou nu de heer William Jackson, voorzitter van de afdeling „externe betrekkingen” van onze organisatie en de heer James Sands, hoofd van de internationale afdeling van de organisatie, willen vragen hier bij mij op het podium te komen. Heren, wilt u naar voren komen alstublieft?

Vandaag eren wij uw geachte president wiens steun aan en oprecht geloof in de padvinderij deze fijne relatie mogelijk maakt. President Kimball, wilt u naar voren komen? Spencer Wooley Kimball, leider van een wereldgodsdienst, schrijver, mensenvriend, gij, die de padvinderij een warm hart toedraagt, de padvindersonderscheiding van Amerika groeten u en verlenen u de Silver World Award, onze hoogste onderscheiding voor iemand die zich op wereldniveau verdienstelijk heeft gemaakt voor de jeugd. U, mijnheer Kimball, wordt als een van de burgers die in belangrijke mate hebben bijgedragen tot de geest van eenheid en broederschap onder de jeugd van meer dan 113 volkeren, onderscheiden. Het is ons een eer u deze onderscheiding te verlenen.

President Spencer W. Kimball: Dank u zeer. Ik zou alle padvindersonderscheiding in deze zaal willen vragen even op te staan. (De meeste toehoorders stonden op.) Dank u zeer.

Ik stel deze onderscheiding en deze hoffelijke daad van de Amerikaanse padvinderij bijzonder op prijs. Al lange tijd werk ik in een zeer prettige sfeer met de padvindersonderscheiding organisatie

samen. Ik geloof dat zij de mogelijkheden heeft jonge mensen te motiveren doelmatig en rechtschapen te leven en hen te helpen zich voor te bereiden op hun man-zijn. De volgende dichtregels geven mijn gevoelens zeer goed weer:

Niemand weet wat een jongen in zich heeft,
we zullen moeten afwachten,
Maar elke man op een belangrijke plaats
is vroeger jong geweest.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen blijft aandacht besteden aan de jongeren, de gezinnen waartoe zij behoren, het gezin dat zijzelf zullen stichten en aan alle programma's en pogingen die erop zijn gericht de jeugd te „stichten”, te sterken, te verrijken en te veredelen. De Amerikaanse padvinderij heeft vanaf 1913 de krachtige steun ondervonden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, toen wij als eerste de padvinderij in de Verenigde Staten steunden. We zijn deze geweldige jeugdorganisatie en de eed en de wet die er het middelpunt van vormen, altijd blijven steunen.

Wanneer men een jongen ertoe brengt zijn best te doen — zijn plicht jegens God, zijn land, zijn naasten en zichzelf na te komen en de ware beginselen niet uit het oog te verliezen — geeft men hem bepaalde inzichten en richtlijnen die voor hem uitermate belangrijk kunnen zijn. Een jongeman die deze geweldige beginselen van de padvinderswet begrijpt en er zich volledig aan onderwerpt, bevindt zich op de weg die naar een gelukkig en instructief leven kan leiden. Hij zal zelfvertrouwen krijgen; hij zal hoogstwaarschijnlijk gezonde betrekkingen met anderen aanknopen en een rechtschapen gezin stichten. Zijn trouw aan de beginselen van de padvinderij stelt hem in staat een bondgenootschap met zijn hemelse Vader te sluiten waardoor alle andere relaties en aspecten van het leven worden verdiept. Naar onze overtuiging richt de padvinderij zich nog steeds op deze plichten en beginselen en zijn de huidige leiders vast van plan er nog meer de nadruk op te leggen. Daarom

blijft De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen haar steun aan de padvinderij geven en zal zij streven naar leiders die ervoor zorgen dat jongens een nauwe band met hun gezin en de kerk blijven houden,

wanneer zij zich ontwikkelen tot die geestelijke en fysiek gezonde staatsburgers die de padvinderij voor ogen heeft.

Ik dank u nogmaals voor deze onderscheiding.

Het Eerste Presidium, 1945—1951: midden, president George Albert Smith met links J. Reuben Clark Jr., Eerste raadgever en rechts David O. McKay, tweede raadgever.

Wij moeten de aanwijzingen van de levende profeet volgen, zijn stijl ook

Volg de levende profeet

DOOR BISSCHOP
VICTOR L. BROWN
Presiderende bisschop

Sinds ik de laatste keer tot de priesterschap van de kerk heb gesproken, heeft er een aantal zeer ingrijpende veranderingen plaatsgevonden in de taak van de Presiderende Bisschap. Het Eerste Presidium heeft aangekondigd dat de verantwoordelijkheid voor alle programma's voor de jongeren bij het Quorum van de Twaalf Apostelen berust en heeft veel van de stoffelijke taak van de kerk aan de Presiderende Bisschap overgedragen. Wij als bisschap hebben ons altijd verheugd in de omgang met de jongeren over de gehele wereld, net als met onze collega's van de Aäronische Priesterschap en de Jonge Vrouwen op het hoofdkantoor. Het feit dat deze verandering heeft plaatsgevonden vermindert onze belangstelling en liefde voor de jeugd niet. We blijven van mening dat de jongeren van vandaag een koninklijk geslacht zijn met een geweldige bestemming en we bidden voor het welzijn en succes van de jonge mensen overal.

We blijven in de Aäronische priesterschap dienen voor zover dat te maken heeft met de stoffelijke aangelegenheden van het koninkrijk. In de laatste zes weken heb ik met een van mijn raadgevers elk gebied van de kerk buiten de Verenigde Staten en Canada bezocht, waar een algemene autoriteit als gebiedsopziener resideert. Nu we beter bekend zijn geworden met de snelle groei van de kerk in vele landen, die uitloopt op spanning in en druk op de stoffelijke organisatie van de kerk en haar materiële bronnen, kunnen wij duidelijk zien, waarom de Heer zijn profeet heeft geïnspireerd tot de

veranderingen in de organisatie die hij de laatste maanden heeft ingevoerd.

Ik geloof dat hierin een van de belangrijkste en fundamentele beginselen ligt waar we op moeten letten. Deze les leert de Heiland ons in Matteüs 16:13-18:

„Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij zijn discipelen en zeide: Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?

En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten.

Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!

Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaart, maar mijn Vader, die in de hemelen is.

En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.”

Het priesterschap dat wij dragen en de kerk waartoe wij heden ten dage behoren zijn dezelfde als in den beginne. Ze werden door openbaring aan een profeet — Joseph Smith — teruggegeven en worden heden ten dage door een profeet — president Spencer W. Kimball — geleid. Ik weet dat dit waar is. Ik ben heel dankbaar voor deze kennis.

Alle veranderingen die gedurende de bediening van president Kimball heb-

ben plaatsgevonden zijn het gevolg van openbaring, dezelfde openbaring, die de Heer de funderende steen van zijn kerk noemt. Met geheel mijn hart aanvaard ik met mijn raadgevers president Kimball als een profeet van God en aanvaard ik zijn leiding in alle dingen, niet alleen gewillig, maar enthousiast. En we sporen alle getrouwe leden van de kerk aan desgelijks te doen.

Bij vele gelegenheden gaf president Lee wijze raad ten aanzien van het volgen van de levende profeet. Ik wil er graag een aanhalen uit een van zijn religieuze toespraken voor de Brigham Young Universiteit:

„Mag ik het nu hebben over iets persoonlijks? Daarbij zal ik trachten de vertrouwelijke aard zo te behandelen dat deze bewaard blijft. Het gaat over een knappe jonge huisvrouw en moeder uit een vooraanstaande familie. Ze was van huis gegaan en bevond zich nu in een van de oostelijke staten, want ze was een gebied binnengetrokken waar zij en haar man zich bemoeiden met hen die in het gheto woonden, en ze schreef mij een belangwekkende brief. Ik haal maar één alinea aan: „Morgen gaat mijn man zijn lange volle baard afscheren. Vanwege het verzoek van de ringpresident en uw aanwijzing in het *Priesterschapsbulletin* moet hij niet het uiterlijk hebben van het kwaad of de rebellie als hij een tempelaanbeveling wil hebben. Ik heb hete tranen geschreid. Mozes en Jakob hadden een baard en voor mij straalde de geestelijke instelling van de oude profeten ook van het geelaat van mijn eigen geestelijke echt-

genoot. Het was voor mij het uitsnijden van de goede dingen die mijn generatie geleerd heeft.' Toen besloot de brief met een aansporing aan mijn adres: 'We zijn als jongeren voorbereid op duidelijke, scherp omlijnde aanwijzingen. Slappe gevolgtrekkingen horen we hier niet graag. We verwachten van u dat u ons de dingen op de man af wilt vertellen.'

Ik weet niet of ze wel precies wist waar ze om vroeg, toen ze me vroeg alles op de man af te vertellen, maar ik schreef haar een paar dingen: 'In de brief die u mij gezonden hebt, spreekt u mij aan als Beste president Lee, en in uw eerste zin noemt u mij de profeet des Heren. Nu vertelt u mij in uw brief dat u bedroefd bent, omdat, door het afscheren van zijn baard en het afknippen van zijn haar, waarmee naar uw zeggen uw man er uitziet als de profeten Mozes en Jakob, niet meer op hen lijkt. Ik vraag me af of u er niet verstandiger aan doet het uiterlijk van de profeten van vandaag na te volgen. President David O. McKay had geen baard of lang haar, evenmin president Joseph Fielding Smith of de nederige dienaar die u als des Heren profeet heeft erkend.

De inconsequentie in uw brief heeft me aan het denken gezet over een ervaring die ik als zendeling opdeed, toen ik in gezelschap van een aantal andere zendingen en de zendingen-president in de gevangenis te Carthage samenkwam, waar de gewelddadige dood heeft plaats gevonden van de profeet Joseph Smith en zijn broer Hyrum. In die vergadering werden de gebeurtenissen die tot hun gewelddadige dood hadden geleid, opnieuw verteld. Toen gaf de zendingen-president een aantal veelbetekenende commentaren. Hij zei: 'Toen de profeet Joseph Smith stierf, waren er velen die geestelijk met Joseph stierven. Zo zijn er ook velen geestelijk gestorven met Brigham Young en ook met andere presidenten van de kerk, omdat zij dan de man kozen te volgen die overleden was in plaats van hun trouw aan de opvolger te schenken aan wie de mantel der leiding door een aanstelling van de Heer was gegeven.' En toen vroeg ik haar: 'Volgt u in uw uiterlijk de profeten die honderden

jaren geleden leefden? Bent u werkelijk als lid van de kerk een trouw lid als u niet naar hen kijkt die heden ten dage de kerk presideren? Waarom wilt u dat uw man er uitziet als Mozes en Jakob, in plaats van er uit te zien als de hedendaagse profeten, aan wie u trouw belooft? Indien u hier nuchter over wilt nadenken zullen uw tranen opdrogen en zult u tot andere gedachten komen.'" („Be Loyal to the Royal Within You", uit *Speeches of the Year*, p. 97 en 98.)

Een andere belangrijke les over het volgen van de aanwijzingen van een levende profeet kunnen we vinden in 2 Koningen 5. Dat vertelt van een geweldig krijger en dienstknecht van de koning van Syrië, die Naäman heette. Hij was melaats geworden. Hij was naar de koning van Israël gezonden, die hem naar de profeet Elisa doorverwees. We lezen in vers 9 tot en met 14:

„En Naäman kwam met zijn paarden en met zijn wagens en hield stil bij de ingang van het huis van Elisa.

Elisa zond een bode tot hem met de opdracht: Ga heen en baad u zevenmaal in de Jordaan, dan zal uw lichaam weer gezond worden en gij zult rein zijn.

Toen werd Naäman toornig en ging heen, terwijl hij zeide: Zie, ik dacht bij mijzelf: hij zal zekerlijk naar buiten komen en daar gaan staan en de naam van de Here, zijn God aanroepen en zijn hand over de plek heen en weer bewegen en zo de melaatsheid weg nemen.

Zijn de Abana en de Parpar, de rivieren van Damascus, niet beter dan alle wateren van Israël? Zou ik mij daarin niet kunnen baden en rein worden? Daarop wendde hij zich om en ging heen in grimmigheid.

Toen traden echter zijn dienaren nader, spraken hem aan en zeiden: Mijn vader, had de profeet u iets moeilijks opgedragen, zoudt gij dat dan niet doen? Hoeveel te meer, nu hij tot u gezegd heeft: Baad u en gij zult rein worden?

Dus daalde hij af en dompelde zich zevenmaal onder in de Jordaan, naar het woord van de man Gods; en zijn lichaam werd weer gezond als het

lichaam van een kleine jongen, en hij was rein."

President Romney vertelt een interessante belevens die hij had met betrekking tot het volgen van de levende profeet:

„Op een dag, president Grant leefde toen nog, zat ik na een algemene conferentie op mijn kantoor aan de overkant van de straat. Een man op leeftijd kwam mij opzoeken. Hij was erg opgewonden over wat er tijdens de conferentie gezegd was door een aantal broederen, mijzelf daarbij inbegrepen. Ik kon aan zijn spraak horen dat hij uit een vreemd land geïmmigreerd was. Nadat ik hem voldoende gekalmeerd had, zodat hij wilde luisteren, zei ik: 'Waarom kwam u naar Amerika?'

„Ik kwam hierheen omdat een profeet van God mij zei hierheen te komen.'

„Wie was die profeet?' ging ik voort.

„Wilford Woodruff.'

„Geloof u dat Wilford Woodruff een profeet van God was?'

„Ja', zei hij.

„Geloof u dat zijn opvolger, president Lorenzo Snow, een profeet van God was?'

„Jazeker.'

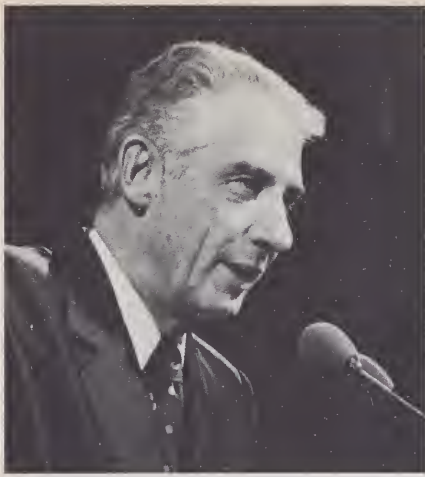
„Geloof u dat president Joseph F. Smith een profeet van God was?'

„Wis en zeker.'

Toen kwam de hamvraag. 'Geloof u dat Heber J. Grant een profeet van God is?'

Zijn antwoord: 'Ik geloof dat hij zijn mond moet houden over hulp aan bejaarden.'" (*Conference Report* van 6 april 1953, p. 125.)

Wat is het een geweldige zegen in deze wereld te leven en oren te hebben die de aanwijzingen van een levende profeet horen — aanwijzingen die innerlijke vrede kunnen brengen in een tijd van grote verwarring en moeilijkheden. Ik bid dat een ieder moge luisteren naar president Spencer W. Kimball en hem volgen, van wie ik getuig dat hij de woordvoerder voor de Heer tot het mensdom in deze tijd is. In de naam van Jezus Christus. Amen.

*Wat jongens en hun vaders en huis-
onderwijzers doen moeten om hun
zending voor te bereiden*

Bereid u voor op een zending

DOOR J. THOMAS FYANS

Van het presidium van het Eerste
Quorum van Zeventig

Jonge broeders, ik zou tot u willen spreken over uw vooruitgang naar de eeuwigheden. Een van de mooiste kansen in dit leven is de veredelende invloed die in uw ziel komt als u zich erop voorbereidt harten te beroeren, waaraan u als zending zijn heilige boodschap brengt. Mag ik u zes dingen aanbevelen die u moet doen?

1. Bid minstens twee maal per dag vurig tot uw Vader in de hemel — misschien zijn het begin en het eind van de dag geschikte momenten. Dat zal een nauwe persoonlijke verhouding met Hem doen ontstaan.

Indien de slanke vingers van de radio een melodie uit de nacht kunnen tokelen — en die over een vasteland of zee kunnen werpen;

Indien de van bloembladen voorziene witte noten uit een viool

Over de bergen of het lawaai van de stad worden geblazen;

Indien er liederen als karmozijnrode rozen uit de ijle blauwe lucht worden geplukt — Waarom zouden stervelingen zich dan verbazen, dat God hun gebeden hoort? (Ethel Roming Fuller, „Proof”. In: *Masterpieces of Religious Verse*, p. 407.)

2. Zorg voor uw eigen persoonlijke exemplaren van de Schriften. Willen de jonge mannen zich voldoende moeite getroosten ze in hun bezit te krijgen?

3. Laat deze Schriften versleten en gebruikt raken, zodat ze prettig in de hand aansluiten als goed ingelopen voetbalschoenen aan uw voeten. Studeer er dagelijks in. Desgewenst kan u het besluit nemen het Boek van Mormon voor het eind van het vol-

gend jaar te lezen. Dat kan u bereiken met een gemiddelde van minder dan twee bladzijden per dag. Indien u vier bladzijden per dag zou lezen, zou u voor het eind van het volgend jaar het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden, de Parel van Grote Waarde en het Nieuwe Testament uit hebben. Dat is een doel dat de moeite waard is. Maar doe het vooral niet met minder dan het Boek van Mormon in uw volgende levensjaar.

4. Zorg voor een spaarrekening voor uw zending. Ik hoop dat dit alleen maar een suggestie is om door te gaan met waar u reeds aan begonnen bent. Zo niet, begin dan vandaag. Zet dan op ditzelfde moment een bedrag aan geld weg, al is het weinig, als het begin van uw eigen bijdrage voor uw zending.

5. Wees actief in de kerk. Dat betekent de zondagsschool, de priesterschapsvergadering en de avondmaalsvergadering bezoeken, meedoen aan de padvinderij en het seminarie of het instituut, afhankelijk van uw leeftijd.

6. Doe mee aan de gezinsavond. Volgens het eeuwig ontwerp bent u een onderdeel van deze speciale groep geesten. Lever uw bijdrage aan deze opzet, ontvang niet alleen maar. Door een juist gebruik van het gebed en bekendheid met het leven en de ervaring van de profeten uit de Schriften zal u de basis hebben vanwaaruit u een buitengewoon geestelijke bijdrage aan de gezinsavond kan leveren.

Nu commentaar voor de vaders. De gedragingen van de vader zullen de school voor de zoon zijn. U wilt uw zoon ertoe aanzetten op de oproep

van de profeet te reageren. Hier zijn zes dingen die u zou kunnen doen om uw zoon op een zending voor te bereiden.

1. Onderwijs hem dat er, op een nederig gebed, vanuit de hemel grote kracht vloeit. Onderwijs hem de beginselen van het gebed. Desgewenst kan u als ondergrond de prachtige toespraak die president Ezra Taft Benson deze middag tot ons richtte gebruiken.

2. Help hem zelf zijn eigen exemplaren van de Schriften te bemachtigen, nadat hij elke persoonlijke poging heeft gedaan.

3. Help hem een persoonlijk systeem voor zijn studie van de Schriften op te stellen zodat er dagelijks geestelijk iets opgestoken wordt.

4. Laat hem zien hoe je moet sparen en zet hem ertoe aan er een spaarsysteem op na te houden, zodat hij het gevoel zal hebben financieel persoonlijk een bijdrage te hebben geleverd en een offer te hebben gebracht, als hij zijn tijd aan dit heilige doel wijdt.

5. Leid hem door uw voorbeeld tot een volledige activiteit in de kerk en zorg ervoor dat hij voordeel trekt uit zijn desbetreffende kansen in de priesterschap, de padvinderij, het seminarie, het instituut en de hulporganisaties. Onderwijs hem de werkelijkheden geloof, doop en bekering en de zegen van de gave des Heiligen Geestes.

6. Houd regelmatig gezinsavond — dat wil zeggen elke maandagavond — en geef hem de ervaring er zelf zinvol aan mee te doen.

Mogen wij de belangrijke adviseurs en medestanders noemen, voor u, vaders? Dat zijn uw huisonderwijzers.

Nu, tot de huisonderwijzers dit. U zal deze vader willen helpen deze taak te volbrengen. Hoe wilt u het doen? Senior-huisonderwijzer, het kan een manier zijn, om een jongere collega die volwassen begint te worden te verzoeken deze stappen onder uw gebodsvolle leiding te bestuderen en hem dan op te dragen, op uitnodiging van de vader, deze beginselen en procedures in het gezin te onderwijzen. Jonge mannen, het is mogelijk dat u deze opdracht ontvangt. Wilt u niet verder meeluisteren?

De opdracht voor de jonge collega die aan het volwassen worden is, gaat luiden:

1. Getuig hoe u in uw leven gezegend bent door in gebed tot uw hemelse Vader te naderen.

2. Neem op alle bezoeken bij de u toegewezen gezinnen uw Schriften mee.

3. Citeer uit uw Schriften en laat manieren zien om ze te merken, zodat u gemakkelijk kan opzoeken.

4. Laat uw spaarbankboekje, uw kasboek of wat voor systeem u ook gebruikt om u financieel op uw zending voor te bereiden, zien.

5. Spreek over de geweldige vreugde die u gekregen hebt door in de kerk mee te doen. Noem voorbeelden van opbouwende momenten bij het geven en horen van getuigenissen. Noem ook de tijden van vreugde in de verheffende dingen die u samen met de jongeren hebt gedaan.

6. Breng in dat gezin onder woorden wat een geweldig iets het is dat u steeds meer houdt van de gezinsavonden die regelmatig bij ú thuis worden gehouden.

Nu terug naar waar we begonnen zijn: bij u, mijn jonge vrienden, en ik spreek nu tot u persoonlijk. Herinnert u zich wat er in die septembernacht van 1823 voorviel? Moroni gaf Joseph Smith tot drie maal toe raad. De volgende dag ging Joseph het veld in, maar hij was te uitgeput om te werken. Zijn vader zei: „Zoon, ga naar huis terug om te rusten.” Joseph klom over het hek en u zal zich herinneren dat hij op de grond viel. De boodschap werd hem voor de vierde maal verteld. Ik denk

Het Eerste Presidium van 1910 tot 1918: president Joseph F. Smith links, met tweede raadgever Anthon H. Lund en aan de andere kant van het bureau eerste raadgever John R. Winder.

dat Joseph die boodschap, die de wereld in beroering bracht, begreep.

Weet u wat er de afgelopen paar minuten is gebeurd? Wilt u zich inleven dat u een slapeloze nacht heeft gehad en dat deze zes dingen voor uw zending tot drie maal in uw denken zijn binnengedrongen? U gaat figuurlijk het veld in om uw vader van deze belevenis te vertellen. Hij geeft u de raad naar huis terug te keren om erover na te denken, deze gedachten te overwegen en in uw binnenste op te nemen. U klimt over het hek en valt op de grond. En voor de vierde maal verschijnt voor uw denken hoe uw situatie is: U wilt een zending vervullen en zich erop voorbereiden, want u zegt:

1. Ik zal minstens twee maal per dag bidden.

2. Ik wil mijn eigen exemplaren van de Schriften hebben.

3. Ze zullen gebruikt worden en verslijten en de leringen die er in staan zal ik mijn hele wezen laten doortrekken.

4. Ik wil mezelf voor zo ver het in mijn vermogen ligt financieel kunnen bedruipen en dan zal ik zelfs nog een stukje verder gaan.

5. Ik zal de zondagsschool, de padvinderij, de Aäronische priesterschap, het seminarie en het instituut bijwo-

nen — nee, ik zal daar werkelijk meedoen. Ik zal ook de andere kansen die ik krijg en die bij mijn leeftijd passen, benutten.

6. Ik zal dankbaar zijn voor de zegeningen van de gezinsavond.

Kom, jonge man, sta op uit die liggende houding bij het hek en kom in beweging! Wat zal het gevolg zijn? U zal een betere zendeling worden. Wanneer onze profeet en leider president Spencer W. Kimball elke jonge man op zending roept, ziet hij verder vooruit dan de maanden die in het zendingsveld worden doorgebracht. Bij uw terugkeer zal u een betere bisschop en een betere ringpresident, een betere echtgenoot, een betere vader en een betere wat ook zijn, zowel in dit als in het toekomstige leven.

Als u hierover besluiten neemt, wilt u dan hieraan denken? De Heer leeft. Jezus is de Christus. Dit, waar wij aan bezig zijn, is zijn werk. Tenslotte moet u zelf beslissen of u aan het werk gaat. Deze beslissing zal een toetssteen zijn voor uw karakter en gehoorzaamheid. Dat u de zegen moogt ontvangen om met ja te beslissen, om zich dan moedig voor te bereiden en om op grootse wijze te dienen, bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

Nieuwe algemene autoriteit belooft plechtig dat hij betrouwbaar probeert te zijn

De rechtsgeldigheid van het evangelie

DOOR G. HOMER DURHAM
Van het Eerste Quorum van Zeventig

Mijn geliefde broederen in het priesterschap, ik zou u in grote nederigheid ervan in kennis willen stellen dat ik de roeping om als lid van het Eerste Quorum van Zeventig dienst te doen, aanvaard. Ik verpand mijn leven, mijn arbeid en welke talenten ik moge hebben aan de Heer, aan deze broederen van de algemene autoriteiten en aan u. En mijn geliefde vrouw, Eudora, schaart zich bij mij in dit verbond. Wij zijn dankbaar voor de liefde

en steun die wij ondervinden van u, mijn broederen, en van ons gezin en onze geliefden. En ik ben er dankbaar voor dat haar leven als mijn metgezelin gespaard is, nu wij ons in deze grote dienst begeven.

Evenals u ben ik een van degenen die vanavond opstonden als padvinder en ik ben dankbaar dat mij werd geleerd dat een padvinder betrouwbaar is. Vanavond is deze padvinder echter uitermate eerbiedig. En ik getuig tot u

dat er geen groter voorrecht, geen groter vreugde, geen fraaier kans bestaat dan onze medemensen te dienen in de naam van onze Heer en Heiland. Ik getuig tot u, mijn broederen van de priesterschap, dat de ambten die wij zo gezegend zijn te mogen bekleden van eeuwige waarde zijn, dat ze groter van omvang zijn dan diegenen onder ons die ze vervullen, dat we van minuut tot minuut voor de opdracht staan in liefhebbende vriendelijkheid en in intelligentie en dienstbetoon te voldoen aan het voorbeeld van onze Meester.

Ik houd van de woorden van koning Benjamin, die we in Mosiah vinden: „En ziet, ik vertel u deze dingen, opdat gij wijsheid moogt leren, en moogt weten, dat, wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van God zijt.” (Mosiah 2:17.)

De wereld moet hieraan denken en weten dat die wijsheid wordt ontleend aan „. . . de liefde Gods . . .” waarvan Nephi verklaarde dat „. . . die zich in het hart der mensen uitstort . . .” (1 Nephi 11:22) en dat we allen ertoe moeten worden opgewekt haar in ons binnenste te hebben. En dat, broederen, hoort tot onze rijke opdracht.

Nephi heeft gezegd van deze liefde Gods dat ze is „. . . de meest verblijdende voor de ziel” en de engel bevestigde hem dit in dat geweldige gesprek door te zeggen: „Voorzeker, en de meest verblijdende voor de ziel.” (1 Nephi 11:23.) De wereld moet deze vreugde leren kennen en het is onze enorme opdracht als dragers van het priesterschap om er op deze manier

Alexander Schreiner aan het orgel.

naar te streven een zegen voor de wereld te zijn.

Ik ben dankbaar voor mijn ouderlijk huis, voor de ouders die mij deze beginselen onderwezen, en voor het lidmaatschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die ons leert dat onze kennis moet worden gebruikt in dienst van anderen, een kerk die de ware aard en het karakter van God onderwijst, een kerk die ons de opdracht geeft een reine liefde aan te kweken als de alles overtreffende uitdrukking van de intelligentie, welke de heerlijkheid Gods is.

Ik zou tot u willen getuigen van de goedheid van onze Vader. Ik dank Hem dat Hij zijn geliefde Zoon, de Heer Jezus Christus gegeven heeft. Hij leeft, Hij bestaat echt, Hij leidt de kerk heden door zijn uitverkoren profeet Spencer W. Kimball. Ik hoop dat u mij toestaat met een voorbeeld aan te geven hoe oprecht ik de waarheid van dit getuigenis van het evangelie voel. Ik moet dit voorbeeld aan mijn eigen

ervaring ontleen en ik doe het bescheiden.

In de wereld van vandaag zijn er ongeveer 87.000 diploma's voor waardigheden die velen van u dragen, die verleend zijn aan doctors, artsen, juristen, ingenieurs, kandidaten, propaedeuten, in allerlei richtingen van wetenschap en techniek. Op deze documenten staat onder andere mijn naam, die dan van hun geldigheid getuigt. Mijn naam zou daar niet prijken, tenzij ik geloofde dat zij geldig waren, dat deze graden op tien universiteiten en colleges in deze en in een andere staat, verdiend waren. Voorzover ik weet hebben degenen die ze ontvangen hebben nooit mijn bescheiden garantie in twijfel getrokken, dat ze afkomstig waren van algemeen erkende instellingen met officiële werkwijzen. Ik zou op nederige wijze tot deze mensen willen zeggen, zoals ik het u hier zeg, dat ik zelfs nog dieper overtuigd ben van de waarde van het eeuwig evangelie en zijn echtheid en daar

van getuig. Ik hoop dat velen van hen — wanneer en indien zij zich ooit mijn eenvoudige naam op hun diploma herinneren — ook over mijn getuigenis zullen nadenken, over mijn getuigenis dat God leeft, dat Hij de liefhebbende Vader van allen is, dat het evangelie van zijn Zoon, Jezus Christus, de fundamentele kracht bevat, waardoor de mensen, wát hun toestand ook moge zijn, gezegend mogen worden.

Dit evangelie bevat de reddende beginselen die de kwalen van de wereld zullen helpen genezen, en ik getuig dat ze voor dit doel door de profeet Joseph Smith die ik eer, zijn hersteld en dat de sleutelen voor de vergeving der zonden en de zaligheid van het mensdom in de kerk van vandaag verblijven, onder leiding van onze ware en levende profeet. Dat getuig ik nederig tot u en beloof mij naar beste vermogen in te spannen bij het vervullen van deze roeping en er betrouwbaar in te zijn; in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het Eerste Presidium: president Marion G. Romney, tweede raadgever, president N. Eldon Tanner, eerste raadgever, president Spencer W. Kimball.

Een getuigenis van dankbaarheid en toewijding

Duizend getuigenissen

DOOR JAMES M. PARAMORE
Van het Eerste Quorum van Zeventig

Mijn broeders en zusters — ja, ik ben zenuwachtig, maar er zijn twee *zusters* die vanavond luisteren, mijn vrouw en mijn moeder helemaal in Sandy. Ik kan bijna geen woorden vinden om u te vertellen hoe dankbaar ik ben, wat een geweldig iets het is, wat een eer, om vanavond hier bij u te zijn.

Ik heb de profeet lief. Ik ben bevoorrecht boven de meesten van u, want ik heb vier jaar van mijn leven aan zijn zijde doorgebracht en nog eens drie jaar bij president Benson; en ik heb elke donderdag in de tempel doorgebracht met de Raad der Twaalf Apostelen. Ik wil vanavond mijn getuigenis bij u achterlaten dat onze hemelse Vader dit werk leidt.

Ik zou hulde willen brengen aan mijn moeder die vele jaren lang gebeden heeft dat haar man actief mocht worden, dat hij zijn zoonschap van God zou erkennen en dat hij het priesterschap zou aanvaarden. Als kleine jongen liep ik die vele jaren aan de steun verlenende hand van mijn moeder naar de kerk om ten slotte te zien hoe mijn vader door de macht van de Heilige Geest een getuigenis kreeg. Ik breng hem vanavond hulde en ik heb hem lief en heb eerbied voor hem. Hij is mijn vriend geweest, want hij heeft mij in vertrouwen genomen. Hij heeft mij geleerd hoe ik werken moest en geen oordeel te vellen. Ik ben dankbaar voor mijn vader en mijn moeder.

En ik ben dankbaar voor mijn vrouw. Ik zou u een verhaaltje willen vertellen. Ik schat dat ik de laatste vijftig jaar drie- of vierduizend vergaderingen

bezoekt heb, en elk van die keren heeft ze mij steun verleend — één keer uitgezonderd. Toen ik op een avond weg zou zijn naar een vergadering van de zondagsschool, vroeg ze: „Ben je vanavond vroeg thuis?” Ik zei: „Ja, ik zal om half elf thuis zijn.” Het werd elf uur en het werd half twaalf en ik was nog niet thuis. Toen ik ten slotte thuis kwam, liep ik naar de deur, als altijd, maar die was op slot. Ik belde aan — maar geen gehoor. Ik klopte dus op de deur en eindelijk kwam ze. Ze zei: „Ik laat je er niet in.”

Ik zei: „Ach, kom nou!”

En ze zei: „Nee, het is één keer te veel.”

In die dagen hadden we een auto met voorin een stoel die achterover kon klappen en dan had je een bed (maar het was hartje winter.) Ik nam dus mijn overjas, ging de auto in en klapte de stoel achterover en ging slapen.

Na een poosje hoorde ik de voordeur opengaan en mijn vrouw kwam naar de auto toe en vroeg me binnen te komen. Ik zei haar dat ik er niet aan dacht. Maar het was zo koud dat ik het ten slotte toch maar deed.

Broeders, mijn vrouw is een wonderbaarlijke vrouw. In al deze jaren heeft ze me veel steun gegeven en ik hoop dat we ons als leden van de priesterschap, als we een leidinggevende functie bekleden, dit voorvalletje zullen herinneren en om onze vrouwen zullen denken.

Ik ben dankbaar voor het evangelie van Jezus Christus. Ik heb in de loop van mijn leven wel duizend getuigenissen ontvangen door mijn zendelin-

gen en mijn gezin. Ik heb op een avond een dochter van me, buiten zichzelf van de oorpijn gezien. Mijn vrouw kwam me zeggen: „Jim, ik vind dat je je dochter moet zalven.” Ik ging naar mijn schat van een meisje toe en zalfde haar. Broederen, voordat ik uitgesproken was, was ze ingeslapen.

Ik wil u doen weten dat mijn leven toegewijd is en zal zijn aan de dingen van God, want ik weet dat Hij leeft en ik houd van mijn werk en ik heb de beginselen van het evangelie lief en ik weet dat ze waar zijn. Ik beloof, aan de profeet en de Raad der Twaalf Apostelen, broeder Richards en de andere presidenten, steun te zullen verlenen. Ik bid dat ik net als de apostel Paulus aan het eind van mijn leven zeggen kan: „. . . maar één ding doe ik . . .” (Filippenzen 3:13.) In de naam van Jezus Christus. Amen.

Over

(1) *het licht dat ieder mens verlicht*

(2) *de gave van de Heilige Geest*

(3) *het „zeer vaste woord van profetie”*

Het licht van Christus

DOOR PRESIDENT
MARION G. ROMNEY

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Mijn broederen, ik bid God en vraag u met mij mee te bidden, dat terwijl ik spreek wij ons mogen verheugen in de Geest van Christus. Indien we ons daarin niet verheugen, zullen we geen vreugde putten uit deze opmerkingen, want mijn onderwerp is: „Het licht van Christus”. Ik wil drie aspecten van het licht van Christus noemen:

Het eerste is het licht dat ieder mens die in deze wereld komt, verlicht.

Het tweede aspect is de gave van de Heilige Geest.

En het derde is het zeer vaste woord van profetie.

In LV 88 noemt de Heer „. . . het licht van Christus . . . dat . . . van de tegenwoordigheid Gods uitgaat om de onmetelijke ruimte te vullen.” (LV 88:7, 12.)

In een andere openbaring staat: dit licht „. . . namelijk de Geest van Jezus Christus . . . geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert.” (LV 84:45 en 46.)

Deze Geest is zonder twijfel de bron van ons geweten, dat door Van Dales Groot woordenboek der Nederlandse taal wordt omschreven als „innerlijk besef van goed en kwaad, de gezamenlijke al of niet bewuste voorstellingen, waarnaar de mens de zedelijke waarde van eigen handelen beoordeelt, het bewustzijn van plicht, inzoverre het zich zelfs tegenover natuurlijke wensen en begeerten stelt.”

Mormon bedoelde deze Geest, toen hij zijn zoon Moroni en de broederen schreef:

„Doch ziet, wat van God is, nodigt steeds uit en spoort voortdurend aan om het goede te doen; daarom is alles, wat uitnodigt en aanspoort om het goede te doen, en om God lief te hebben, en Hem te dienen, door God ingegeven.

Past daarom op, mijn geliefde broederen, dat gij hetgeen van God komt, niet als slecht beoordeelt, of hetgeen goed en van God is, van de duivel beschouwt.

Want ziet, mijn broederen, het is u gegeven om te oordelen, opdat gij goed van kwaad zult kunnen onderscheiden; en de wijze om te oordelen is even duidelijk als het verschil tussen daglicht en de duistere nacht, opdat gij met een volmaakte kennis zult kunnen onderscheiden.

Want ziet, de Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden.” (Moroni 7:13-16.)

President Joseph F. Smith zegt dat de Geest van Christus „. . . met de kinderen der mensen samenwerkt en met hen zal blijven samenwerken (indien zij weerstand zullen bieden aan de verleidingen van Satan) totdat hij hun een kennis van de waarheid en een groter licht en getuigenis van de Heilige Geest heeft gebracht.” (*Evangelieleer*, blz. 67.)

Deze uitspraak van president Smith brengt ons tot de beschouwing van het tweede aspect van ons onderwerp: de gave van de Heilige Geest.

De Heilige Geest is een persoon, een geest, het derde lid van de Godheid. Hij is een boodschapper en een getuige van de Vader en de Zoon. Hij geeft de mensen een getuigenis en kennis van God de Vader, Jezus Christus zijn Zoon en van de waarheden van het evangelie. Hij geeft leven aan de waarheid in het hart en de ziel van de mensen.

„Er is een verschil tussen de Heilige Geest en de gave des Heiligen Geestes. Cornelius ontving de Heilige Geest vóór hij gedoopt was. Dit was de macht Gods, welke hem overtuigde van de waarheid van het evangelie, doch hij kon de gave des Heiligen Geestes pas ná zijn doop ontvangen. Had hij deze verordening niet gekend en ondergaan, dan zou de Heilige Geest, die hem overtuigd had van Gods waarheid, hem verlaten hebben. (Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 211.)

Dat is geen uitspraak van mij, maar van de profeet Joseph Smith. Maar ik weet dat het waar is.

De gave van de Heilige Geest verleent de mens — zo lang hij waardig is — het recht licht en waarheid te ontvangen.

Het ontvangen van de gave van de Heilige Geest wordt voorafgegaan door geloof, bekering en doop. De geest, macht en leiding van de Heilige Geest vasthouden vereist een rechtvaardig leven — een toegewijde poging om te voldoen aan de wetten en verordeningen van het evangelie.

Zoals we reeds gezegd hebben, is de Heilige Geest het derde lid van de

Godheid. De profeet Joseph zegt van Hem:

„. . . de Heilige Geest heeft geen lichaam van vlees en beenderen (zoals we weten hebben God en Jezus Christus die wel), doch is een Persoon van geest.” (LV 130:22.)

De Heilige Geest is de Boodschapper en Getuige voor en van de Vader en de Zoon. Toen de Heiland zichzelf noemde de „Geest der waarheid” zei Hij:

„. . . doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken, en de toekomst zal Hij u verkondigen.” (Johannes 16:13 en 14.)

Door het getuigenis en de kracht van de Heilige Geest ontvangen wij een persoonlijk getuigenis van de waarheden van het evangelie, onder meer kennis van God de Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser.

Hoewel de gaven van de Heilige Geest beschikbaar zijn, zijn er vele mensen die binnen het bereik ervan leven en ze toch niet zien. Ten aanzien van die droeve omstandigheid heeft de Heer gezegd:

„Zie, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben degene, Die tot de Mijnen kwam, en de Mijnen ontvingen Mij niet. Ik ben het Licht, dat in de duisternis schijnt, en de duisternis begrijpt het niet.” (LV 6:21.)

Alle drie de schrijvers van de synoptische evangeliën vermelden het volgende geijkte voorbeeld van de moeilijkheid die iemand die in de duisternis is, heeft om het licht te begrijpen. (De synoptische evangeliën zijn Matteüs, Markus en Lukas. Ze geven een synopsis, een overzicht, van het leven van Jezus.) Matteüs' versie van het voorbeeld luidt:

„Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij zijn discipelen en zeide: „wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?

En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten” (Matteüs 16:13 en 14.)

Nu, de mensen die deze meningen onder woorden brachten waren de tijdge-

noten van Christus. Hun conclusies bewezen het feit dat ze iets van zijn machtige werken wisten. Zonder twijfel kenden zij zijn bewering dat Hij de Zoon van God was. In hun gedachten waren zij echter onbevattelijk voor het licht van zijn ware persoonlijkheid. Ofschoon het licht helder over hen scheen, begrepen ze niet. Nadat Jezus hun antwoord had aangehoord wie de mensen zeiden dat Hij was, stelde Hij zijn discipelen de vraag: „Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?” (Matteüs 16:15.)

Toen antwoordde Petrus, terwijl hij voor zichzelf en vermoedelijk ook namens de anderen sprak: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.” (Matteüs 16:16.) Petrus bewees het feit dat hij en zijn medediscipelen het licht hadden begrepen dat scheen in de geestelijke duisternis om hen heen.

In zijn reactie op het antwoord van Petrus sprak Jezus een waarheid uit die alleen wordt gekend door hen die door de gave en de macht van de Heilige Geest het licht begrijpen, want het antwoord van Jezus luidde:

„. . . vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is . . . en op deze petra (in het oorspronkelijke staat: rots) zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.” (Matteüs 16:17 en 18.) Met die petra, die rots, bedoelde Hij de rots van de openbaring die verkregen wordt door middel van de Heilige Geest.

Wat is het moeilijk iemand die in de duisternis is zo ver te krijgen dat hij het licht begrijpt of gelooft dat er een dergelijk licht is als beschreven wordt in het verslag van Johannes over het gesprek tussen Jezus en Nicodemus.

Johannes zegt:

„En er was iemand uit de Farizeeën, wiens naam was Nicodemus, een overste der Joden; Deze kwam des nachts tot Hem en zeide tot Hem: Rabbi, wij weten, dat Gij van God gekomen zijt als leraar; want niemand kan die tekenen doen, welke Gij doet, tenzij God met Hem is.

Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij

iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.

Nicodemus zeide tot Hem: Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is? Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot ingaan en geboren worden?

Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan.” (Johannes 3:1-10.)

Men wordt wedergeboren door metterdaad het licht en de macht te ontvangen die verbonden zijn aan de gave van de Heilige Geest.

Nu het derde aspect van ons thema, „het zeer vaste woord van profetie” (LV 131:5), dat verkregen wordt door „. . . uw roeping en verkiezing te bevestigen.” (2 Petrus 1:10.) Joseph Smith heeft daarover gezegd:

„Nadat iemand in Christus gelooft, zich van zijn zonden bekeert en gedoopt wordt voor vergeving zijner zonden en de Heilige Geest (door handoplegging) verkrijgt, de eerste Trooster, laat hij dan voortgaan zich voor God te vernederen, hongerende en dorstende naar gerechtigheid, en levende naar elk woord Gods, dan zal de Here spoedig tot hem zeggen: Mijn zoon, gij zult worden verhoogd.

Als de Here hem grondig heeft beproefd en ziet, dat de mens vastbesloten is Hem in alle wisselvalligheden te dienen, dan zal hij zijn roeping en verkiezing verzekerd zien, ja, dan zal het zijn voorrecht zijn die andere Trooster te ontvangen, Die de Here de Heiligen beloofd heeft zoals opgetekend staat in het getuigenis van Johannes . . .”

(*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 158.)

In LV 88 staat een openbaring vermeld, waarin de Heer, terwijl Hij zich tot een aantal van de eerste heiligen in Ohio richtte, gezegd heeft:

„Daarom zend Ik nu op u, Mijn vrienden, een andere Trooster — namelijk de Heilige Geest der belofte, opdat Hij in uw hart moge verblijven — welke andere Trooster Dezelfde is, Die Ik Mijn discipelen beloofde, zoals in het getuigenis van Johannes staat opgetekend.

Deze Trooster is de belofte, die Ik u van het eeuwige leven geef, namelijk

de heerlijkheid van het, celestiale koninkrijk.” (LV 88:3 en 4.)

Ik zou denken dat alle getrouwe heiligen „. . . dat zeer vaste woord der profetie willen horen, dat zij in de hemel verzegeld waren, en de belofte van het eeuwige leven in het Koninkrijk Gods.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 315.)

Als ik de heilige verslagen lees, vind ik de belevenissen opgetekend van mannen uit alle bedelingen die dit zeer vaste anker voor hun ziel hadden, deze vrede in hun ziel.

De kleinzoon van Lehi, Enos, hongerde zo naar de gerechtigheid dat hij tot de Heer riep, totdat er een stem tot hem kwam „. . . die zeide: Enos, uw zonden zijn u vergeven en gij zult zijn gezegend.” (Enos 5.) Jaren later openbaarde Enos de aard van deze beloofde zegen, toen hij schreef:

„En ik ga nu spoedig naar mijn rustplaats, die bij mijn Verlosser is, want ik weet, dat ik in Hem zal rusten. En ik verblijd mij in de dag, wanneer mijn sterfelijkheid onsterfelijkheid zal aandoen, en ik voor Hem zal staan; dan zal ik Zijn aangezicht met blijdschap zien, en Hij zal tot mij zeggen: Kom tot Mij, gezegende, er is een plaats voor u bereid in de woningen mijns Vaders.” (Enos 27.)

De Heer heeft tot Alma gezegd: „Gij zijt Mijn knecht, en Ik maak een verbond met u dat gij het eeuwige leven zult hebben . . .” (Mosiah 26:20.)

Tot zijn twaalf discipelen onder de Nephieten sprak de Meester:

„Wat verlangt gij van Mij, nadat Ik tot de Vader zal zijn gegaan?

En allen, op drie na, zeiden: Wij wensen, dat, nadat wij de leeftijd des mensen hebben bereikt, onze bediening, waartoe Gij ons hebt geroepen, moge eindigen, zodat wij spoedig tot U mogen komen in Uw koninkrijk.

En Hij zeide tot hen: Gezegend zijt gij, omdat gij dit van Mij hebt verlangd; daarom zult gij, nadat gij tweeënzeventig jaar oud zijt geworden, tot Mij in Mijn koninkrijk komen; en bij Mij zult gij rust vinden.” (3 Nephi 28:1-3.)

Terwijl Moroni in eenzaamheid het verslag van de Jaredieten verkortte ontving hij van de Heer deze troosten- de verzekering:

„. . . gij zijt getrouw geweest; daarom zullen uw klederen rein worden gemaakt. En omdat gij uw zwakheid hebt gezien, zult gij sterk worden gemaakt, ja, gij zult nederzitten op de plaats, die Ik in de woningen Mijns Vaders heb bereid.” (Ether 12:37.)

Paulus schreef in zijn tweede brief aan Timotheüs:

„. . . reeds word ik als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur.

Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop volbracht, ik heb het geloof behouden;

voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven . . .” (2 Timotheüs 4:6-8.)

In deze bedeling hebben velen soortgelijke verzekeringen ontvangen. Terwijl de profeet Joseph en zijn metgezellen in de lente van 1839 in de gevangenis te Liberty versmachtten moest Heber C. Kimball, de grootvader van onze president optornen tegen een grote meerderheid die zich bezorgd maakte over de heiligen en ernaar streefde de broederen die in de gevangenis zaten te bevrijden. Op zes april schreef hij:

„Mijn gezin is nu al twee maanden weg en ik heb al die tijd niets van en gehoord, onze broederen zijn in de gevangenis, overal waar we gingen zijn dood en verwoesting ons gevolgd. Ik voelde me erg verdrietig en eenzaam. De volgende woorden kwamen in mijn gedachten boven en de Geest zei tot mij: ‚schrijf’ en dat deed ik door een stuk papier te pakken, en ik schreef als volgt op mijn knie: . . .

‚Voorwaar zeg Ik tot u, mijn dienstknecht Heber, gij zijt mijn zoon, in wie Ik mijn welbehagen heb, want gij hebt zorgvuldig geluisterd naar mijn woorden en hebt mijn wetten niet overtreden, noch tegen mijn dienstknecht Joseph Smith gerebelleerd, want gij hebt acht geslagen op de woorden van mijn gezalfden, ja, van de minste tot de grootste van hen; *daarom* — en luistert hiernaar — *is uw naam in de hemelen geschreven om nooit meer te worden uitgewist.*’ ” (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, p. 241. Cursivering toegevoegd.)

Tot de profeet Joseph Smith heeft de Heer gezegd:

„Want Ik ben de Here, uw God, en zal zelfs tot aan het einde der wereld en door alle eeuwigheid met u zijn; want voorwaar, Ik verzegel op u uw verhoging, en bereid voor u een troon in het koninkrijk van Mijn Vader, met Abraham, uw vader.” (LV 132:49, cursivering toegevoegd.)

Nu, mijn geliefde broederen, geef ik als samenvatting en tot besluit mijn getuigenis van de waarachtigheid van deze geweldige waarheden. Ik weet dat de Geest van Christus licht geeft „aan een ieder, die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert.” (LV 84:46.)

Ik weet dat een ieder die door de influisteringen van de Geest te volgen, geloof ontwikkelt, gedoopt wordt en de Heilige Geest ontvangt door het opleggen der handen door hen die het gezag daartoe hebben en dat men dan door overeenkomstig het evangelie te leven de gave en de macht van de Heilige Geest ontvangt.

En verder getuig ik dat al dergelijke mensen die zo ver gekomen zijn de vermaning van de profeet zullen volgen: „. . . laat hij dan voortgaan zich voor God te vernederen, hongerende en dorstende naar gerechtigheid, en levende naar elk woord Gods . . .” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 158.)

Dat de Heer ons die allen priester- schapsdragers zijn, moge zegenen, dat wij deze enorme waarheden mogen verstaan, en dat wij ons — door onze roeping en verkiezing zeker te stellen — ten laatste mogen verheugen in het volle licht van Christus, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

We brengen onze liefde voor elkander onder woorden door de beginselen die wij onderwijzen en de werken die wij doen

De grootste broederschap

DOOR PRESIDENT
N. ELDON TANNER

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

De laatste paar jaren ben ik lid van een organisatie die bekend staat als The National Conference of Christians and Jews. (De nationale vergadering van Christenen en Joden.)

Dit is een nationale organisatie met raden in steden over heel het land, die door plaatselijke ambtenaren en comités bezet worden. In Salt Lake City werken een katholiek, een protestant, een Jood en een Mormoon allen als mede-voorzitters samen om de vriendschap en broederschap te bevorderen. En ik heb gedacht dat het iets wonderbaarlijks moet zijn die soort vriendschap over de gehele wereld uit te breiden tot alle godsdiensten en mensen.

De president van deze organisatie, Dr. David Hyatt, heeft verklaard:

„Broederschap — het respect voor de waardigheid en waarde van een ander menselijk wezen — moet een deel van onze bewuste activiteiten worden, niet slechts als wereldbeschouwing, als een loze kreet of iets dat later bij iemand opkomt . . .

Broederschap is democratie aan het werk! Het geeft anderen de rechten en het respect dat wij voor onszelf willen. Zo simpel en zo diepgaand kan het zijn!” („We Need You to Combat Intergroup Bigotry and Prejudice” p. 3 uit de brochure van het NCCJ van december 1974.)

Toen ik de leden van deze organisatie heb gadeslagen en hun doelen en idealen heb bestudeerd, ben ik onder de indruk geraakt van wat ik tot stand heb zien brengen door mensen die in harmonie en eenheid samenwerken om hun doelen te bereiken. En ik

dacht aan andere groepen die voor broederschap en zusterschap werken of andere zaken of projecten bevorderen. En mijn gedachten kwamen steeds terug op de organisatie van de priesterschap van God, de grootste en belangrijkste broederschap in de hele wereld. Wat zijn wij gelukkig dat we daar lid van zijn!

Maar, zoals ik ons er altijd aan schijn te herinneren, komen er met dat lidmaatschap grote verantwoordelijkheden en prachtige kansen. Het is niet genoeg dat wij lid zijn en tevreden zijn met de aantallen die wij in onze respectievelijke quorums hebben. We willen heel de wereld de hand toesteken en verwelkomen in onze broederschap, die de enige organisatie is die ontworpen is om hun de grootste gave te brengen die zij kunnen ontvangen — het eeuwige leven!

De leden van de kerk verkeren in een unieke positie omdat zij weten en begrijpen dat alle menselijke wezens letterlijk de geestelijke kinderen van God zijn en dat de gezinseenheid eeuwig is en zich in eeuwige vooruitgang kan verheugen, wat het doel van allen moet zijn. Omdat wij weten dat God onze Vader is, noemen wij elkander broeders en zusters net zoals kinderen in een gezin doen, en wij verheugen ons in een echt gevoel van broederschap.

Heel wat mensen vragen naar de bestaansreden van deze georganiseerde kerk. Ze menen dat ze hun zaligheid alleen wel tot stand kunnen brengen en dat het niet nodig is de vergaderingen van de kerk bij te wonen of aan andere vereisten te

voldoen zo lang zij eerlijk en rechtenschappen zijn en hun medemensen goed doen. Maar de Heer heeft ons instructies gegeven dat we tot de kerk moeten behoren en deze kerk, zijn kerk, heeft dezelfde organisatie die Jezus Christus zelf instelde toen Hij op de aarde was. We hebben vele duidelijke verklaringen van de Heer die dit duidelijk maken en ook zeggen dat wij elkander moeten bemoedigen en helpen.

Hij heeft gezegd: „En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen.” (LV 59:9.) en verder: „Het is dienstig, dat de gemeente dikwijls te zamen vergadert om brood en wijn te nuttigen ter gedachtenis van de Here Jezus.” (LV 20:75.)

Voorts heeft Hij gezegd: „En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen.” (LV 88:77.)

En Hij heeft vermaand: „En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders.”

Al deze instructies zijn er om ons te helpen het leven hier te veraangename en onszelf erop voor te bereiden in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terug te keren. Tot dat doel werd de aarde geschapen en we vinden een verslag in de Schriften, dat Gods plan voor ons vermeldt:

„Wij zullen nederdalen, want er is ruimte aldaar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken, waarop dezen zullen kunnen wonen;

En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here hun God, hun ook moge gebieden.” (Abraham 3:24 en 25.)

Om Gods oogmerken tot stand te brengen en onszelf te ontplooiën is het nodig dat wij binnen zijn kerk en onder leiding van zijn gevolmachtigde dienstknechten werken. We hebben de kracht nodig die ontstaat door verbondenheid met anderen die dezelfde doelen nastreven.

Om dit duidelijk te maken zou ik een verhaal willen herhalen dat door Henry D. Taylor een paar jaar geleden werd verteld in een toespraak die hij tijdens een conferentie hield en die getiteld was: „De mens staat niet alleen.”

„Een jongen kreeg een uitnodiging bij zijn oom te komen logeren die houtkapper in het noordwesten (van de Verenigde Staten) was . . . Toen hij aankwam, ontmoette zijn oom hem bij de goederenloods en terwijl die twee hun weg naar het houthakkerskamp vervolgden kwam de jongen onder de indruk van de geweldige omvang van de bomen overal. Er was een reusachtige boom die hij helemaal alleen op de top van een heuvel zag staan. De jongen riep vol ontzag opgewonden uit: „Ome George, kijk eens naar die grote boom! Daar zal wel een hoop goed timmerhout uit komen, hè?”

Oom George schudde langzaam het hoofd en antwoordde toen: „Nee, jongen, die boom geeft geen hoop goed timmerhout. Hij zou wel een hoop hout kunnen geven, maar niet een hoop goed *timmerhout*. Wanneer een boom helemaal alleen opgroeit, komen er te veel takken aan. Die takken laten knoesten achter, wanneer de boom tot timmerhout wordt gezaagd. Het beste timmerhout komt van bomen die samen opgroeien in bossen. De bomen worden ook hoger en hechter, wanneer ze samen opgroeien.”

Toen maakte broeder Taylor deze opmerking: „Zo is het ook met de mensen. We worden betere persoonlijkheden, nuttiger timmerhout, wanneer we samen opgroeien in plaats van alleen.” (CR van april 1965, p. 54 en 55.)

Broeder Sterling W. Sill schreef in een artikel getiteld „Mensen in de pas.”

„De grootste uitvinding aller tijden, zo beweert men, heeft 2500 jaar geleden plaats gevonden te Platea toen een onbekende Griek het proces vervolmaakte om mannen in de pas te laten marcheren. Toen men ontdekte dat de pogingen van een grote groep mensen die verschillende beweegredenen en verschillende persoonlijkheden hadden konden worden georganiseerd en gecoördineerd om als één geheel te functioneren begon de beschaving.” (Uit „*Insights & Perspectives*” van maart 1977 uit *Leadership* deel 1, p. 222-229.)

Ik zou kunnen zeggen dat de dag waarop alle priesterschapsdragers van de kerk in de pas lopen om als een leger van God te marcheren, als we samen onze plicht doen, elkander helpen, zorgen voor de kerk, heel het mensdom de vriendschapshand toesteken, dan zullen we bezig zijn Gods oogmerken tot stand te brengen en te doen wat Hem voor ogen stond toen Hij zijn kerk stichtte.

De kerk heeft de welzijnszorg opgezet waardoor wij op een georganiseerde manier kunnen werken om hen die in behoeftige omstandigheden verkeren te helpen. Mannen en vrouwen besteden ontelbare uren samen in welzijnsprojecten en brengen goederen voort die worden opgeslagen voor tijden van nood en daardoor voor andere mensen dan zichzelf. Wat is het machtig te beseffen dat we door heel de kerk de middelen hebben voor het produceren en uitdelen van verbruiksartikelen die in voorraadschuren zijn opgeslagen en gereed liggen om onder de behoeftigen onder ons te worden verdeeld.

Dat is ware broederschap in werking — om aan financiële systemen te werken of deze te steunen, die bestemd zijn voor mensen die men misschien nooit zal zien of waar men nooit van gehoord heeft. Het is gemakkelijk dingen voor ons gezin en onze geliefden te doen, maar van onze bezittingen geven voor de vreemdeling die in behoeftige omstandigheden verkeert, is de werkelijke toetssteen voor onze barmhartigheid en liefde voor onze medemensen.

Een ander gebied, waarop we voor het welzijn en ten zegen van iemand die we niet kennen werken, ligt op het

terrein van het genealogisch en tempelwerk. We verrichten duizenden en nog eens duizenden verordeningen voor hen die gestorven zijn zonder de mogelijkheid gehad te hebben voor zichzelf die dingen te doen die nodig zijn voor hun vooruitgang in het koninkrijk der hemelen.

Op deze beide terreinen van onze kerkelijke activiteiten is het iets geweldigs, groepen mannen en vrouwen zij aan zij in goede vriendschap te zien werken om iets voor iemand anders tot stand te brengen. Deze projecten versterken de persoonlijke betrekkingen tussen hen die samenwerken en getuigenissen opbouwen van de waarachtigheid van een evangelie dat onderwijst dat wij onzes broeders hoeders zijn, want „. . . in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Matteüs 25:40.)

Soms lukt het ons onze inactieve broeders ertoe te krijgen ons bij dergelijke projecten te helpen. En als zij de geest van dat werk aanvoelen zullen zij hun binding met hun broeders in de quorumvergaderingen willen voortzetten. President David O. McKay heeft eens gezegd:

„Er zijn vele manieren waarop we deze onverschillige ouderlingen bij elkaar kunnen krijgen zonder hen te vragen dingen te doen die moeilijk zijn. Heel wat van hen houden er niet van te bidden. Ze weifelen om in het openbaar op het podium te staan spreken en heel wat van hen zouden op zondag liever gaan vissen of voetballen dan vergaderingen bijwonen. Maar geen van deze onverschillige ouderlingen zal een uitnodiging weigeren om bijvoorbeeld naar de begrafenis van één van de stadgenoten of de echtgenote van een van de leden te komen en indien u als quorum wilt komen en als quorum bij elkaar wilt zitten, is er één manier om de vriendschapshand uit te steken. Onze hogepriesters doen het meer dan de zeventigers of ouderlingen. Ik heb een aantal begrafenissen bijgewoond waar ik gereserveerde plaatsen voor de hogepriesters heb gezien, die hun eerbied betonen voor de overleden broeder. Dan is er broederschap in groepsverband.” (CR van oktober 1951, p. 179.)

In deze zelfde trant heeft president McKay bij een andere gelegenheid gezegd, toen hij zich tot de leden van de priesterschap richtte:

„Mede-presiderende ambtenaren in zendingengebieden, ringen, wijken en quorums, *maak uw quorums werkzamer met betrekking tot broederschap en dienstbetoon*. De quorums zijn eenheden die effectief het priesterschap moeten dragen, in heilige verbintenissen en in hulpvaardigheid.

Ik doel in het bijzonder op de oudere leden in de Aäronische priesterschap — u, zakenlieden die succes hebt in de wereld; u, academici die uw tijd gewijd heeft aan het slagen in uw beroep en succesrijk bent en op deze wereld leidinggevende functies heeft — kom dicht bij elkaar in uw quorum . . . en help elkander. Indien er iemand uit uw midden ziek is, laten er dan twee of drie van u bij elkaar komen en hem bezoeken . . .

U, ouderlingen heeft misschien iemand in uw midden die ziek is en wiens oogst moet worden binnengehaald. Kom bij elkaar en oogst die. Een van uw leden heeft een zoon op zending en zijn geld raakt op. Vraag gewoon of u kunt bijspringen. Hij zal nooit uw bezorgdheid vergeten. Dat is het soort handelingen waar de Heiland aan dacht, toen Hij zei: „. . . in zoverre gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het aan Mij gedaan.” (Matteüs 25: 40.) (CR van oktober 1955, p. 129.) Ten einde deze broederschap over de gehele wereld te verbreiden zenden we duizenden zendelingen uit om te voldoen aan het uitdrukkelijke bevel van de Heiland: „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.

En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.” (Matteüs 28: 19 en 20.)

Het is altijd interessant de teruggekeerde zendelingen, ongeacht waar ze gewerkt hebben, te horen zeggen dat zij in het heerlijkste zendingengebied ter wereld hebben gearbeid. Dat komt omdat zij de geest van het zending-

werk te pakken hebben gekregen en ervan overtuigd zijn geraakt dat alle mensen broeders zijn en kinderen van God. Als zij het evangelie onderwijzen leren zij elk vooroordeel dat zij misschien tegen de mensen onder wie zij werken gevoeld mochten hebben, te vervangen door liefde. Het is opmerkelijk wat de Geest des Heren voor ons kan doen.

We bidden dagelijks dat in de landen die nu nog voor onze zendelingen gesloten zijn de regeringen hun poorten zullen openen om het voor ons mogelijk te maken er het evangelie te onderwijzen, dat het enige is dat hun een volledig begrip zal geven van het vaderschap van God en de broederschap van de mens. We willen uiteenzetten hoe zij kunnen terugkeren tot God, hun Vader, en bij Hem kunnen wonen en met hun gezin herenigd kunnen worden en eventueel eeuwig als één grote familie kunnen leven.

Ofschoon we van veroordelen worden beschuldigd is er geen volk, waar ook ter wereld, met een grotere liefde voor en belangstelling in het mensdom dan de heiligen der laatste dagen. We brengen deze gevoelens van broederschap onder woorden door de beginselen die wij onderwijzen en de werken die wij doen. We hebben het tempelwerk voor de doden genoemd, onze welzijnszorg en het geweldige zendingssysteem. We brengen onze bezorgdheid en belangstelling voor onze medemensen tot uiting door de huisonderwijzers van de priesterschapsorganisaties en de huisbezoeksters van de zustershulpvereniging. Waar dezen hun bezoeken afleggen zoals het hoort, moeten de leden van de kerk voelen dat hun in prachtige broederschap of zusterschap de vriendschapshand wordt toegestoken. Ik vertel u twee belevenissen om aan te geven wat ik bedoel. Een man uit een van onze organisaties werd naar New York overgeplaatst om leiding te geven aan het werk in een van onze radiostations. Hij was nooit eerder in New York geweest, maar hij spoorde een van onze kerkgebouwen op en woonde de eerste zondag dat hij daar was die diensten bij. In het priesterschapsquorum werd hij als een broeder verwelkomd. Zijn vrouw en kin-

deren werden op soortgelijke wijze welkom geheten. Spoedig waren ze er volkomen thuis.

In tegenstelling hiermee werd tegelijkertijd een jonge man die hij kende door de maatschappij uitgezonden om voor een ander station te werken. Ofschoon hij lid was van een kerk met een ledenaantal dat vele malen groter was dan in onze kerk, vond hij het uitermate moeilijk zich thuis te voelen en vroeg hij spoedig om naar zijn oude station te worden teruggeplaatst. Het kan misschien aan hem gelegen hebben, maar het kan ook de schuld van zijn kerk geweest zijn. Indien echter in onze kerk het individu en het quorum functioneren zoals het behoort, moeten alle leden van de kerk, ongeacht waar ze heen gaan, zich gelukkig, welkom, geaccepteerd voelen.

Een andere belevenis werd mij door een van onze priesterschapsdragers verteld. Hij zei dit:

„Ik had met mijn vrouw en een zoon en dochter van twaalf en twintig een ernstig auto-ongeluk. Mijn vrouw, mijn dochter en mijn zoon kwamen er zonder ernstige verwondingen af. De auto was total-loss. Toen ik uit het wrak werd gesleept, was ik in shocktoestand, verlamd en half bewusteloos. De bergers konden niet begrijpen hoe we het er levend af hadden gebracht.

Toen er mensen naar het toneel van het ongeluk kwamen beval één man hen, uit vrees verlamming te veroorzaken, mij niet te verplaatsen. Hij was de eerste man op het toneel, en toen hij mij onderzocht, ontdekte hij dat ik tempelkleding droeg. Hij was Mormoon. Nadat hij erop had toegezien dat ik veilig in de ambulance kwam en op weg was naar de volgende stad, alarmeerde hij de bisschop en toen ik in het ziekenhuis aankwam, stonden de broeders klaar om mij te zalven. De dienstdoende arts in het ziekenhuis was ringpresident.

De volgende week stond ik op de lijst van personen die in levensgevaar verkeerden en een lid van de bisschop stond erop dat mijn vrouw en gezin bij hem thuis logeerden en de maaltijden gebruikten en onderdak vonden. Na drie of vier dagen keerden mijn vrouw en kinderen naar Phoenix terug

en de leden van de wijk schaarden zich om mijn gezin om te helpen als ze maar konden. Eén goede broeder bood het gebruik van zijn privévliegtuig of zijn caravan van 23 meter lengte aan, om mij weer thuis te brengen. We gebruikten de caravan, die het voor hen mogelijk maakte de draagbaar er in te schuiven.

Toen ik thuis aankwam, waren er vele vrienden om mij te begroeten en mijn beste vriend, een lid van mijn priesterschapsquorum, een bekwaam geneesheer, verzorgde mij. We kunnen geen woorden vinden voor onze dankbaarheid jegens hen die op zo vele manieren hulp boden, maar zeer beslist waren we daar getuige van de priesterschap in actie en zullen we altijd dankbaar blijven jegens de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waar een dergelijke broederschap wordt aangekweekt.”

President Stephen L. Richards, voormalig raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd:

„Ik ben bij mezelf tot de conclusie gekomen, dat geen enkele man, hoe groot zijn verstand en hoe uitgebreid zijn dienstbetoon moge zijn, tot de volle wasdom van zijn zoonschap en mannelijkheid komt, waartoe de Heer hem bestemd heeft, zonder met het heilig priesterschap bekleed te zijn, en met dit besef, mijn broederen, heb ik de Heer mijn hele leven dank gezegd voor deze wonderbaarlijke zegen die ik ontvangen heb — een zegen die een aantal van mijn voorvaderen bezat en een zegen waarvan ik meer dan enig ander erfdeel wil dat mijn zonen, kleinzonen en achterkleinzonen die bezitten.” (CR van oktober 1955, p. 88.)

Wel, broederen, ik heb getracht ons allen beter onze plicht te doen begrijpen, dat er naar waarheid van ons gezegd moet kunnen worden: „Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf . . .” (Matteüs 25:21.) Dat we onze profeet, president Spencer W. Kimball, mogen helpen om zijn grote

wensen voor het welzijn en ten zegen voor heel het mensdom in vervulling te doen gaan. Zijn eerste en belangrijkste doelen zijn dat wij het evangelie naar „alle volken, en stammen, en natiën en talen” brengen en tempels bouwen waarin het werk gedaan kan worden om op aarde en in de hemel de zegeningen te bevestigen die voor de getrouwe rechtvaardigen zijn weggelegd.

Dat we met geheel ons hart en verstand en kracht ernaar mogen streven te doen wat de Heer wil dat wij doen ter voorbereiding voor zijn wederkomst. Ik geloof ten stelligste dat wanneer Hij komt, Hij de getrouwe broederen die het priesterschap dragen, zal roepen en aan hen de voorkeur zal geven boven alle anderen, om Hem te helpen bij het volbrengen van zijn heerlijk werk. Ik weet dat Hij leeft, dat Hij zal wederkomen. En het is mijn ernstig gebed dat we waardig zullen zijn Hem te ontmoeten en te helpen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

De Raad der Twaalf omstreeks 1930. Eerste rij, van links naar rechts: de broeders Ruder Clawson, Reed Smoot, George Albert Smith (president van het quorum), George F. Richards; tweede rij: Orson F. Whitney, David O. McKay, Joseph Fielding Smith, James E. Talmage; derde rij: Stephen L. Richards, Richard R. Lyman, Melvin J. Ballard en John A. Widtsoe.

De rechtvaardigen hebben de belofte dat zij te zijner tijd god worden en de bijbehorende zegeningen ontvangen

Onze enorme mogelijkheden

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

President Brigham Young, de tweede president van deze bedeling, heeft gezegd: „Dit volk veronderstelt dat we alle verordeningen voor leven, zaligheid en verhoging in ons bezit hebben en dat we deze verordeningen bedienen. Dat is niet het geval. We bezitten alle verordeningen die in het vlees bediend kunnen worden, maar er zijn andere verordeningen en bedieningen die hierna bediend moeten worden. Ik weet dat u mij graag zoudt willen vragen welke dat zijn. Ik zal er één noemen. We hebben de verordening en de sleutelen van de wederopstanding niet en die kunnen we hier ook niet ontvangen.” (*Journal of Discourses*, deel 15, p. 137.)

Hebben wij sleutelen van de wederopstanding? Zoudt u naar de aarde kunnen terugkeren als mensen die nooit meer sterven — u, uw eigen ouders, uw grootouders, uw voorgeslacht? We begroeven mijn moeder toen ik elf was en mijn vader toen ik in de twintig was. Ik heb mijn ouders heel erg gemist. Indien ik de macht van de wederopstanding had zoals de Heiland der wereld, dan zou ik in verleiding zijn gebracht te proberen ze langer te houden.

Ik ben geroepen geweest om bij talloze begrafenissen te spreken voor mensen die ik gekend heb, waar ik van heb gehouden en mensen die ik gered heb en wat vastgehouden heb. We kennen niemand die de doden kan opwekken zoals Christus dat deed, toen Hij enkelen tot de sterfelijkheid terugbracht.

De sleutelen „zullen gegeven worden aan hen die dit toneel van handelen hebben verlaten en hun lichamen weer hebben terug ontvangen . . . Ze zullen door hen die de sleutelen van de opstanding dragen worden geordend om uit te gaan en de heiligen op te wekken, net zoals wij de verordening van de doop ontvangen en daarna de sleutelen van de autoriteit om anderen te dopen voor de vergeving van hun zonden. Dit is een van de verordeningen die wij hier op de aarde niet kunnen ontvangen en zo zijn er veel meer.” (*JD* deel 15, p. 137.)

We herinneren ons hoe de Heer achterin het schip lag te slapen tegen een kussen en zijn discipelen Hem wekten en tot Hem zeiden: „Meester, trekt gij er u niets van aan, dat wij vergaan?

En Hij, wakker geworden zijnde, bestrafte de wind en zeide tot de zee: Zwijg, wees stil! en de wind gng liggen en het werd volkomen stil . . .

En zij . . . zeiden tot elkander: Wie is toch deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?” (Markus 4:38, 39 en 41.)

Er is misschien iets anders dat we zullen leren als we ons lichaam en onze geest in de tijden die nog komen vervolmaken. U en ik — wat zijn we een hulpeloze schepselen! Wat hebben we een beperkte macht en hoe weinig kunnen we de winden, de golven en de stormen bedwingen! We denken aan de talloze teksten die, tot een enkele regel bij elkaar ge-

trokken door een voormalige profeet, Lorenzo Snow, onder woorden werden gebracht: „Zoals de mens is, was God eens; en zoals God is, kan de mens worden.” Zie hier een macht die ons ter beschikking staat als we de volmaaktheid bereiken en de ervaring en macht ontvangen om de elementen van de geboorte te scheppen, te organiseren en te beheersen. Wat zij we nu beperkt! We hebben geen macht om het gras te dwingen te groeien, om de planten te voorschijn te doen komen en om de zaden te doen uitlopen.

„We hebben een dergelijke verordening niet hier”, heeft Brigham Young gezegd. „We organiseren volgens de mens in het vlees. Door de elementen te combineren en het zaad te planten doen we groenten, bomen granen enz. te voorschijn komen.” Maar we geven hun geen leven. „We zijn hier een koninkrijk aan het organiseren naar het model dat de Heer voor mensen in het vlees gegeven heeft, maar niet voor hen die de opstanding ontvangen hebben, hoewel het er het evenbeeld van is.” (*JD* deel 15, p. 137.)

Miljoenen van ons hebben bijgedragen tot de creatie en ontplooiing van een geest, maar „de kiem ervan heeft God in ons geplaatst. En wanneer onze geesten onze lichamen ontvangen en we door onze getrouwheid waardig zijn om te worden gekroond, dan zullen we autoriteit ontvangen om zowel geest als lichaam

voort te brengen. Maar deze sleutelen kunnen we niet in het vlees ontvangen.” (JD deel 15, p. 137.)

Ziedaar een ander man, Abraham, een sterfelijk schepsel en de voorvader van Mozes, die gezegd heeft: „Aldus sprak ik, Abraham, van aangezicht tot aangezicht met de Here, zoals de ene mens met de andere spreekt; . . .” (Abraham 3:11.)

De Heer zei: „Mijn zoon, Mijn zoon . . . Ik zal u al deze laten zien . . . en ik zag de dingen die Zijn handen hadden gemaakt . . . en ze vermenigvuldigden zich voor mijn ogen, en ik kon het eind ervan niet zien.” (Abraham 3:12.)

De Heer toonde Abraham de sterbeelden, de werelden zo talrijk als het zand der aarde, en de Heer zei: „Abraham, Ik toon u deze dingen, alvorens gij Egypte binnentrekt, opdat gij al deze woorden moogt verkondigen.” (Abraham 3:15.) En toen kwam er een opeenvolging van scheppingen en planeten en werelden die geen einde had.

De Heer had zijn engel gezonden om Abraham te redden uit de handen van een moordenaar die hem van het leven zou hebben beroofd op het altaar. De Heer wilde hem de dingen die hij niet wist laten zien, „. . . want”, zei Hij, „Ik regeer in de hemelen omhoog, en op de aarde omhoog, in alle wijsheid en met alle beleid over alle intelligenties, die uw ogen sedert den beginne hebben gezien; in den beginne kwam Ik neder te midden van alle intelligenties, die gij hebt gezien.” (Abraham 3:21.)

En toen opende Hij een nieuwe wereld voor de profeet Abraham. De Heer had aan Abraham „. . . de intelligenties getoond, die werden georganiseerd, eer de wereld was; en onder al dezen waren er velen der edelen en groten;

En God zag, dat deze zielen goed waren; en Hij stond te midden van hen, en zeide: Dezen zal Ik tot Mijn regeerders maken. Want Hij stond te midden van hen, die geesten waren, en Hij zag, dat zij goed waren. En Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt één hunner; gij werdt gekozen, voordat gij werdt geboren.

En er stond één in hun midden, die gelijk God was, en hij zeide tot hen, die bij hem waren: Wij zullen neder-

dalen, want er is ruimte aldaar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken, waarop dezen zullen kunnen wonen.”

En toen vervolgde Hij met deze belofte: „En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden;

En aan hen, die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven, en zij, die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen, die hun eerste staat behouden; en aan hen, die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven.” (Abraham 3:22-26.) Indien zij hun staat behouden; indien zij de geboden onderhouden; indien zij alle dingen doen die de Here God hun heeft bevolen.

God heeft deze intelligenties genomen en hun lichamen van geest gegeven. Hij heeft hun instructies en training gegeven. Toen voer Hij voort om een wereld voor hen te scheppen en hen als geesten daarheen te zenden om een sterfelijk lichaam te krijgen, waarvoor Hij de voorbereidingen trof. En toen zij op de aarde waren, gaf Hij hun instructies om zich verder te ontwikkelen en hun leven in te richten om volmaakt te worden, zodat zij na enige overgangperiodes naar hun Vader in de hemel konden terugkeren. Toen kwamen de tijdvakken waarin de zielen op de aarde geplaatst en uit ouders geboren moesten worden die het toegestaan was de lichamen te verschaffen. Maar geen enkele ouder is op deze aarde ooit de ouder van een geest

geweest, omdat we zo ver van de volmaaktheid af zijn. Denk aan wat ik een poosje geleden heb gezegd: Zoals de mens is, was God eens; en zoals God is, kan de mens worden.” Ze kwamen met het duidelijke begrip dat ze konden terugkeren om als God te worden en verder te gaan in hun geweldige ontwikkeling en vooruitgang.

Zoud u een geest kunnen voortbrengen? Heeft iemand die u kent ooit een geest voortgebracht? Dat is een macht die niet aan de sterfelijke mens gegeven is; dus we hebben nog veel te leren.

„We hebben in het vlees niet de macht een geest te scheppen en voort te brengen of te produceren (met al de opgeblazen kennis van de deskundigen in de wereld, is dit niet aan de mens gegeven); maar we hebben de macht om (met de hulp van God) een sterfelijk lichaam voort te brengen (voor onze kinderen). De kiem hiervan heeft God in ons geplaatst . . . Hierin, broederen, kan u bemerken dat we nog niet klaar zijn en ons werk niet kunnen beëindigen, terwijl we hier (op aarde) wonen; niemand dan Jezus deed het in het vlees.” (JD, deel 15, p. 137.)

Laat ik nog één ding noemen. Terwijl we in het vlees zijn, kunnen we niet „koninkrijken vormen (of) de materie ordenen, want (dat gaat) ons vermogen en onze roeping te boven; dat gebeurt buiten deze wereld. In de opstanding zullen de mannen die in alle dingen in het vlees getrouw en ijverig zijn geweest, die hun eerste en tweede staat hebben behouden, en waardig zijn om gekroonde Goden te worden,

President Kimball en president Romney, rechts, genieten van de zang van een koor te Lima, Peru. Links ziet u broeder Robert D. Hales, broeder A. Theodore Tuttle, broeder L. Tom Perry en broeder Bruce McConkie.

ja, de zonen van God, geordend worden om de materie te ordenen. Hoeveel materie denkt u dat er tussen hier en een van de vaste sterren die we kunnen zien, is? Genoeg om zeer vele miljoenen van dergelijke werelden als deze te vormen, doch die is nu zo verspreid helder en rein, dat we er doorheen kijken en de sterren zien. Toch is de materie er. Kunt u zich daar enig begrip van vormen? Kunt u zich enig idee vormen van de nietigheid van de materie?" (JD, deel 15, p. 137.)

Kunt u, al is het maar vaag, beseffen hoe betrekkelijk weinig we weten? Paulus spreekt over: „Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid

voor degenen die Hem liefhebben." (1 Korinthiërs 2:9.)

We spreken over het evangelie in zijn volheid. Toch beseffen we dat een groot deel ervan ons nu al ten deel valt, nu wij ons aan het voorbereiden zijn, nu wij ons leven vervolmaken en wij meer op God gaan lijken. Zijn we er allen gereed voor? In de Leer en Verbonden lezen we over Abraham die reeds god werd. Vele machten die wij graag zouden willen hebben en indien we getrouw voortgaan en ons leven vervolmaken, eventueel zullen ontvangen, heeft hij ongetwijfeld reeds verkregen.

Laat mij met deze gedachte besluiten, met de lofzang „O, mijn Vader”:

O, mijn Vader, Die daar boven woont in heerlijkheid en licht

wanneer ach! herwin 'k Uw bijzijn, en zie 'k weer Uw aangezicht? Woonde in Uwe heil'ge woning eenmaal niet mijn geest? Werd hij in zijn eerste, vroegste kindsheid niet gekoesterd aan Uw zij?

Met een wijs en heerlijk oogmerk zondt Gij mij naar d'aarde heen, en onthieldt mij de herinn'ring aan mijn toestand in 't verleên. Maar toch: „Gij zijt hier een vreemd'ling”, lispde een fluist'ring soms zo teer, en ik voelde dan mijn herkomst uit een meer verheven sfeer.

'k Had geleerd te zeggen: „Vader”, door Uw Geest, Die werkt alom, maar voordat der kennis sleutel werd hersteld, wist 'k niet waarom. Zijn daarboven enkel vaders? Neen dit schokt de rede zwaar, want de rede en d'eeuw'ge waarheid zeggen: 'k Heb een moeder daar. Mag ik als mijn proeftijd om is, als mijn stof tot d'aarde keert, Vader, Moeder, U ontmoeten, in het rijk, waar Gij regeert? Als ik dan geheel volbracht heb al het werk door U geboôn, wil dan toestaan, dat ik kome, en voor eeuwig bij U woon. (Heilige Lofzangen, No. 199.)

Mijn broederen, God zegene u nu wij ons leven verder naar de volmaaktheid voeren, zodat wij de zegeningen mogen verwerven die ons beloofd zijn, en wij te zijner tijd god mogen worden en de zegeningen mogen ontvangen die daarbij behoren.

Ik vraag de Heer ons te zegenen nu we naar huis gaan, als we onze kinderen opvoeden, als we hun de waarheden van het eeuwig evangelie onderwijzen, en of ook zij hun leven vroeg zo mogen inrichten dat ze op die volmaaktheid gericht mogen zijn die de Heer in de eeuwigheid zal erkennen. Ik vraag deze zegeningen, waarbij we onze zegen bij u achterlaten met het getuigenis dat dit de waarheid is, dat God leeft en dat Jezus is de Christus. U weet het en ik weet het en ons leven moet het in al ons doen en laten tonen. Ik geef dit getuigenis aan u in de naam van Jezus Christus. Amen.

We kunnen vrede hebben, als we de geboden van de Heer naleven, er zal een ramp komen als we dat niet doen

Een zilveren rand

DOOR PRESIDENT
MARION G. ROMNEY

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Het thema dat ik voor deze toespraak heb gekozen heb ik uit een rijmpje gehaald dat we in 1918 in het leger gewoon waren te zingen als de dingen er somber uitzagen. Het begon:

Er is een zilveren rand
die door de donkere wolken schijnt
(Lena Guilbert Ford)

Ik heb dit thema gekozen omdat — al zijn er op dit ogenblik wijdverbreide voorspellingen over moeilijke tijden die ophanden zijn — ik ervan overtuigd ben dat er een „zilveren rand” is aan onze toestand en dat „achter het donkere onbekende, God in de schaduw staat en de wacht houdt over wat van Hem is.” („The Present Crisis” door James Russell Lowell.) Typerend voor de wijdverbreide bezorgdheid is een uitspraak die enige tijd geleden door de secretaris-generaal van de Verenigde Naties werd gedaan.

Hij zei: „Ik wil mijn diepe bezorgdheid niet verbergen over de situatie die momenteel in de wereld heerst, een bezorgdheid waarvan ik weet dat hij overal door verantwoordelijke mensen wordt gedeeld. Er is een bijna universeel gevoel van bezorgdheid, waarheen de rumoerige ontwikkelingen van onze tijd ons wel zullen voeren, een gevoel van diepe angst over verschijnselen die we niet volledig begrijpen, laat staan beheersen. In al deze bespiegelingen over de toekomst, waarvan veel neerslachtig is, herhaalt zich een toon van hulpeloosheid en fatalisme die ik in hoge mate verontwaardigd vind. Dat is geen nieuw ver-

schijnsel. Verschrikkelijke profetieën zijn vaak de verschijnselen geweest van overgangperioden en veranderingen in de menselijke samenleving. Wat nieuw is, is de omvang van de problemen die aanleiding geven tot deze bezorgdheid . . .

Tegenwoordig is de beschaving die met dergelijke moeilijkheden te kampen krijgt *niet meer slechts* een klein deel van het mensdom — zij is het mensdom als geheel.” (Kurt Waldheim in een toespraak op 30 augustus 1974. Cursivering toegevoegd.)

Een andere onheilspellende duisternis is te vinden in een onlangs verschenen artikel in de pers met betrekking tot een nieuw boek getiteld *The End of Affluence* (Het einde van de rijkdom), dat „de mensheid afbeeldt aan een peilloze diepte van schaarste.” (De heer en mevrouw Erlich in de *Stanford University News Service*, 17 december 1974.)

Deze voorspellingen doen ons beschaamd staan. Ze komen voor de heiligen der laatste dagen echter niet als een verrassing, omdat wij weten dat de Heer al bijna honderdvijftig jaar geleden heeft gezegd dat het gedrag van de inwoners der aarde rampen zou brengen, tenzij dat gedrag veranderd werd. Hij stelde de oorzaak ervan vast, voorspelde de komst ervan en schreef de middelen voor, waardoor ze voorkomen konden worden.

Toen Hij de oorzaak van de ophanden zijnde rampen verklaarde, heeft Hij het zo gezegd. De inwoners der aarde” . . . zijn van Mijn verordeningen afge-

dwaald en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken.

Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die verouderd en in Babylon zal vergaan, dat grote Babylon, dat zal vallen.

Omdat Ik, de Here, wist, welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden; En Ik gaf eveneens geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld moesten bekend maken; . . .” (LV 1:14-18.)

De Heer doelt hier op communicatie die plaats had tussen Hem en Joseph Smith, gedurende de voorafgaande elf jaar die begonnen met een persoonlijke verschijning van God de Vader en Jezus Christus zijn Zoon. Bij deze communicatie — openbaringen waren het — had God verklaard dat de geesten van alle mensen zijn letterlijke nakomelingen waren. Hij verklaarde dat de aarde op Zijn bevel was geschapen als de woonplaats, waarop wij, zijn geestelijke zonen en dochteren, beproefd zouden worden om te zien of wij wilden doen wat Hij, onze Vader en God, ons beval.

Hij wist uit rijke ervaring hoe we ons zouden moeten gedragen om de rampen die herhaaldelijk de inwoners der

aarde hebben gekweld en verwoest, te kunnen vermijden.

Daar Hij dat wist, begon Hij het eerste mensengeslacht, te beginnen met Adam, instructies te geven en heeft Hij elke volgende generatie geïnstrueerd hoe die moest leven teneinde te blijven bestaan en te gedijen. Hij heeft hun verteld dat indien zij zijn aanwijzingen zouden volgen, zij gezegend zouden worden en het hun wel zou gaan op de aarde. Tegelijkertijd heeft Hij gewaarschuwd, dat indien zij zouden doorgaan geen acht te slaan op zijn aanwijzingen, zij rampen en onheil over zich zouden brengen.

Deze aanwijzingen zijn geen bevelschriften naar de willekeur van een wraakgierig tiran. Dit zijn de leringen, raadgevingen en uiteenzettingen van een bekommerde, liefhebbende hemelse Vader. Ze beschrijven de enige weg tot vrede en geluk op deze aarde. Ze maken een onherroepelijke wet bekend waarvan de naleving onontbeerlijk voor de vrede en vooruitgang is. De aarde zelf reageert op de gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid van de mens aan de leringen van God, die de aarde maakte.

Gehoorzaamheid roept „een vredige en weldadige samenwerking van de elementen” op.

Ongehoorzaamheid kan „rampen in de vorm van verschijnselen die verder brengen” veroorzaken en heeft dat ook herhaaldelijk gedaan.

Totale ongehoorzaamheid in de dagen van Noach „bracht de zondvloed te weeg” (Dr. James E. Talmage in de *Improvement Era* van juni 1921, p. 738.)

Laten we een aantal van Gods fundamentele instructies bekijken die, indien men die gehoorzaamt, vrede en welvaart brengen.

De eerste geboden die Hij aan Adam en Eva gaf nadat zij de hof van Eden verlaten hadden, was dat zij „. . . de Here, hun God moesten aanbidden . . .” De betekenis van dit gebod onderstreept de hele rest van zijn geboden. Let erop hoe de Heer herhaaldelijk de nadruk op deze noodzaak heeft gelegd:

„Ik ben de Here, uw God . . .”

„Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben.”

„Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken . . .”

(Exodus 20:2, 3 en 7.)

„. . . een wetgeleerde vroeg . . .

„Meester, wat is het grote gebod in de wet?

Hij (Jezus) zeide . . . Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.” (Matteüs 22:36 en 37.)

De Heer zinspeelde op deze geboden toen Hij tot de profeet Joseph Smith met betrekking tot dit geslacht zei:

„Ze zoeken de Here niet om zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen God, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is . . .” (LV 1:16.)

Deze geboden, samen met zegeningen die verbonden zijn aan het inachtnemen ervan, kregen aldus de nadruk in de geboden die aan Joseph Smith gegeven werden om ons in deze bedeling te onderrichten.

„Gij zult niet liegen . . .” (LV 42:21.)

„Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte; en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen.

Gij moet uw naaste liefhebben als uzelf. Gij zult niet stelen, noch overspel bedrijven, noch doden, noch iets dergelijks doen.

Gij moet de Here, uw God, in alles danken.

En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten offeren;

En voor zoverre gij dit doet met dankzegging, met een blijmoedig hart en gelaat . . . Voor zoverre gij dit doet, is de volheid der aarde de uwe . . .

Maar weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld.” (LV 59:5-7, 9, 15, 16 en 23).

Denkt u dat dit geslacht deze beloning verdient omdat het deze geboden in acht heeft genomen? Hier volgen een paar voorbeelden van wat de Heer heeft gezegd dat we verdienen en zullen ontvangen, indien we in onze wei-

gering ons te bekeren onze huidige goddeloze koers aanhouden:

„Want een verwoestende plaag zal onder de inwoners der aarde voortgaan en zal, indien zij zich niet bekeren, van tijd tot tijd worden uitgestort, totdat de aarde ledig zal zijn en de inwoners er van door de glans van Mijn komst volslagen zullen zijn verdeldg.

Zie, ik deel u deze dingen mede, zoals ik eveneens de mensen de verwoesting van Jeruzalem aankondigde; en Mijn woord zal ook deze keer worden bewaarheid, evenals het tot nu toe is bewaarheid.” (LV 5:19 en 20.)

In LV 88 geeft de Heer ons deze raad en voorspelling: „Blijft in de vrijheid, waarmede gij zijt vrijgemaakt, verstrikt u niet in de zonde, maar laat uw handen rein zijn totdat de Here komt.

Want niet vele dagen hierna zal de aarde beven en waggelen als een dronken man; en de zon zal haar aangezicht verbergen, en weigeren licht te geven; en de maan zal in bloed zijn gebaad; en de sterren zullen buitengewoon toornig worden, en zichzelf terneder werpen als een vijg, die van de vijgboom valt.” (LV 88:86 en 87.)

Nu kunnen al de handelingen van de regeringen, al de legers der natien, al de geleerdheid en wijsheid van de mens bij elkaar deze rampen niet afwenden. De enige manier waarop ze kunnen worden afgewend is dat de mens de manier van leven aanvaardt die door God onze hemelse Vader is geopenbaard en zich ernaar schikt. De rampen zullen als een zaak van oorzaak en gevolg komen. Ze volgen op een natuurlijke wijze „en onvermijdelijk op de zonden van het mensdom en de niet wedergeboren staat van het menselijk ras.” (Talmage in de *Improvement Era* van juni 1921, p. 739.)

En laten we niet veronderstellen dat de Heer behagen schept in deze rampen. O neen. Hij voorspeltanschouwelijk de onvermijdelijke gevolgen van de zonde der mensen, met het oogmerk hen ertoe te bewegen zich te bekeren en daarmee de rampen te vermijden.

En laten we nu tot besluit voor een ogenblik de zilveren rand bekijken waarover ik sprak.

Zoals de Heer herhaaldelijk gewaar-

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever

President Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

Delbert L. Stapley

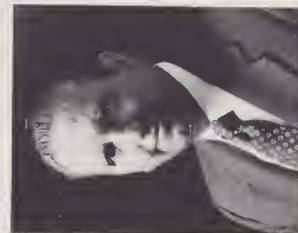
LeGrand Richards

Howard W. Hunter

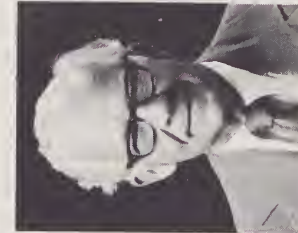
Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

Patriarch van de Kerk

Eldred G. Smith

Presidium van het Eerste Quorum der zeventig

Franklin D. Richards

James E. Faust

J. Thomas Fyans

A. Theodore Tuttle

Neal A. Maxwell

Marion D. Hanks

Paul H. Dunn

Eerste Quorum der zeventig

Alma Sonne

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Theodore M. Burton

Bernard P. Brockbank

James A. Cullimore

Joseph Anderson

William H. Bennett

John H. Vandenberg

Robert L. Simpson

O. Leslie Stone

W. Grant Bangerter

Robert D. Hales

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Wirthlin

S. Dilworth Young

Hartman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Rex D. Pinegar

Gene R. Cook

Charles A. Didier

William R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

M. Russell Ballard, Jr.

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Dean L. Larsen

Royden G. Derrick

Robert E. Wells

G. Homer Durham

James M. Paramore

Richard G. Scott

Presiderende Bisschop

H. Burke Peterson
Eerste raadgever

Victor L. Brown
Presiderende bisschop

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

schuud heeft dat het overtreden van zijn geboden rampen zal brengen, zo heeft Hij beloofd dat het inacht nemen van Zijn geboden rampen zou afwenden en zegeningen zou brengen.

Zoals ongehoorzaamheid de zondvloed bracht, zo heiligde de gehoorzaamheid van Henoch Zion.

„En de Here zegende het land . . . en zij waren voorspoedig.

En de Here noemde Zijn volk Zion, want zij waren één van hart en één van geest en leefden in gerechtigheid . . .” (Mozes 7:17 en 18.)

Zoals in het oude Amerika de opstandigen werden vernietigd door aardbevingen, wervelwinden en vuur ten tijde van de kruisiging van Christus, zo bouwden de rechtvaardigen een gemeenschap op waarin men zich vele honderden jaren in een volmaakte vrede verheugde. (Zie 4 Nephi 2 en 16.)

Bij monde van Maleachi beloofde de Heer „aan Israël dat door getrouwheid de jaargetijden gunstig zouden worden gemaakt, dat er verkwikkende regens zouden komen die zulke oogsten zouden brengen dat de mensen geen ruimte zouden hebben om hun producten op te slaan.” (Talmage in de Improvement Era van juni 1921, p. 738. Zie Maleachi 3:8-12.) Soortgelijke verzekering is aan ons in deze laatste dagen gegeven.

Toen Nephi onze tijd voorzag en overer sprak, zei hij: „Daarom zal Hij de

rechtvaardigen door Zijn macht bewaren . . . zelfs wanneer hun vijanden door vuur worden verwoest.” Daarom behoeven de rechtvaardigen niet te vrezten.” (1 Nephi 22:17.)

Terwijl Jezus tot zijn apostelen sprak met betrekking tot onze tijd, zei Hij: „En van dit geslacht zullen er mensen zijn, die niet zullen sterven, voordat zij een overweldigende plaag zullen zien; want een verwoestende ziekte zal in het ganse land heersen.

Maar Mijn discipelen zullen in heilige plaatsen staan en niet worden bewogen; doch onder de goddelozen zullen er mensen hun stem verheffen en God vloeken en sterven.

En er zullen eveneens aardbevingen op verschillende plaatsen zijn, en vele verwoestingen; toch zullen de mensen hun hart tegen Mij verstokken, en zij zullen het zwaard tegen elkander opnemen en elkander doden.

. . . toen . . . de Here deze woorden . . . had gesproken” terwijl Hij met zijn discipelen sprak, „. . . waren zij bedroefd.”

Maar Hij „. . . zeide tot hen: Weest niet bedroefd, want wanneer al deze dingen zullen geschieden, moogt gij weten, dat de beloften, die aan u zijn gedaan, zullen worden vervuld.” (LV 45:31-35.)

Hij heeft gezegd: „. . . Ik ben geen aannemer des persoons, en Ik wil, dat

alle mensen zullen weten, dat de dag spoedig komt; de ure is nog niet, doch is nabij, wanneer vrede van de aarde zal worden weggenomen en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied.

En de Here zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen; Hij zal in hun midden regeren . . .” (LV 1:35 en 36.) Dat we in volkomen geloof en in vertrouwen op deze verzekeringen zo de geboden onderhouden dat we ondersteund zullen worden door de kennis dat achter het duistere onbekende God in de schaduw staat en de wacht houdt over zijn eigendom, is mijn vurige hoop.

Nu, mijn broeders en zusters, ik geef u mijn getuigenis dat ik weet dat deze dingen waar zijn; dat wij kinderen van God onze Vader zijn; dat Hij ons hierheen gezonden heeft; dat onze handelingen bepalen, wat, volgens zijn uitspraken in de duidelijke en eenvoudige woorden die Hij heeft gesproken, er te gebeuren staat. Ik weet dat we vrede in deze wereld kunnen hebben, indien wij ons willen bekeren en de geboden des Heren willen volgen. Ik weet dat er rampen zullen komen als we het niet doen. En ik smeed dat God met ons moge zijn, dat we vrede en veiligheid mogen verdienen. In de naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen.

Het Eerste Presidium, 1901—1910: midden, president Joseph F. Smith met rechts John R. Winder, eerste raadgever en links Anthon H. Lund, tweede raadgever.

Er is een Verlosser . . . die bereid en in staat is de eisen der gerechtigheid te bevredigen en barmhartigheid te betonen aan hen die boetvaardig zijn

De Middelaar

DOOR BOYD K. PACKER

Van de Raad der Twaalf

Wat ik ga zeggen zou ik veel beter kunnen zeggen als we alleen waren, onder vier ogen. Het zou ook veel makkelijker zijn als we elkaar leerden kennen en dat soort vertrouwen hadden dat het mogelijk maakt over ernstige, ja, heilige dingen te spreken.

Indien we elkaar zo na stonden, zou ik — vanwege de aard van wat ik ga zeggen — u zorgvuldig opnemen, terwijl ik sprak. Indien ik het minste gebrek aan belangstelling of verslapping van de aandacht bespeurde zou ik snel eenvoudiger gaan spreken.

Naar mijn weten heb ik in mijn bediening nooit iets belangrijkers gezegd. Ik ben van plan over de Heer Jezus Christus te spreken, over wat Hij werkelijk deed — en waarom het nu van belang is.

Men zou kunnen vragen: „Welke invloed heeft Hij, afgezien van de invloed die Hij op de samenleving heeft, op mij persoonlijk?”

Om die vraag te beantwoorden vraag ik of u ooit financieel erg in het nauw gezeten heeft. Heeft u ooit voor een onverwachte uitgave gestaan, een aflossing die moest gebeuren, terwijl u geen idee had hoe die te betalen?

Een dergelijke ervaring, hoewel onaangenaam, kan in het eeuwige schema der dingen zeer, zeer nuttig zijn. Indien u die les mist, zou u die mee moeten maken, voordat u geestelijk volwassen bent, als een cursus die u miste of een examen waarvoor u gezakt bent.

Dat had de Heer misschien in gedachten toen Hij zei:

„ . . . het is gemakkelijker, dat een kameel gaat door het oog van een naald dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat.” (Matteüs 19:24.) Iemand die voor een verkoping wegens schuld gestaan heeft, weet dat men weleens hulpeloos rondkijkt in de hoop dat iemand, het doet er niet toe wie, te hulp komt.

Deze les is daarom zo waardevol, omdat er een geestelijke boekhouding is, waarbij een balans wordt opgemaakt en een vereffening moet plaatsvinden, waaraan niemand van ons zal ontkomen.

Om die geestelijke schuld te begripen, moeten we spreken over ontastbare dingen als liefde, geloof, barmhartigheid, gerechtigheid.

Hoewel deze deugden onhoorbaar en tevens onzichtbaar zijn, hoef ik u er beslist niet van te overtuigen dat ze echt bestaan. We merken ze door processen die vaak in stilte en tevens onzichtbaar plaatsvinden.

We raken er zo aan gewend te leren door middel van onze zintuigen — met ons gezicht, gehoor en reuk, door de smaak- en tastzin — dat sommigen van ons op geen andere manier schijnen te leren.

Maar er zijn geestelijke dingen die op die manier helemaal niet worden waargenomen. Sommige dingen voelen we gewoon, niet zoals we iets voelen dat we betasten, maar zoals we voelen als we iets *gevoelen*.

Er zijn dingen, geestelijke dingen, die in ons brein worden waargenomen en als zuivere kennis in ons geheugen

worden opgeslagen. Kennis der „ . . . dingen, zoals ze zijn, en zoals ze waren, en zoals ze zullen worden.” (LV 93:24 en Jakobus 4:13.)

Net zo zeker als we over stoffelijke dingen iets te weten kunnen komen, kan dat over geestelijke dingen.

Zonder uitzondering zal ieder van ons op een dag die geestelijke rekening moeten vereffenen. We zullen op die dag voor de Rechter over onze daden in het sterfelijke leven staan, voor een verkoping wegens persoonlijke schuld.

Eén ding weet ik: er zal rechtvaardig met ons gehandeld worden. De gerechtigheid, de eeuwige wet van de gerechtigheid, zal de maatstaf zijn, volgens welke we deze rekening vereffenen.

Het recht wordt gewoonlijk afgebeeld als een vrouw die een weegschaal vasthoudt en geblinddoekt is tegen de mogelijkheid dat ze misschien partijdig zou zijn of medegevoelen zou gaan betonen. Er is in de gerechtigheid helemaal geen medegevoel — alleen gerechtigheid! Ons leven zal op de waagschaal van het recht worden gewogen.

De profeet Alma heeft verklaard:

„ . . . anders maakt de gerechtigheid aanspraak op het schepsel, en past de wet toe, en de wet legt de straf op; indien niet, dan zouden de werken der gerechtigheid te niet worden gedaan en zou God ophouden God te zijn.” (Alma 42:22.)

Ik beveel u aan, Alma 42 te lezen. Dat openbaart welke plaats de gerechtig-

heid inneemt en moet bevestigen dat de dichter de waarheid sprak toen hij zei: „In de loop van het recht (alleen) zou niemand van ons redding kunnen zien.” (Shakespeare in *De Koopman van Venetië*, vierde bedrijf, eerste toneel.)

Laat mij u een verhaal vertellen, een gelijkenis.

Er was eens een man die iets heel erg graag wilde hebben. Dat scheen hem belangrijker dan wat ook in zijn leven. Om aan zijn verlangen te voldoen, ging hij een grote schuld aan.

Hij was ertegen gewaarschuwd zoveel schuld aan te gaan, ook gewaarschuwd tegen zijn schuldeiser. Maar hij vond het zo belangrijk, te doen wat hij wilde doen en wat hij wilde hebben, nú te hebben. Hij was er zeker van dat hij later kon betalen.

Dus tekende hij een contract. Hij zou wel op tijd zijn met de afbetaling. Hij maakte er zich niet al te veel zorgen over want de vervaldatum scheen nog heel ver weg. Hij had nú wat hij wilde hebben en alleen dát scheen belangrijk.

De schuldeiser was altijd ergens in zijn achterhoofd en hij deed telkens kleine betalingen met de gedachte dat de dag van afrekening in werkelijkheid nooit zou komen.

Maar zoals het altijd gaat, die dag brak aan, het contract verviel. De schuld was nog niet helemaal betaald. Zijn schuldeiser verscheen en eiste volledige betaling.

Pas toen beseftte hij dat zijn schuldeiser niet alleen de macht had alles wat hij bezat weg te halen, maar zelfs om hem bovendien in de gevangenis te werpen.

„Ik kan u niet betalen, want ik ben er niet toe in staat”, beledigde hij.

„Dan,” zei de schuldeiser, „zullen we het contract ten uitvoer leggen. Ik neem uw bezittingen en u gaat de gevangenis in. U heeft het contract getekend en nu moet het van kracht worden.”

„Kan u niet wat meer tijd geven of de schuld kwijtschelden?” smeekte de schuldenaar. „Tref een of andere regeling, dat ik kan houden wat ik heb en niet naar de gevangenis hoef. U gelooft toch zeker in barmhartigheid? Wilt u geen genade betonen?”

De schuldeiser antwoordde: „Barmhartigheid is altijd zo eenzijdig. Die dient alleen u. Indien ik u barmhartigheid betoon, krijg ik mijn geld niet. Ik vraag gerechtigheid. Geloof u in gerechtigheid?”

„Ik geloofde in gerechtigheid toen ik het contract tekende,” zei de schuldenaar. „Die was toen aan mijn kant, want ik dacht dat die mij zou beschermen. Ik had toen geen barmhartigheid nodig en ik dacht niet die ooit nodig te zullen hebben. Ik dacht dat gerechtigheid ons op gelijke wijze zou dienen.”

„De gerechtigheid eist dat u volgens het contract betaalt of de straf ondergaat,” antwoordde de schuldeiser. „Dat is de wet. U heeft erin toegestemd en zo moet het. Barmhartigheid kan de gerechtigheid niet beroven.”

Daar stonden ze nu: de één mat de gerechtigheid uit, de ander pleitte om barmhartigheid. Geen van beide kon ten koste van het ander.

„Als u de schuld niet vergeeft, zal er geen barmhartigheid zijn,” pleitte de schuldenaar.

„Als ik dat doe, zal er geen gerechtigheid zijn,” was het antwoord.

Er bleek dat niet aan beide wetten kon worden voldaan. En waren twee eeuwige ideeën met elkaar in tegenspraak. Is er geen manier, waarop volledig aan de gerechtigheid wordt voldaan, maar ook aan de barmhartigheid?

Er was een manier! Aan de wet der gerechtigheid *kan* volledig worden voldaan en er *kan* volledig barmhartigheid worden verleend — maar daar is iets anders voor nodig. En dat gebeurde deze keer.

De schuldenaar had een vriend. Hij kwam te hulp. Hij kende de schuldenaar goed. Hij wist dat hij kortzichtig was. Hij vond hem dwaas dat hij zich in zulk een hachelijke positie had gebracht. Desondanks wilde hij helpen, omdat hij van hem hield. Hij stapte tussen hen in, keek de schuldeiser aan en deed dit aanbod.

„Ik zal de schuld betalen, indien u de schuldenaar van zijn contract wilt ontslaan, zodat hij zijn bezittingen kan houden en niet naar de gevangenis behoeft te gaan.”

Terwijl de schuldeiser daarover nadacht, voegde de bemiddelaar eraan

toe: „U eist gerechtigheid. Hoewel hij u niet kan betalen, zal ik het doen. U zult rechtvaardig behandeld zijn en kunt niets méér vragen. Dat zou niet juist zijn.”

En daar stemde de schuldeiser mee in.

De bemiddelaar wendde zich toen tot de schuldenaar. „Indien ik uw schuld betaal, wilt u mij dan als uw schuldeiser aanvaarden?”

„O ja, ja,” riep de schuldenaar. „U redt mij uit de gevangenis en toont barmhartigheid jegens mij.”

„Dan,” zei de weldoener, „moet u mij de schuld betalen en zal ik de voorwaarden stellen. Die zullen niet gemakkelijk zijn, maar wel mogelijk zijn. Ik zal voor een manier zorgen. U hoeft niet naar de gevangenis.”

En zo kwam het dat de schuldeiser volledig werd betaald. Hij was rechtvaardig behandeld. Er was geen contract verbroken.

Aan de schuldenaar op zijn beurt was barmhartigheid betoond. Beide wetten waren vervuld. Omdat er een bemiddelaar was had de gerechtigheid haar volle aandeel verkregen en was de barmhartigheid volkomen bevredigd.

Ieder van ons leeft op een soort geestelijk krediet. Op een dag zal de rekening worden afgesloten en zal er voldoening worden geëist. Hoewel we het nu misschien al zien aankomen, wanneer de dag komt dat de verkoping wegens schulden voor de deur staat, zullen we in rusteloze angst om ons heen kijken naar iemand om ons te helpen.

En door een eeuwige wet kan de barmhartigheid niet worden verleend, tenzij er iemand is die bereid en tevens in staat is, onze schuld op zich te nemen en de prijs te betalen en de voorwaarden voor onze verlossing te regelen.

Tenzij er een bemiddelaar is, tenzij wij een vriend hebben, moet het volle gewicht van de gerechtigheid onverminderd, zonder medeleven, zeer beslist op ons drukken. De volledige schadeloosstelling voor elke overtreding, hoe klein of hoe groot ook, zal tot de laatste penning van ons gevorderd worden.

Maar weet dit: de waarheid, de heerlijke waarheid verkondigt dat er een dergelijke Bemiddelaar is.

„Want er is één God en ook één Middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus. (1 Timotheüs 2:5.)

Door Hem kan aan elk van ons de barmhartigheid volledig worden verleend zonder dat de eeuwige wet der gerechtigheid geweld wordt aangedaan.

Deze waarheid is de wortel van de christelijke leer. U kunt veel over het evangelie weten zoals het daaruit voortspuit, maar indien u alleen de takken kent en die takken staan niet met de wortel in verbinding, indien ze van die waarheid zijn afgesneden, zal er geen leven, noch werkelijkheid, noch verlossing in hen zijn.

Het verlenen van barmhartigheid geschiedt niet automatisch. Het zal gebeuren door een verbond met Hem. Het zal op zijn voorwaarden zijn. Zijn edelmoedige voorwaarden, die — als een absoluut onmisbaar onderdeel — inhouden de doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden.

Heel het mensdom kan worden beschermd door de wet van gerechtigheid en tegelijk kan aan een ieder van ons afzonderlijk de verlossende en genezing brengende zegen van de barmhartigheid worden verleend.

Kennis van waar ik over spreek is van zeer praktische waarde. Die is voor iedereen zeer nuttig en tot grote hulp. Die opent voor een ieder van ons de weg om zijn geestelijke rekeningen betaald te zien.

Misschien behoort u tot deze beangstigde mensen. Wanneer u van aangezicht tot aangezicht met uzelf komt te staan in die momenten van rustige overpeinzing — die velen van ons trachten te vermijden — zijn er dan soms dingen die nog niet zijn afgehandeld en die u hinderen?

Heeft u iets op uw geweten? Bent u in meerdere of mindere mate schuldig, aan iets kleins of iets groots?

We proberen vaak schuldproblemen op te lossen door elkaar te vertellen dat ze er niet toe doen. Maar op de een of andere manier, diep binnenin ons, geloven we elkaar niet. En evenmin geloven wij onszelf indien we het zegen. We weten wel beter. Ze doen er wel degelijk toe!

Onze overtredingen worden allemaal

op onze rekening gezet en op een dag zal, indien er niet is afbetaald, ieder van ons net als Beltsazar van Babylon in de weegschaal gewogen worden en te licht bevonden.

Er is een Verlosser, een Middelaar die bereid en tevens in staat is om aan de eisen van de gerechtigheid te voldoen en barmhartigheid te verlenen aan hen die boetvaardig zijn, want „Zie, Hij geeft Zichzelf als een offer voor de zonde, om te voldoen aan de vereisten der wet voor allen, die een gebroken hart en een verslagen geest hebben; voor niemand anders kan voldaan worden aan de vereisten der wet.” (2 Nephi 2:7.)

Hij heeft de verlossing van de stoffelijke dood reeds teweeg gebracht voor heel het mensdom. De opstanding wordt onvoorwaardelijk aan iedereen verleend.

Hij maakt ook de verlossing mogelijk van de tweede dood, dat is de geestelijke dood, dat is de uitsluiting uit de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader. Deze verlossing kan alleen tot diegenen komen die rein zijn, want „ . . . niets wat onrein is, kan bij God wonen . . . ”

Indien de gerechtigheid voorschrijft dat we niet in aanmerking komen vanwege onze overtreding, verschaft de barmhartigheid een voorwaardelijke veroordeling, een boete, een voorbereiding, die we aan kunnen gaan.

Ik heb een groot verlangen om van de Heer Jezus Christus te getuigen. Ik heb er vurig naar verlangd u in zo eenvoudig mogelijke bewoordingen te vertellen wat Hij deed en wie Hij is.

Ik weet hoe armzalig woorden kunnen zijn, maar ik weet ook dat gevoelens vaak door de Geest worden overgebracht, ook zonder woorden.

Bij tijden worstel ik onder de last van onvolmaaktheden. Desniettegenstaande, omdat ik weet dat Hij leeft, ken ik een alles overheersend, terugkerend geluk en vreugde.

Er is één plek, waar ik buitengewoon kwetsbaar ben — weten, dat ik iemand pijn heb gedaan, of hem gekwetst of beledigd heb. Dan weet ik wat smart is.

Wat is het heerlijk om bij dergelijke gelegenheden te weten, dat Hij leeft en weer een bevestiging van mijn ge-

tuigenis te krijgen. Ik verlang er vurig naar u te laten zien dat onze lasten van schuld en teleurstelling voor Hem kunnen worden neergelegd en wij op zijn edelmoedige voorwaarden bij elke post van de rekening de aantekening krijgen „volledig betaald.”

Ik beweer met mijn broeders van de Twaalf een speciale getuige voor Hem te zijn. Mijn getuigenis en dat van hen is waar. Ik heb de Heer lief en ik heb de Vader lief, die Hem gezonden heeft.

Eliza R. Snow schreef onder grote inspiratie de volgende woorden, waarmee ik besluit.

Hoe groot is de wijsheid en de liefde
Die de hoven daarboven vulden
En de Heiland zond van omhoog
Om te lijden, te bloeden en te sterven!

Vrijwillig vergoot Hij zijn kostbaar
bloed;
Vrijwillig gaf Hij zijn leven
Een zondeloze offerande voor de
schuld
Om een stervende wereld te redden.

Hoe groot, hoe heerlijk, hoe volledig
Is het geweldige ontwerp van de
verlossing,
Waarop gerechtigheid, liefde en
barmhartigheid samengaan
In een goddelijke harmonie.

(Een gewijzigde tekst hebben we in lofzang 3.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

De stappen tot het „Gij dan zult volmaakt zijn . . .” zijn te vinden in de zaligsprekingen van de Heiland

De zaligsprekingen en onze volmaking

DOOR ROYDON G. DERRICK
Van het Eerste Quorum van Zeventig

Op een prachtige, heldere dag, vroeg in de lente van 1821 knielde een veertienjarige jongen in een bos en stortte zijn gedachten en gevoelens voor God uit. Wat er volgde was de belangrijkste gebeurtenis die er ooit in bijna 1800 jaar was voorgevallen. God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, verschenen hem persoonlijk, van aangezicht tot aangezicht. Vervolgens herstelde God door deze jonge man, wiens naam Joseph Smith was, zijn kerk en de volheid van zijn evangelie.

Juist deze herstelling maakte deze belevenis zo belangrijk. Ik geef in de naam van Jezus Christus getuigenis dat dit waar is. Ik weet dat hij met God sprak en dat er een herstelling was omdat de Heilige Geest er mij een getuigenis van gegeven heeft. Ik zeg het zonder de minste aarzeling. Ik ben er heilig van overtuigd dat het gebeurde.

Het is belangrijk dat de leden van de Kerk weten dat elke algemene autoriteit die zekere kennis heeft, want de Heiland zei, toen Hij over persoonlijke openbaring sprak, tot Petrus: „. . . en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen . . .” (Matteüs 16:18.) Daarmee bedoelde Hij de rots der openbaring.

De Heer dienen is geen persoonlijke aangelegenheid. Het is een gezins-aangelegenheid. Elke vrouw moet haar man ondersteunen in zijn taken in de kerk; elke man moet zijn vrouw voor de hare zijn steun verlenen; elk kind zijn ouders; elke ouder zijn kin-

deren; elke broer zijn zuster; en elke zuster haar broer.

Zo wordt het eeuwige gezin opgebouwd.

Ik ben dankbaar voor mijn schat van een vrouw, die een goede levensgezellin, een uitmuntende moeder, een toegewijde echtgenote en een opmerkelijke collega op zending is geweest. Ik ben dankbaar voor haar ouders, die hun gezin rechtvaardig hebben grootgebracht; voor onze kinderen die zich door de jaren heen bij ons hebben gevoegd in het dienen van de Heer; voor onze families die zo getrouw zijn geweest en ons steun hebben verleend; en voor mijn wonderbaarlijke ouders en broer, die in hun hemelse woonplaats, en daar ben ik van overtuigd, weten dat ik onlangs geroepen ben om een speciale getuige van de Heiland te zijn.

Zendingswerk is van de grootste betekenis.

Mijn vrouw en ik hebben met voldoening drie jaar op zending doorgebracht in Noord-Engeland. We waren maar achtenveertig uur thuis, toen er al een oproep kwam om zo gauw mogelijk terug te keren en over een nieuw zendingsgebied te presideren dat in de Ierse Republiek was gesticht. Wat is dat een heerlijke belevenis geweest.

In Ierland, waar de maatschappelijke druk ongewoon groot is, zei een vader, terwijl hem de tranen langs de wangen liepen: „Ze noemen me een dwaas, mijn gezin noemt mij een dwaas, mijn vrienden noemen mij een dwaas, maar ik slik hun beledigingen, elke dag van

het jaar, in getrouwheid aan mijn Heiland die mij tot de ware kerk heeft geleid.”

Nog een ander, die op de avond van zijn doop sceptisch was, zei: „Het is waar — maar het is niet alleen waar, het is de hele waarheid en niets dan de waarheid.” Dat verklaren wij aan de wereld met betrekking tot deze boodschap van de herstelling.

Hoe meer ervaring ik krijg in het onderwijzen van het herstelde evangelie van Jezus Christus, des te meer raak ik onder de indruk van de opvatting over de zaligsprekingen, waarvan een vriend mij jaren geleden deelgenoot maakte en die een verdere belichting verdient. Elk van de zaligsprekingen stelt een speciale stap voor in onze geregelde vooruitgang en onderwijst ons, hoe wij onszelf voor verhoging in aanmerking doen komen, want de Bijbel besluit de hoofdstukken met de zaligsprekingen met de woorden: „Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.” (Matteüs 5:48.)

De Heiland begon zijn toespraak met te zeggen: „Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.” (Matteüs 5:3, cursivering toegevoegd.) Toen de Heiland dezelfde toespraak hield voor het volk in het oude Amerika, zei Hij: „. . . gezegend zijn de armen van geest, die tot Mij komen, want hunner is het koninkrijk der hemelen.” (3 Nephi 12:3.) Dat „die tot Mij komen” verduidelijkt de betekenis.

Toen ik nog een jongen was, liep er

een kudde paarden in het wild rond op de Ensign Flats precies ten noorden van het Utah States Capitol. Het is een vlakte bij de Ensign Peak — zie Zijn Kerk hersteld — die nu volgebouwd is met huizen. In de zomer zaten we wel eens op de berghelling met verrekijkers naar de kudden te kijken die rondzwierven en graasden op de vlakte onder ons. De paarden leken voor het merendeel een schurftig stel te zijn, maar er was er een bij dat een gratie, een waardigheid en een geest had die hem geschikt maakte de kudde te leiden. We probeerden bij verschillende gelegenheden deze hengst met een touw te vangen.

Op een dag slaagden we daarin, maar spoedig ontdekten we dat er aan het eind van het touw een bundel razernij zat die we niet de baas konden. Hoe goed we ons best ook deden, we konden hem niet berijden. Na verschillende pogingen gaven we het op en lieten hem los. Met hem was niets te beginnen.

Ik las onlangs dat wanneer beroepsmensen Arabische paarden dressereren, zij vele maanden lang met ze bezig zijn. Aan het eind van de opleidingsperiode worden ze in een omheining gezet zonder eten of drinken. Na verscheidene dagen wordt er op enige afstand, maar in hun gezichtsveld, voedsel en water neergezet. Dan wordt het hek opengezet en de paarden rennen er uit om aan hun eetlust te voldoen.

Vlak voordat ze bij het voedsel en het water komen, blaast de trainer op een fluitje. Die paarden die op het fluitje van de trainer reageren worden eruit gehaald omdat ze de meeste waarde hebben.

Op bevel van de Heer hebben we 25.000 jonge mannen die de mensen in de wereld uitzeven om diegenen op te zoeken die aan Hem en de influisteringen van de Heilige Geest onderdanig zijn. We vinden onder de natiën der wereld een groeiend aantal dat reageert, maar de grote meerderheid van de mensen geeft er de voorkeur aan de eigen lusten te bevredigen en de dingen op hun eigen manier te doen in plaats van op de manier van de Heer.

Wanneer we de Heer liefhebben on-

derwerpen we ons aan Zijn plan en dienen we Hem met geheel ons hart, verstand, ziel en kracht. Dat is de *eerste* stap. We moeten die doen om voor de verhoging in aanmerking te komen. Het wonder van de verandering begint, wanneer we met een verslagen geest verschijnen.

Dan zegt de Heiland: „*Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden.*” (Matteüs 5:4, cursivering toegevoegd.) Dat is de *tweede* stap. Het is een belangrijke. De apostel Paulus sprak van een droefheid naar Gods wil, toen hij zei: „Want de droefheid naar Gods wil brengt onberouwelijke inkeer tot heil . . .” (2 Korinthiërs 7:10.) Indien wij vergeving willen ontvangen en wil de verzoening van Jezus Christus haar uitwerking in ons leven hebben, dan is het nodig dat wij ons van onze zonden bekeren. O, wat is het fijn voor iemand te werken als hij het bekeringsproces doormaakt, de wateren van de doop ingaat en in het koninkrijk van God komt. Er komt een band van liefde en eenheid met hen die dit reinigingsproces al hebben doorgemaakt, dat de wereld niet begrijpt.

Vervolgens zei de Heiland: „*Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven.*” (Matteüs 5:5, cursivering toegevoegd.) Zachtmoedig zijn wil zeggen vatbaar zijn voor onderwijs. Zij die bereid zijn om te luisteren, kunnen veel leren. Zij die niet bereid zijn om te luisteren, onthouden zich vele zegeningen. U hoeft niet bang te zijn ooit misleid te worden, want de profeet Moroni heeft geschreven: „. . . door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.” (Moroni 10:5.) U heeft de ontvangstapparatuur binnen in u om valse leerstellingen van ware te onderscheiden. Volg de stappen die door de Heiland in de zaligsprekingen staan aangegeven en uw ontvangstapparatuur zal zuiver afgestemd raken. Bid dan in oprechtheid tot God om een antwoord en uw ontvangstapparatuur zal werken. Dat is Gods manier om ons de waarheid te laten onderscheiden.

Verder zei de Heiland: „*Zalig die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd wor-*

den. (Matteüs 5:6, cursivering toegevoegd.) Het verslag in het Boek van Mormon luidt: „. . . want zij zullen met de Heilige Geest worden vervuld.” (3 Nephi 12:6.) Dat is belangrijk. De Heilige Geest is de grote Leraar en onderwijst ons de waarheid van alle dingen. God heeft zijn plan van zaligheid, een plan voor *onze* zaligheid, van bewijsstukken vergezeld doen gaan. Het is in de heilige Schriften te vinden en de Heer heeft ons geboden de Schriften te onderzoeken (3 Nephi 23:1). Het is geen ingewikkeld plan, maar het is veelomvattend. Het is zo veelomvattend dat we nooit met leren ophouden en toch is het prachtig eenvoudig. De Heer heeft ons allen beloofd dat indien we zijn systeem volgen we zullen leren „. . . regel op regel, en gebod op gebod . . .” (LV 98:12), tot op de dag der volmaaktheid.

Deze belofte geldt voor ieder mens. We moeten een onverzadigbare dorst naar kennis met betrekking tot onze zaligheid ontwikkelen, want de Heiland heeft gezegd: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.” (Johannes 17:3.) Er is geen belangrijker, verheugender en opwekkender onderwerp dan die welke ons leren over Hem die de werelden schiep en over het plan dat Hij voor ons heeft opgesteld.

Als we beginnen de leringen van onze Heiland te volgen, wenden onze gedachten en harten zich tot anderen. De Heiland vervolgde: „*Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.*” (Matteüs 5:7; cursivering toegevoegd.) Geluk is een bijproduct van anderen helpen. Geen mens vindt ooit geluk door aan zichzelf te denken. Het ware geluk komt, wanneer we onszelf verliezen in de dienst van anderen, wanneer we barmhartig jegens onze medemens zijn.

Barmhartig zijn jegens anderen leidt tot reinheid des harten, want de Heiland heeft gezegd: „*Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien.*” (Matteüs 5:8, cursivering toegevoegd.) Het bijproduct van een rein hart is innerlijke vrede. Vervolgens heeft de

Heer gezegd: „*Zalig de vreedestichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden*”. (Matteüs 5:9.) Wanneer een mens innerlijke vrede verkrijgt, wil hij vrede in zijn gezin. Hij wil vrede in zijn gemeenschap. Hij wil vrede in zijn natie. En hij wil vrede in de wereld.

Onlangs reden mijn vrouw en ik van Dublin naar Limerick. Langs de weg stond geschilderd op de muren en de wachthuisjes bij de bushaltes: „De Britten eruit — de vrede erin.” Dat is niet de manier of de weg naar de vrede. De vrede komt van binnenuit de mens. Sticht vrede in de harten en in het denken van de burgers van een land, en u zal vrede in de natie hebben. We verklaren aan de wereld dat een leven volgens de beginselen van het evangelie van Jezus Christus dat door de profeet Joseph Smith is hersteld, vrede zal brengen in de harten der mensen en dat zal dan vrede aan de natiën der wereld brengen.

De leerstellingen van de Heiland onderwijzen gebeurde nooit zonder tegenstand. De Heer zegt over hen die bereid zijn die maatschappelijke druk en kritiek te weerstaan en Hem blijven dienen: „*Zalig de vervolgdten om der gerechtigheid wil, want hunner is het Koninkrijk der hemelen*.”

Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mij nentwil.

Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij de profeten vóór u vervolgd.” (Matteüs 5:10-12, cursivering toegevoegd.) En aldus beschreef de Heiland de wonderlijke verandering die in iemands leven komt wanneer hij het evangelie van Jezus Christus aanvaardt, wat een prachtige, wonderbaarlijke en de ziel bevredigende gave van God is.

De Heiland besloot de zaligsprekingen door over hen die hun leven naar deze leringen richten te zeggen: „Gij zijt het zout der aarde . . .

Gij zijt het licht der wereld . . .

Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader die in de hemelen is, verheerlijken.” (Matteüs 5:13, 14 en 16.)

Toen de profeet Nephi over de Heiland

sprak zei hij: „. . . Hij nodigt allen uit tot Hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt . . .” (2 Nephi 26:33.)

Voor alle mensen overal herhalen wij deze uitnodiging om op de manier die Hij heeft aangegeven tot de Heiland te komen om aan zijn goedheid deel te

hebben opdat, „. . . gij u in deze wereld in de woorden des eeuwigen levens, en in de toekomstige wereld in het eeuwige leven moogt verheugen, ja, in onvergankelijke heerlijkheid,” (Mozes 6:59) „. . . welke gave de grootste van alle gaven Gods is.” (LV 14:7.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Voor het veiligstellen van de zedelijke normen in gezin en samenleving moet onze invloed voortdurend gevoeld worden

En weest daders des woords

DOOR L. TOM PERRY
Van de Raad der Twaalf

„ **E**n weest daders des woords en niet alleen hoorders; dan zoudt gij uzelf misleiden.

Want wie hoorder is van het woord en niet dader, die gelijkt op een man, die het gelaat, waarmede hij geboren is, in een spiegel beschouwt:

Want hij heeft zich beschouwd, is heengegaan en heeft terstond vergeten, hoe hij er uit zag.

Maar wie zich verdiept in de volmaakte wet, die der vrijheid, en daarbij blijft, niet als een vergeetachtige hoorder, doch als een werkelijke dader, die zal zalig zijn in zijn doen.” (Jakobus 1:22-25.)

Als ik de Schriften bestudeer, verwonder ik mij erover hoe vaak de Heer het nodig heeft gevonden ons aan de zegeningen te herinneren die Hij ons gegeven heeft en hoe wij deze geweldige gaven moeten gebruiken.

Toen de Heer zijn schepping van de aarde voltooid had en wat Hij gepresteerd had controleerde, zag Hij dat het goed was. Aldus schiep God man en vrouw en zegende hen. Zijn eerste instructies aan zijn pasgeschapen kinderen waren vruchtbaar te zijn, talrijk te worden, de aarde te vervullen en haar te onderwerpen. Deze boodschap komt overeen met het Boek van Mormon. De rechtvaardigen die hard werken zullen zich verheugen in de overvloed van de aarde. Wendt u zich af van rechtvaardige arbeid en u ondervindt slechts gebrek, smart en verdriet.

Wederom gebiedt het woord des Heren in de hedendaagse Schriften:

„Gij moogt niet lui zijn; want de leegloper zal van de arbeider noch het brood eten, noch de klederen dragen.” (LV 42:42.)

Uit de Schriften blijkt duidelijk dat de Heer wil dat wij de middelen gebruiken waarmede Hij ons zo overvloedig gezegend heeft.

Tijdens zijn aardse bediening heeft de Heiland ons dit beginsel door voorbeeld, vermaning en gelijkenis onderwezen. De boodschap kreeg bijzondere nadruk in de gelijkenis van de talenten. (Matteüs 25:14-30.)

De Heiland vertelt ons hierin over een man die naar een ver afgelegen land reisde en zijn dienstknechten bij elkaar riep om zijn goederen onder hen te verdelen. Aan de een gaf hij vijf talenten, aan een ander twee en aan een ander één talent, aan elke man naar zijn verschillende bekwaamheden. Toen ging hij op reis.

Nu werkten zij die vijf en twee talenten hadden ontvangen ijverig en konden wat zij hadden ontvangen verdubbelen. Maar hij die het ene talent had ontvangen ging het in de aarde begraven en verborg het geld van zijn heer. Na enige tijd keerde de heer terug. Tot hen die de vijf en de twee talenten erbij hadden verdiend, zei de heer: „Wel gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer.” (Matteüs 25:21.)

Hij nu die het ene talent had ontvangen, ging het opgraven en haalde het te voorschijn en hij trachtte zich te

rechtvaardigen, omdat hij hetgeen de heer hem gegeven had niet vermeerderd had.

De heer begroette hem *niet* met *wel gedaan*. Hij werd begroet met: „Gij slechte en luie slaaf . . .” (Matteüs 25:26.) En toen zei de heer: „Neem hem dan dat talent af en geef het aan hem, die de tien talenten heeft.

Want aan een ieder, die heeft, zal gegeven worden en hij zal overvloedig hebben. Maar wie niet heeft, ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden.” (Matteüs 25:28 en 29.) Als een vriendelijk en liefhebbend vader heeft de Heer zijn kinderen de vreugde, bevrediging en beloningen onderwezen die verbonden zijn aan dingen presteren.

Daar wij degenen zijn die het licht van het evangelie hebben ontvangen, moeten vooral wij gemotiveerd zijn om de hoogste prestaties te leveren. Zou ik u mogen aansporen u vooral op vijf terreinen in te spannen en de kansen waarmede de Heer u gezegend heeft te gebruiken?

Ten eerste, laten wij van het huwelijk met onze kennis van deze eeuwige verbintenis in ons aardse bestaan op de meest vastberaden wijze een succes maken. President Kimball heeft gezegd: Een huwelijk aangaan is misschien de belangrijkste stap, met de vèrreikendste uitwerking, want het heeft niet alleen met onmiddellijk geluk te maken, maar evenzeer met eeuwige vreugden. Het heeft niet alleen invloed op de twee mensen die ermee te maken hebben, maar ook op hun families en in het bijzonder hun

kinderen en kindskinderen, tot vele generaties verder". (Spencer W. Kimball in *Marriage and Divorce*, p. 10.)

Er bestaat tegenwoordig een duivels en al te populair plan dat de wortels zelf van deze belangrijke en fundamentele organisatie treft. Satan in zijn sluwe plan het mensdom te vernietigen is de heilige grond van onze huizen binnengedrongen. Hij tracht de ontrouw een valse glans te geven, de echtscheiding tot iets gewoons te maken en verhoudingen buiten het huwelijksverbond populair te maken. De geschiedenis levert overvloedige bewijzen dat een dergelijke gang van zaken het mensdom vernietigt. Wij moeten zeer zeker dingen betrachten met onze kennis met betrekking tot de eeuwige aard van deze eeuwige eenwording tussen man en vrouw. Wij moeten met alle ijver ons huwelijk zo waardig maken dat er een celestiale zegen op rust.

De profeet Joseph Smith had een uitermate opmerkelijke manier om een probleem tussen hem en zijn vrouw Emma Smith op te lossen. David Whitmer vertelt als volgt over een voorval uit het leven van Joseph en Emma Smith:

„Op een morgen toen Joseph Smith zich gereed maakte om de vertaling voort te zetten, ging er iets verkeerd in huis, waar Joseph door uit zijn humeur raakte. Er was iets, dat Emma, zijn vrouw, verkeerd had gedaan. Oliver en ik gingen naar boven en Joseph kwam spoedig daarna om de vertaling voort te zetten. Maar hij kon niets doen. Hij kon geen enkele lettergreep vertalen. Hij ging naar beneden, naar buiten, de boomgaard in en smeekte de Heer. Hij bleef ongeveer een uur weg, kwam terug in huis, vroeg Emma om vergeving en kwam toen naar boven waar wij waren en toen ging de vertaling vlot verder.” (B. H. Roberts, *Comprehensive History of the Church*, deel 1, p. 131.)

Ik vraag me af hoe lang er problemen tussen man en vrouw zouden bestaan, indien we de Heer toelieten onze woede te bedaren en de redelijkheid weer in ons denken terug te brengen, indien we voor Hem wilden nederknielen en

om kracht zouden bidden om vergeving te krijgen.

Ik daag u uit vandaag iets bijzonders van uw huwelijk te maken. Volg de raad van de Schriften en zorg ervoor dat uw huwelijk gebouwd is op een fundament van geloof in Christus en laat het geworteld zijn op en gegrond in liefde. (Efeziërs 3:17.)

Ten tweede. Het recht eeuwig nakomelingschap te hebben is de grootste van alle zegeningen van een eeuwige verbintenis. Indien de Heer het wil, behoren rechtvaardige huwelijken kinderen voort te brengen. En zij moeten het recht hebben naar de aarde te komen via een in hoge mate gunstige afstamming.

Een van de heerlijkste rechten van een algemene autoriteit is om misschien dertig of veertig keer in een jaar ringen van de kerk te bezoeken en te gast te zijn in huizen van ringpresidenten. Ik ben er zeker van dat ik van nabij een aantal van de mooiste gezinnen die er op de hele wereld zijn heb gezien.

Ik herinner mij dat ik enige tijd geleden naar een conferentie gestuurd werd in een ring waar de ringpresident tandarts was. Uit zijn huis en de meubilering ervan bleek dat hij een goede praktijk had. Ik geloof dat hij zijn kinderen bijna alles kon geven wat ze maar konden wensen. Hij hield echter genoeg van hen om hun verantwoordelijkheidsgevoel bij te brengen. Hij verhuisde van de stad naar een landelijke streek, waar hij zijn gezin de waarde van de arbeid leerde.

Wat vond ik het fijn bij de kinderen te zitten en hen de projecten te horen beschrijven waarvoor hun de verantwoordelijkheid was opgedragen. Met trots vertelden ze mij soms hoeveel eieren hun kippen per dag gelegd hadden of hoe hoog het koren stond of hoe het vee erbij liep in de wei. Dit gezin had als motto LV 88:119: „Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God.”

hoogst interessante brief ontvangen van een moeder die mij haar uren dienstbetoon aan haar gemeenschap rapporteerde bij een opdracht in verband met ons tweede eeuwfeest. Een deel van haar brief luidde als volgt: Ik spoor u aan uw huis een huis van God te maken.

Ten derde, na de huwelijksband en de kinderen, komt in orde van belangrijkheid geloof ik het financieel evenwicht in het gezin. Bij de verdeling van de taken heeft de Heer dit terrein aan de echtgenoot en vader als de kostwinner toegewezen. Een gezin moet opgroeien met de troostende zekerheid dat zo lang als papa gezond verstand bezit, hij zijn talenten zal gebruiken en aan zijn carrière zal werken. Hij zal zijn best doen, zich voorbereiden en zulke prestaties leveren dat hij zijn gezin gemakkelijk van het nodige kan voorzien.

Vaders, weest eerlijk in uw zakelijke transacties. Wees onkreukbaar jegens uw werkgevers. Neem de beslissing de beste te zijn op het terrein dat u voor uw streven heeft uitgekozen. Spant u zich elke dag *volledig* in om die productiever te maken dan de dag ervoor. Ik spoor u aan leiders te zijn in het beroep en de bezigheden die u heeft gekozen.

Ten vierde hebben wij het evangelie van Jezus Christus omhelsd. We hebben bereidwillig de hand aan de ploeg geslagen. We hebben de verplichting aanvaard het Koninkrijk Gods hier op aarde op te bouwen. De Schriften vertellen ons: „Streef dan naar de hoogste gaven. En ik wijs u een weg, die nog veel verder omhoog voert.” (1 Korinthiërs 12:31.) Zeker, de norm van het uitmuntende is het doel dat we, volgens de opdracht die ons in ons dienstbetoon in de kerk gegeven is, moeten nastreven. Ik spoor u aan geestdriftig de roepingen in de kerk te aanvaarden en u met ijver in te spannen het hoogste niveau van volmaaktheid te bereiken.

Ten slotte verdienen onze kinderen het recht op te groeien in een reine en gezonde omgeving. We hebben de verplichting en de verantwoordelijkheid dit recht voor hen veilig te stellen.

Ik heb een paar maanden geleden een

„Ik ging aan het begin van het schooljaar naar een vergadering van de oudervereniging met de leerkrachten en vernam dat mijn dochter die in de zesde klas zat op school een bepaald boek moest lezen. Ik kreeg de indruk dat ik het moest inzien om te controleren of het geschikt was voor kinderen. Terwijl ik het las, ontdekte ik dat het uitermate ongewenst was voor kinderen uit de zesde klas. Er stond

veel godslasterlijke taal, geweld, minachting voor volwassenen, in het bijzonder voor de ouders in, en het was over het algemeen somber en neerdrukkend, zonder iets van liefde, schoonheid en goedheid. Ik besprak het boek met het hoofd de school en deelde hem mijn bezorgdheid mede. Hij stelde mij voor de hele serie boeken te lezen alvorens ze te veroordelen en indien ik dezelfde mening bleef

toegedaan kon ik mijn bezwaren in een brief schrijven, met specifieke voorbeelden van de verwerpelijke stof.

Ik stemde met zijn voorstel in en bleef de andere boeken lezen en bevond die eveneens ongeschikt voor onze kinderen. Ik voelde mij genoopt mijn brief reeds te schrijven voordat ik het laatste boek van de serie uit had.

Ik was voldaan later een oproep te ontvangen van de assistent van de districtsschoolopziener, die mij vroeg op zijn kantoor te komen. Hij vertelde mij dat het geen gewoonte was boeken op het leesrooster te hebben met godslasterlijke taal erin en dat zij deze boeken onmiddellijk uit hun schooldistrict zouden verwijderen. Hij zei dat ze in hoge mate onaangenaam verrast waren dat iemand hen moest wijzen op de verwerpelijke aard van de boeken en dat zij er op zouden toezien dat diegenen die verantwoordelijk waren voor het doornemen van de boeken het op een meer gedegen wijze deden.”

We zijn gezegend met het licht van het evangelie om ons in ons leven leiding en aanwijzingen te geven. Door ons begrip en onze studie van de Schriften hebben wij kennis van de wetten van de Heer, waardoor wij ons aardse gedrag moeten regelen. Met deze grote zegen krijgen wij de verplichting een deel van de gemeenschap waarin wij leven te vormen. Onze invloed moet gevoeld worden bij het veilig stellen van de zedelijke normen in de dorpen en de steden, waar onze huizen gelegen zijn. Ik draag u op mee te doen aan het verhogen van de zedelijke normen van de kringen waarin u komt.

Moge het licht van het eangelie ons helpen de geweldige mogelijkheden te zien waarmede de Heer ons gezegend heeft. Er zit kracht in een rechtvaardig leven. Mogen we onszelf er opnieuw toe verplichten daders des woords te zijn — kwaliteitsbouwers van het Koninkrijk van onze Vader in de hemel. Moge ons leven vervuld zijn van de vreugde iets gepresteerd te hebben. Moge onze kennis van het evangelie ons helpen de beste te zijn in alles waartoe de Heer ons geroepen heeft, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

Deze foto, in 1869 genomen door Andrew J. Russell, geeft een overzicht oostelijk vanaf het dak van het Tabernakel. Het land en de gebouwen hebben plaats moeten maken voor de Church Office Building. Op de achtergrond na de straatweg zijn de tiendenvelden te zien.

Wie verstandig toezien onderkennen
in onze tijd de vervulling van profeteën

God volgt voor ons verborgen paân

DOOR LEGRAND RICHARDS
Van de Raad der Twaalf

Na de opstanding van de Heiland wandelde Hij met twee van zijn discipelen langs de weg naar Emmaüs en er wordt ons verteld dat „ . . . hun ogen waren bevangen, zodat zij Hem niet herkenden.” (Lukas 24:16.) Toen Hij hoorde wat zij over Hem en zijn leven en kruisiging te zeggen hadden, besepte Hij dat zij niet begrepen hadden wat Hij hun had proberen te onderwijzen en daarom zei Hij tot hen: „O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben!” (Lukas 24:25.)

Toen toonde Hij hun, te beginnen met Mozes en de profeten, hoe die profeten van Hem hadden getuigd; en u weet dat ze dat tot in de kleinste bijzonderheden deden, zelfs tot het werpen van het lot over zijn kleding ten tijde van zijn kruisiging. (Psalm 22:19.)

Dan vertelt Lukas dat Hij hun verstand opende opdat zij de Schriften zouden verstaan. Nu vraag ik u hier vandaag: gelooft u alles wat de profeten hebben gesproken? En indien u dat doet beseft u, wat Jesaja zei: dat de Heer „ . . . van den beginne de afloop verkondigt. . . .” (Jesaja 46:10.)

Het staat allemaal in de heilige Schriften, en van alle gebeurtenissen van de geschiedenis van de wereld voor zo ver de profeten die hebben voorspeld, is de grootste de voorbereiding voor de komst van de Heiland in het laatst der dagen, wanneer Hij in macht en grote heerlijkheid zal komen, met al de heilige engelen, als Koning der koningen en Heer der heren.

Het is duidelijk dat er voorbereiding op die komst moet zijn.

Ik zou graag wat ik hier vandaag zal gaan zeggen willen inleiden met woorden uit het lied dat door William Cowper werd geschreven. Het luidt als volgt: „God volgt voor ons verborgen paân, bij al Zijn heilig werk.” Ik zou vandaag willen wijzen op een paar van de wonderen die de Heer verricht heeft en nog verricht ten einde die glorievolle komst van zijn Eniggeboren Zoon voor te bereiden, zoals de profeten hebben voorspeld. Ik zou in deze conferentie een paar dingen willen herhalen die gezegd zijn.

Allereerst verwijs ik naar de uitspraak van Maleachi waarmee de Heer zei dat Hij zijn boodschapper zou zenden om de weg voor zijn komst te bereiden en dat Hij plotseling tot zijn tempel zou komen, en wie zou de dag van zijn komst kunnen verdragen?, omdat Hij zou komen als het vuur van de smelter en als het loog van de blekers. (Zie Maleachi 3:1 en 2.) Nu is het duidelijk dat dit niet op zijn eerste komst sloeg, toen Hij nederig als een baby te Bethlehem werd geboren, want Hij kwam niet plotseling naar zijn tempel en Hij kwam niet reinigend en zuiverend. Maar ons wordt verteld dat wanneer Hij in het laatst der dagen komt de goddelozen tot de rotten zullen uitroepen: „Valt op ons en verbergt ons . . . voor de toorn van het Lam . . .” (Openbaring 6:16.)

Wanneer de Heer een boodschapper zendt om de weg voor Hem te bereiden, is het duidelijk dat die boodschapper niemand anders dan een

profeet kan zijn. Toen Hij in het midden des tijds kwam, zond de Heer Johannes de Doper en Jezus gaf zijn getuigenis dat er geen groter profeet in Israël was dan Johannes de Doper. We hebben vandaag van broeder Derrick gehoord over het voortbrengen van de jongen Joseph Smith als een profeet van de Heer, die in 1820 door de Vader en de Zoon werd bezocht. Wie wil beseffen hoe de wereld de laatste tweehonderd jaar in vergelijking met de andere voorafgaande eeuwen is veranderd vanwege de komst van de Vader en de Zoon om deze bedeling in te luiden kan vragen: waarom gebeurde dat niet 500 of 1.000 jaar geleden?

Maar we leven in de dag der voorbereiding en de Heer heeft zijn boodschapper gezonden om de weg voor te bereiden en Hij gaf hem de sleutelen om zijn kerk en koninkrijk op aarde te stichten en het heilig priesterschap te vestigen, en de macht van het apostelschap, zoals in de kerk in de beginnendagen.

Dan zijn er nog de woorden van Paulus. Hij heeft gezegd dat de Heer het geheimenis van zijn wil heeft geopenbaard, „ . . . om, ter voorbereiding van de volheid der tijden (*en we leven in die bedeling*), al wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samen te vatten . . .” (Efeziërs 1:10.) Is dat niet iets om over na te denken, te horen dat de Heer het geheimenis van zijn wil zal openbaren? En dat het geheimenis van zijn wil in deze tijd aan zijn hedendaagse profeten is geopenbaard?

En wij hebben waarheden waar geen andere kerk in deze wereld ook maar iets van af weet — wij zijn de enige kerk in de wereld die het systeem heeft waarin alles wat in het koninkrijk der hemelen is, wordt verenigd met het koninkrijk van God op deze aarde. Daarbij zien we uit naar de slottonelen die de zaak afwickelen, wanneer alle koninkrijken van deze wereld en van de toekomstige wereld onder toezicht van onze grote Koning, de Heiland der wereld zullen staan. Wel, dat zijn maar een paar van die kleine dingen die gedaan moeten worden. En nu zijn er veel meer andere profetieën die zijn tweede komst voorzeggen.

Toen de profeet Moroni in de loop van een nacht de profeet Joseph Smith drie maal bezocht, toen hij achttien jaar was en geen kerkorganisatie had, haalde Moroni een aantal van de profetieën aan die nog vervuld moesten worden in de voorbereiding; en één ervan was uit Jesaja 11, waar de Heer zei, dat „. . . het zou te dien dage geschieden, dat de Here wederom zijn hand opheffen zal om los te kopen de rest van zijn volk, . . . En Hij zal een banier opheffen voor de volken, . . .” (Jesaja 11:11 en 12.) Dat heeft Hij gedaan door de vergadering van de heiligen der laatste dagen in deze valleien der bergen, als een getuigenis dat Hij het verstrooide Israël heeft vergaderd. En nu begint Juda zich na eeuwen weer te vergaderen in zijn geboorteland — na tweeduizend jaar van omzwerving en vervolging — en nu heeft Israël een natie van zichzelf. Dat alles is slechts de vervulling van de profetieën die aan de komst van de Heiland in het laatst der dagen zou voorafgaan.

Toen deed Jesaja nog een andere uitspraak met betrekking tot het laatst der dagen. (Het schijnt mij toe of hij haast nog meer in onze dagen dan in de tijd toen hij hier op aarde was leefde, omdat hij zo veel zag van wat er zou gebeuren.) Hij zag in het laatst der dagen (en hij noemt de *laatste dag*) dat de berg van het huis des Heren zal vastgesteld worden op de top der bergen (en wij zijn hier) en dat alle natiën er heen zouden vluchten.” „En vele natiën zullen optrekken en

zeggen: „Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen.” (Jesaja 2:3.) Duizenden kunnen getuigen hoe zij uit vele landen naar deze valleien der bergen vergaderd zijn waar deze prachtige tempel staat. Stelt u zich eens voor, hoe de heiligen begonnen een gebouw als dit te bouwen terwijl ze niets hadden dan hun handen, om hem mee te bouwen, en dat ze meer dan vijftienhonderd kilometer van transportmogelijkheden verwijderd waren. Een van de eerste dingen die president Brigham Young deed toen zij de vallei, die een wildernis was, betraden, was zijn stok zetten op de plek waar de tempel zou worden gebouwd. Wel, Jesaja zag dat alles duizenden jaren geleden en dat is een ander voorbereidend werk dat de profeten hebben voorzien dat aan zijn tweede komst zou voorafgaan.

Vervolgens komen we weer terug bij de profeet Maleachi en hij heeft gezegd: „Zie Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt, (*en we leven in die dag van voorbereiding*).

Hij zal het hart der vaderen terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet kome en het land treffe met de ban.” (Maleachi 4:5 en 6.) President Kimball heeft daarvan gesproken in zijn openingstoespraak.

Ik twijfel of we werkelijk enig begrip hebben van wat dat werkelijk betekent, dat Elia kwam. Er zijn ongeziene krachten die in deze wereld op de harten en het denken van de mensen inwerken, die net zo werkelijk zijn als de zonneschijn voor de planten en de bomen is. De zon doet ze groeien en doet de zaden uitspruiten, enzovoort. Elia kwam inderdaad: op 3 april 1836 verscheen hij in de tempel te Kirtland aan Joseph Smith en Oliver Cowdery en bracht hij de sleutelen terug van het terugvoeren van het hart der vaderen die heengegaan zijn tot hun kinderen hier op aarde, en het hart van de kinderen hier tot hun vaderen, en dat op zichzelf is reeds een van de grootste wonderen van alle eeuwen.

Indien u slechts kon beseffen wat er

gebeurd is ten gevolge van de komst van Elia! In die tijd waren er nog geen genealogische verenigingen in de wereld en nu zijn ze er overal. En niet alleen dat, maar ik kreeg onlangs vanuit Indianapolis een nieuwsblad toegezonden en de hele voorpagina daarvan was gewijd aan het verzamelen van genealogische gegevens. Het ging over ons bureau voor de genealogie hier en ik nam contact op met broeder Butron. We hebben volgens hem meer dan 600 werknemers op dat bureau en 80 man die over heel dit land en in Europa de verslagen microfilmen.

Dan hebben we die geweldige grotten hier in deze granietrotsen waar onze films bewaard worden. Dat heeft op heel de wereld zijns gelijke niet. En indien u ophoudt zich voor te stellen hoe veel mensen er nodig waren om de vier miljoen delen van de genealogie gereed te maken die we hier in onze bibliotheek hebben, dan zal u beseffen dat de Geest over heel de wereld op hen inwerkt.

Toen ik als president van het zendingsgebied in de zuidelijke staten was, ging een van onze nieuwe bekeerlingen in de bibliotheek op zoek naar genealogische gegevens en ontdekte hij dat een van hun familienamen door een rechter met zijn vrouw, helemaal uit Texas, in orde was gemaakt, en het voorwoord luidde als volgt:

Dit boek is met veel moeite, tijd en geld door mijn vrouw en mijzelf gereed gemaakt. Waarom we het hebben gedaan, weten wij niet, maar wij vertrouwen dat het in de voorzienigheid van de Heer op de een of andere dag een nuttig doel zal dienen.

Ik zou meer van deze verhalen kunnen vertellen om u te laten zien dat de Geest op de mensen in deze wereld inwerkt. Zij verzamelen voorbereidend de genealogische gegevens voor het werk dat wij in onze tempels kunnen doen.

Denk dan eens even aan de duizenden mensen die dag aan dag in onze tempels werken. Dat alles is een onderdeel van dat geweldig en wonderbaarlijk werk dat Elia teweeg was komen brengen.

Een paar jaar geleden was ik in Israël

en op een dag gingen we drie van de synagoges daar binnen. In een ervan was aan de kant van de muur een armstoel opgehesen. Ik wist waar die voor was, maar ik wilde dat de rabbi het mij vertelde. Ik zei: „Waarvoor is die stoel daar?”

Hij zei: „Als Elia komt kunnen we die laten zakken en kan hij erin plaats nemen.”

Hoe weinig beseffen zij dat Elia hier geweest is. Indien zij slechts konden begrijpen wat er in deze wereld gebeurd is, dat hij het hart van de mensen over heel deze wereld heeft aangeraakt ten gevolge van zijn komst — wel, dan was dat een geweldig ding. En dan hebben we Daniël nog met diens uitleg. Maar ik moet eindigen.

God zegene u. Ik geloof de woorden van de profeten en ik weet dat deze kerk door alle heilige profeten bevolen is ter voorbereiding op de komst van onze Heiland; en dat Hij die dag moge verhaasten, bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

De kerk staat als een opmerkelijk getuige, dat Joseph Smith gezonden werd om het evangelie van Jezus Christus te herstellen.

Joseph de ziener

DOOR GORDON B. HINCKLEY
Van de Raad der Twaalf

Mijn broeders en zusters, ik streef naar de leiding van de Heilige Geest: Zoals we in de tijdschriften hebben kunnen lezen en op de televisie hebben kunnen zien, zijn velen van ons beloond met een aantal welwillende beoordelingen over de kerk.

De vorige maand bijvoorbeeld sprak een van de grote niet nader te noemen tijdschriften waarderend over de mormoonse manier van leven, dat de kerk ons afraadt tabak, alcohol, thee en koffie te gebruiken en aanspoort tot lichamelijke oefening. Vervolgens werd tijdens een televisie-uitzending melding gemaakt van ons enorme genealogische programma. Er zijn andere gunstige verslagen geweest en wel over de organisatorische opbouw van de kerk, met haar welzijnszorg en haar gezinsavond.

Maar aan al deze verslagen ontbreekt ten enen male het vermelden van de oorsprong van deze handelwijzen of de motieven ertoe.

Verder huldigen sommige onlangs verschenen publikaties de stelling dat er niets van de hand van de Godheid te vinden is in de stichting en ontwikkeling van de kerk en dat die alleen een natuurlijke reactie vormden op maatschappelijke omstandigheden uit diezelfde tijd.

Een kennis zei me eens: „Ik bewonder jullie kerk heel erg. Ik geloof dat ik alles zou kunnen aanvaarden, behalve Joseph Smith.” Waarop ik reageerde: „Die uitspraak is een tegenstrijdigheid. Indien u de openbaring aanvaardt, moet u de openbaarder aanvaarden.”

Het is mij steeds weer een raadsel dat sommige mensen met bewondering over de kerk en haar werk spreken, terwijl ze tegelijkertijd hem verachten door wie — als dienstknecht van de Heer — het geraamte van alles wat de kerk is, van alles wat zij leert en van alles wat ze vertegenwoordigt, er gekomen is. Ze plukken de vruchten van de boom, terwijl ze de wortel waardoor hij groeit afsnijden.

De zogenaamde mormoonse gezondheidswet, die in deze dagen van kanker en hartonderzoek zo alom geprezen wordt is tenslotte een openbaring die in 1833 aan Joseph Smith gegeven werd als een „woord van wijsheid” van de Heer. (LV 89:1.) Op geen enkele denkbare manier kon die uit de literatuur over voedingsleer van die dagen stammen en evenmin uit het brein van de man die hem aankondigde. In de bewoordingen van het medisch onderzoek heden ten dage is die een wonder. Het inachtnemen daarvan heeft ontelbare tienduizenden gered van onvoorstelbaar lijden en een vroegtijdige dood.

Het genealogisch speurwerk is plotseling een populaire hobby aan het worden door de verschijning van het boek *Roots* (wortels) van Alex Haley. Duizenden ogen over heel de wereld zijn gewend naar wat beschreven wordt als het mormoonse schathuis van genealogische gegevens. Maar dit enorme systeem van de kerk vloeide niet uit het najagen van een hobby voort. Het is een dóórtrekken van de leringen van Joseph Smith, de mormoonse profeet. Hij verklaarde dat

we niet zalig kunnen worden zonder onze voorvaderen, zonder hen die geen kennis van het evangelie hadden en diens gevolge niet aan de vereisten konden voldoen, of gebruik konden maken van de mogelijkheden ervan.

De opmerkelijke organisatie van de kerk, die veel aandacht heeft getrokken, werd door hem opgezet omdat hij door openbaring geleid werd en er is nooit een wijziging of aanpassing van de organisatie overwogen zonder de openbaringen te zoeken die door de profeet werden gedaan.

Zelfs de welzijnszorg, die sommigen geneigd zijn als van tamelijk recente oorsprong te beschouwen, is gefundeerd op en werkt volkomen volgens beginselen die door Joseph Smith zijn uiteengezet in de eerste dagen van de kerk. Dat geldt ook voor de gezinsavond, die niets meer is dan een uitbreiding van eerdere openbaring over de taak van de ouders om hun kinderen „ . . . in licht en waarheid groot te brengen.” (LV 93:40.)

Niet lang geleden raakte ik op een vliegreis in gesprek met een jongeman die naast mij zat. We kwamen van het ene onderwerp op het andere en toen kregen we het over de godsdienst. Hij zei dat hij veel gelezen had over de mormonen, dat hij veel bewonderenswaardigs in hun praktijken vond, maar dat hij zo zijn mening had met betrekking tot het verhaal over de oorsprong van de kerk, vooral over Joseph Smith. Hij was actief lid van een ander kerkgenootschap en toen ik vroeg waar hij zijn informatie vandaan had, gaf hij te kennen een deel ervan uit publikaties van zijn kerk te hebben. Ik vroeg hem voor welke maatschappij hij werkte. Trots antwoordde hij dat hij vertegenwoordiger van IBM was. Ik vroeg hem of hij het eerlijk zou vinden als zijn klanten de kwaliteiten van de producten van IBM zouden vernemen van een vertegenwoordiger van Xerox. Hij antwoordde met een lach: „Ik geloof dat ik begin te begrijpen wat u wilt zeggen.”

Ik haalde uit mijn tas een Leer en Verbonden en las hem de woorden van de Heer voor die door Joseph Smith waren gesproken, woorden die de bron zijn van de praktijken die

mijn vriend in ons was gaan bewonderen, terwijl hij de man door wie zij tot ons gekomen waren, versmaadde. Voordat wij uiteengingen stemde hij erin toe de lectuur die ik hem zou sturen, te lezen. Ik beloofde hem dat hij, indien hij dat biddend zou doen, niet alleen de waarheid van deze leerstellingen en praktijken die hem belang inboezemden zou gaan weten, maar ook kennis verkrijgen over de man door wie ze ons werden gebracht. Toen gaf ik hem mijn getuigenis met betrekking tot de profetische roeping van Joseph Smith.

We aanbidden de profeet niet. We aanbidden God onze Eeuwige Vader en de opgestane Heer Jezus Christus. Maar we erkennen hem, we maken hem bekend, we respecteren hem, we eren hem als werktuig in de handen van de Almachtige om de aarde de oude waarheden van het evangelie van God terug te geven, alsook het priesterschap, door hetwelk de autoriteit van God in de aangelegenheden van de kerk ten zegen van zijn volk wordt uitgeoefend.

Het verhaal van het leven van Joseph is het verhaal van een wonder. Hij werd geboren in armoede. Hij werd opgevoed in tegenspoed. Hij werd van de ene plaats naar de andere verdreven, valselijk beschuldigd, onwettig gevangen gezet. Hij werd op achtendertigjarige leeftijd vermoord. En toch bracht hij in de amper twintig jaar die aan zijn dood vooraf gingen tot stand wat niemand anders in een heel leven had gedaan. Hij vertaalde het Boek van Mormon, een boek van ongeveer zevenhonderd bladzijden en gaf het uit, waarna het in meer dan twintig talen is hervertaald en door miljoenen over heel de wereld is aanvaard als het woord van God. De openbaringen die hij ontving en de andere geschriften die hij voortbracht zijn eveneens Schriftuur voor deze miljoenen. Het totaal aantal bladzijden druk daarvan staat gelijk aan bijna het gehele Oude Testament, en dat kwam in de tijd van luttele jaren allemaal door één man.

In diezelfde periode stichtte hij een organisatie die gedurende bijna anderhalve eeuw elke tegenspoed en tegenspraak weerstond. Deze is in onze tijd

nog net zo actief met het besturen van meer dan drieëneenhalfmiljoen leden op de hele wereld, als zij 145 jaar geleden was met het besturen van drie-duizend. Er zijn van die twijfelaars die tot het uiterste hebben getracht deze merkwaardige organisatie als het product van de tijd waarin hij leefde te verklaren. Ik beweer dat die organisatie destijds net zo bijzonder, net zo uniek en net zo opmerkelijk was als zij nú is. Die was geen product van haar tijd. Die kwam als een openbaring van God.

Het visioen van Joseph Smith over de onsterfelijke aard van de mens besloeg het bestaan van voor de geboorte tot aan de eeuwigheden aan gene zijde van het graf. Hij onderwees dat zaligheid universeel is in zoverre dat alle mensen door de verzoening die door de Zaligmaker tot stand werd gebracht de opstanding deelachtig worden. Maar nog boven deze gave uit torenen de eis van gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie en de daaraan verbonden belofte van geluk in dit leven en verhoging in het toekomstige leven.

Het evangelie dat hij verkondigde was in zijn toepassing ook niet beperkt tot hen die tot zijn eigen en de na hem komende generaties behoorden. Het denken van Joseph Smith — onderdicht door de God des hemels — omvatte heel het mensdom, van alle geslachten. Zowel de levenden als de doden moeten de kans hebben deel te hebben aan de verordeningen van het evangelie.

Petrus heeft destijds verklaard: „Want daartoe is ook aan de doden het evangelie gebracht, opdat zij wèl, naar de mens, wat het vlees aangaat, zouden geoordeeld worden, doch, naar God, wat de geest betreft, zouden leven.” (1 Petrus 4:6.) In het geval van de doden moet er plaatsvervangend werk worden gedaan om naar de mens in het vlees te worden geoordeeld en om dit tot stand te brengen, moet worden uitgezocht wie ze zijn. Vandaar het geweldige genealogische systeem van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Dat werd niet ingevoerd als hobby, maar om de eeuwige oogmerken van God tot stand te brengen.

In de tijdruimte van twintig jaar die aan zijn dood vooraf gingen, stelde Joseph Smith een systeem in werking om het evangelie tot de natiën der aarde te brengen. Ik sta verbaasd over de stoutmoedigheid waarmede hij de dingen deed. Al in de dagen dat de kerk nog in de kinderschoenen stond, in tijden van zware tegenspoed, werden er mannen geroepen om hun huizen en gezinnen te verlaten en de zee over te steken om de herstelling van het evangelie van Jezus Christus te verkondigen. Zijn denken, zijn vooruitziende blik waren wereldomspannend. In deze ruimte zitten vandaag mensen uit Noord-, Centraal en Zuid-Amerika, uit Engeland, van uit de volkeren van Europa, van de eilanden en vastelanden in en om de Grote Oceaan, en uit de oude landen van Azië. U die van heinde en ver gekomen bent, bent vruchten van de vooruitziende blik van Joseph Smith, de profeet van God. Hij was inderdaad een machtig ziener, die deze dag zag, en geweldiger dagen, die, daar het werk des Heren over de aarde verder gaat, nog komen moeten.

Deze prachtige bloei is verbazingwekkend voor de mannen met beschilderde gezichten die in een lafhartige aanval de weerloze profeet op die zwoele junidag in 1844 aanvielen en doodschoten. Die zou gouverneur Thomas Ford van de staat Illinois verbazen, hem, die plechtig verklaard had de profeet te beschermen en hem toen aan de genade van het meedogenloze gepeupel overliet. Het was diezelfde Thomas Ford die in zijn History (geschiedenis) tot de slotsom kwam dat Joseph Smith „er nooit in zou slagen een systeem van gedragslijnen te vestigen dat gericht was op een blijvend succes.” (Thomas Ford, *A History of Illinois*, aangehaald door B. H. Roberts in *Comprehensive History of the Church*, deel 2, p. 347.) Deze Thomas Ford ligt bijna vergeten op een afgezonderd gedeelte van het kerkhof van Peoria in de staat Illinois begraven, terwijl aan de man die hij als mislukking bestempeld heeft, over de gehele aarde met dankbaarheid gedacht wordt.

Toen ik een jongen van twaalf jaar was, nam mijn vader mij mee naar een

vergadering van de priesterschap van de ring waarin we woonden. Ik zat op de achterste rij, terwijl hij als president van de ring op het podium zat. Aan het begin van die vergadering, de eerste van zijn soort die ik ooit had bijgewoond, stonden drie- of vierhonderd mannen op. Het waren mannen met verschillende achtergronden en vele beroepen, maar elk van hen had in zijn hart dezelfde overtuiging, en daarmee zongen ze gezamenlijk deze machtige woorden:

Ere de man, tot wie sprak weer
Jehova,
Die tot profeet werd gezalfd door de
Heer,
Hij was d'ontsluiter der laatste
bedeling,
Eens geven volk'ren en vorsten hem
eer.

(*Heilige Lofzangen*, No. 6.)

Er ging iets door mij heen toen ik deze mannen vol geloof hoorde zingen. Ik kreeg in mijn jongenshart kennis, een kennis die daar door de Heilige Geest werd ingebracht, dat Joseph Smith inderdaad een profeet van de Almachtige was. In de vele jaren die sinds-

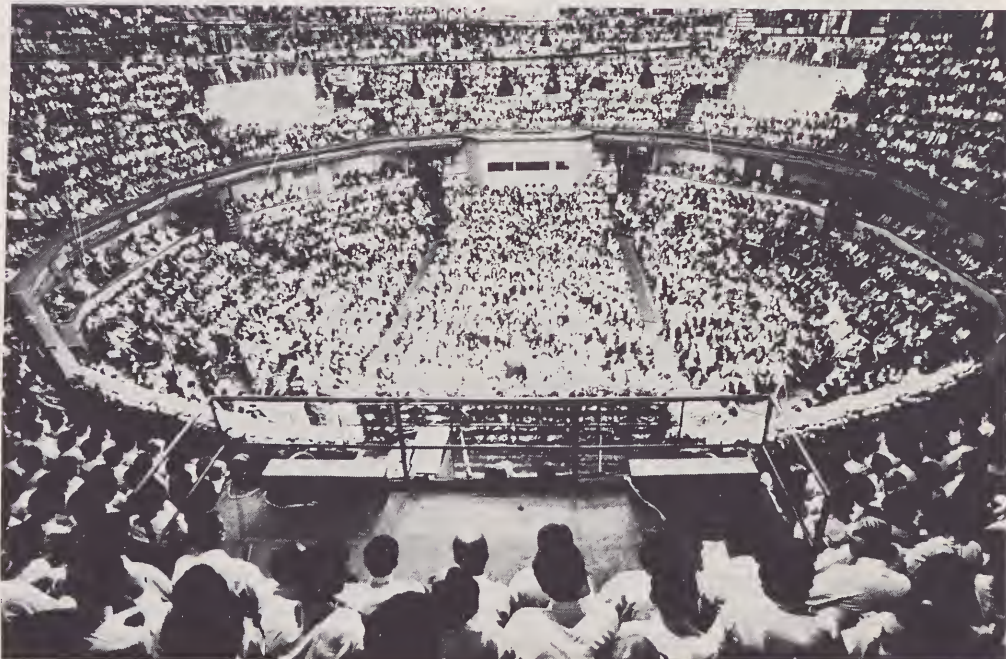
dien zijn verstreken, jaren waarin ik veel uit zijn woorden en werken gelezen heb, is die kennis sterker en zelfs nog zekerder geworden. Mij is het voorrecht te beurt gevallen over deze natie van zee tot zee en over de continenten van noord tot zuid en van oost tot west te mogen getuigen dat hij een profeet van God was en is, een machtig dienstknecht en getuige van de Heer Jezus Christus.

Groot is zijn glorie, zijn priesterschap
eind'loos,
Eeuwig behoudt hij de sleut'len en
macht.
Eenmaal gekroond naast al d'oude
profeten,
Treedt de getrouw' in het rijk dat hem
wacht.

(*Heilige Lofzangen*, No. 6.)

Vandaag bevestig ik opnieuw dit getuigenis tot u, zoals ik ook bevestig dat hij die deze conferentie presideert Joseph Smiths wettige opvolger is, en ik laat mijn getuigenis achter in de naam van Hem van wie Joseph Smith getuige was en ook ik getuige ben, de Heer Jezus Christus. Amen.

Boven: Een tot de laatste plaats toe bezette zaal weerspiegelt het geloof en de kracht van de heiligen die de gebiedsconferentie te Santiago de Chili bijwoonden.

God verheugt zich wanneer zijn waarheden duidelijk en begrijpelijk worden onderwezen zonder fraaie versiering

De macht van de eenvoud

DOOR MARVIN J. ASHTON
Van de Raad der Twaalf

Toen ik mij onlangs onder studenten bevond, werd mij de vraag gesteld: „Welke tekst of welk citaat uit de geschiedenis van de kerk heeft op u de grootste geestelijke invloed gehad?” Ofschoon ik mij niet kon herinneren dat mij deze vraag in een dergelijke omgeving al eerder gesteld was, merkte ik dat ik zonder enige aarzeling en met een vaste overtuiging deze vraag beantwoordde: „Ik ben van mening dat de krachtigste verklaring, ooit in de geschiedenis van de kerk geuit, luidt: „Joseph, dit is mijn geliefde Zoon — hoor Hem!””

We zetten het gesprek voort over de macht van dit hemelwoord en de eenvoud van de omlijsting, de begroeting, de inleiding en de uitnodiging. Hier in een bos, verschenen op zijn ernstige smeekbeden en onwankelbaar geloof twee hemelse personen aan die jongen van veertien jaar. Hier werd in een omgeving van simpele schoonheid een onbekende jonge man door God bij zijn naam genoemd, werd de Heer Jezus Christus aan hem voorgesteld en werd hij uitgenodigd te luisteren naar woorden die door hun eenvoud duidelijk te begrijpen waren, zodat hij de belangrijkste feiten die in deze wereld onderwezen worden zou leren kennen.

De werkelijkheid van dit visioen geeft nieuwe betekenis aan de verklaring van Nephi met betrekking tot duidelijkheid: „Want mijn ziel scheidt behagen in duidelijkheid; want aldus werkt de Here God onder de kinderen der mensen.” (2 Nephi 31:3.) „Ik

schep behagen in duidelijkheid, en verheug mij in waarheid; ik roem in mijn Jezus, want Hij heeft mijn ziel uit de hel verlost.” (2 Nephi 33:6.) „Mijn ziel verheugt zich in duidelijkheid voor mijn volk, opdat het zal mogen leren.” (2 Nephi 25:4.) Deze geweldige profeet Nephi alsook andere leiders en wijze leerkrachten brengen ons tot het besef dat we gemakkelijker leren, indien beginselen duidelijk worden onderwezen en uiteengezet. Brigham Young heeft eens gezegd dat indien hij slechts één ding kon doen voor het heil van de heiligen, hij van mening was dat het zou moeten zijn hun „ogen te geven om de dingen te zien zoals ze zijn.” (*Journal of Discourses, deel 3, p. 221.*)

Een duidelijk iets wordt het best begrepen door de mens die nederig is, die onderricht wil worden, door de intelligente, de wijze en gehoorzame. Duidelijke waarheden worden vaak verdraaid door mensen die aanmatigend, brutaal, ordinaar, kritisch, twistziek, trots of onrechtvaardig zijn. Meer dan in enige andere tijd in onze geschiedenis is er in de hedendaagse samenleving behoefte aan mensen die naar voren treden om het evangelie van Jezus Christus te onderwijzen met de macht van de duidelijkheid. God verheugt zich, wanneer zijn waarheden duidelijk en begrijpelijk zonder fraaie versiering worden onderwezen. Duidelijkheid in leven, woord en gedrag zijn eeuwige deugden. Wanneer de duidelijkheid van de christelijke

leer en levenswandel verloren gaan, zijn afval en lijden het gevolg. De mensen wandelen in duisternis, wanneer het licht van de duidelijkheid uit hun leven wordt weggenomen. „Ze hebben uit het evangelie des Lams vele delen weggenomen, die duidelijk en hoogst waardevol zijn; en ook vele verbonden des Heren hebben zij weggenomen. En dit alles hebben zij gedaan, opdat zij de rechte wegen des Heren mochten verdraaien en de ogen der mensen kinderen verblinden en hun hart verstokken.” (1 Nephi 13:26 en 27.)

De waarheden van het evangelie van Jezus Christus zijn duidelijk, kostbaar en machtig. Het leven van iemand die waardig is, is eenvoudig, kostbaar en machtig. Mag ik u een paar lessen meegeven die in alle eenvoud geleerd moeten worden en waarvoor ik eeuwig dankbaar zal zijn. Een paar ervan komen van jonge kinderen die nederig zijn en, in zuiver geloof, aanvaarden willen. De Heiland onderwees dat heel het mensdom als een klein kind moet worden, als zij de grootste in het koninkrijk willen worden. Nu een voorbeeld van duidelijkheid, van eenvoud in het gebed:

Een paar weken geleden, toen het Eerste Presidium de leden van de kerk vroeg een week van gebed in acht te nemen, zodat „de verwoesting van honger, ziekte, koude en droogte mocht worden verlicht (nu en in de dagen die komen zullen hier en overzee),” werd er melding gemaakt dat aan het eind van de week op een gezinsavond een meisje van acht jaar in

haar gebed smeekte om meer sneeuw, zodat er de volgende zomer genoeg water zou zijn dat het hele gezin samen kon gaan zwemmen. In de ogen van een achtjarige was de hoogste prioriteit voor het gezin dat er voldoende water was om 's zomers te zwemmen. Wie zegt er, dat dit haar gebed, dat met een eenvoudig kinderlijk geloof uitgesproken werd, niet uitermate aanvaardbaar was; dat ze ten onrechte vroeg om de mogelijkheid dat het gezin samen plezier kon hebben?

De macht van een eenvoudig, onopgesmukt getuigenis maakt altijd indruk op mij. Ik herinner mij dat er een jongen van twaalf voor een grote vergadering stond om zijn getuigenis te geven. Toen hij van vrees en emotie stond te beven begaf zijn stem het. Hij stond sprakeloos en ons hart ging naar hem uit. De seconden kropen traag voorbij en maakten de stilte pijnlijk. Biddend hoopten wij dat hij zijn kalmte mocht herwinnen en zijn getuigenis zou kunnen uitspreken. In zijn grote onbehagen en benauwdheid (vreselijk voor een jong mens, een dergelijke omstandigheid), hief hij zijn gebogen hoofd op en zei zachtjes: "Broeders en zusters, mijn getuigenis is te klein." Hij schraapte zijn keel en ging zitten. Hij had zijn boodschap gebracht. Ik dacht toen, en zo denk ik er nu nog over: wat een juiste opmerking. Wiens getuigenis is niet te klein? Wiens getuigenis moet niet worden vergroot? Na deze toespraak van één zin erkende ik voor de vergadering dat ook mijn getuigenis te klein was en dat ik het een kans zou geven om te groeien door het vaker af te leggen. Ik was onderwezen door die eenvoudige, duidelijke uitspraak.

In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen groeien onze getuigenissen en worden ons lessen onderwezen door duidelijke en eenvoudige handelingen. Op een zondagmorgen loopt een klein meisje, net uit de junior zondagsschool met een stralend gelaat, zorgvuldig gekamd en met haar beste jurk, aarzelend naar de lessenaar. Met haar handje reikt ze naar boven en trekt ze de microfoon naar zich toe, en met een heimelijke blik waarmee ze

moed zoekt bij haar moeder, leidt ze de vergadering in de avondmaalsopzegging. Naarmate de tijd verstrijkt worden deze eenvoudige handelingen stapstenen naar evenwichtigheid, een getuigenis en kennis van de Schriften. Elke zondag hebben de priesters aan de avondmaalstafels over de gehele wereld, netjes gekleed, niet met toga's of versieringen, de eer het avondmaal te zegenen. De diakenen gaan trots en eerbiedig op ordelijke, maar eenvoudige manier rond met brood en water. Deze leden van de Aäronische priesterschap wordt geleerd erop toe te zien en het zo te regelen dat niemand van deelname aan deze heilige verordening beroofd wordt. Op alle manieren waken deze zelfde jonge mannen misschien over de leden van de wijk en zorgen zij in de toekomst als leden van de bisschop voor hen.

Meisjes tussen de twaalf en negentien die bij eenvoudige projecten voor dienstbetoon worden betrokken, die de zieken en aan huis gebonden bezoeken of banden aanknopen met een vriendin die geen lid van de kerk is, zullen daarin prachtige stapstenen vinden om tot goede, doelbewuste vrouwen uit te groeien.

Heel wat prachtige levenslessen worden onderwezen en geleerd, wanneer we vriendelijk de zaken van onze hemelse Vader ter hand nemen, als iets vanzelfsprekends.

Honderden leerkrachten in heel de kerk vormen een soort depot van auto's om kinderen die ver weg wonen van school naar het jeugdwerk te vervoeren, zodat hun de eenvoudige en prachtige betekenis kan worden onderwezen van het „Ik ben een kind van God.” Een vrouw die pas tot de kerk is bekeerd wordt gevraagd om bij een les of een demonstratie van de zustershulpvereniging te helpen. Nooit eerder heeft zo iemand voor een groep vrouwen gestaan. Met de steun en aanmoediging van haar begrijpende klasgenoten is ze in staat één duidelijke en eenvoudige opdracht uit te voeren. Die stap kan haar heel goed leiden op weg tot grootheid in haar gezin, tot persoonlijke grootheid, meer kans bieden op posities met een leidinggevende taak of een onderwijsfunctie.

De macht van de eenvoud in de orde van het evangelie van Jezus Christus wordt niet altijd gewaardeerd of begrepen, maar voor de boetvaardige is die een grote zegen. De orde in de kerk is duidelijk en door het volgen van eenvoudige stappen kan het tot bekering en vergeving komen. Niet lang geleden werd een wijs lid in de hal van een onze wijkgebouwen aangehouden. Men vroeg haar met fluisterende stem of ze gehoord had dat broeder die en die geëxcommuniceerd was. Toen de zuster te kennen gaf dat ze reeds van de situatie afwist, zei de klikspaan: „Is het niet verschrikkelijk?”

Haar vriendin reageerde hierop met: „Nee, ik vind het schitterend. Nu kan de last worden afgewenteld en kan hij opnieuw beginnen, en kunnen wij hem allemaal helpen en liefhebben.” Hier werd in alle eenvoud en liefde een les onderwezen door iemand die had kunnen bijdragen tot een voos, schadelijk gesprek.

In het leven van Jezus Christus werd elke stap langs zijn pad duidelijk aangegeven en duidelijk onderwezen opdat wij zouden leren. Roept u met mij een paar van de woorden die Hij in machtige eenvoud gesproken heeft in uw gedachten op, woorden zoals die in overvloed in Matteüs vermeld staan.

„Zalig zijn de zachtmoedigen . . .” (Matteüs 5:5.)

„Zalig zijn de barmhartigen . . .” (Matteüs 5:7.)

„Hebt uw vijanden lief . . .” (Matteüs 5:44.)

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Matteüs 22:39.)

„Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mij nentwil, zal het vinden.” (Matteüs 10:39.)

„Wie oren heeft, die hore!” (Matteüs 11:15.)

„Want wat zou het een mens baten, als hij de gehele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel?” (Matteüs 16:26.)

„Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het koninkrijk der hemelen.” (Matteüs 18:4.)

„Maar wie onder u groot wil worden,

zal uw dienaar zijn." (Matteüs 20: 27.)

De Heer heeft zeker in alle duidelijkheid gezegd dat wij moeten leren. De woorden van de Heiland zijn welsprekend in hun eenvoud.

Bravour en geheimzinnige dingen leiden niet tot het eeuwige leven. Sommigen zien de grote beloningen en geneugten van het evangelie over het hoofd, omdat ze menen dat de gaven van het eeuwige leven en de kennis van de Heiland alleen verkregen kunnen worden door bravour en geheimzinnigheid. De Heer heeft ons gezegd dat we regel op regel en gebod op gebod moeten leren.

Dat we de duidelijke en eenvoudige waarheden van het evangelie mogen leren door de duidelijke en eenvoudige stappen te volgen die door onze leiders worden aangegeven. Elke vervulde opdracht en elke les die we leren leidt naar het celestiale konink-

rijk met meer zekerheid dan praal, formaliteiten en vertoon. Doe niet aan uiterlijke glans, maar aan nederigheid, in een dagelijks dienstbetoon. Leer te gehoorzamen en te begrijpen, uit de duidelijke waarheden van het evangelie, en geef die dan door in openhartige, duidelijke en oprechte taal en handelingen.

De macht van de duidelijkheid in leven en onderricht is zeer naar de wil van onze hemelse Vader. Joseph Smith is een profeet van God. Ik zeg u dit in nederigheid en eenvoud. Zijn woorden, zonder vrees gesproken in waarheid en eenvoud, zullen de kritiek op hem overleven en troost en sterkte brengen aan hen die hem kennen voor wat hij is.

Voor de mensen over de gehele wereld verklaren wij sober en duidelijk dat God de Vader en zijn geliefde Zoon Jezus Christus inderdaad aan Joseph Smith verschenen zijn: „Eén hunner

sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide, op de ander wijzend: Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!" (Joseph Smith 2:17.)

We nodigen heel het mensdom, waar ook, uit om onder gebed de waarheden te bestuderen die geopenbaard zijn, na deze allergrootste hemelse openbaring. Ook al bracht die veel spot en gescheld teweeg voor de profeet Joseph in de dagen die volgden en al leidde die uiteindelijk tot zijn marteldood, ik dank God dat Joseph de moed had in onmiskenbare duidelijkheid te verklaren: „Het was echter een feit, dat ik een visioen had gezien . . ." (Joseph Smith 2:24). Ik laat ten aanzien van de waarachtigheid van deze heerlijke, doch eenvoudige woorden mijn nederige getuigenis bij u achter in de naam van Jezus Christus. Amen.

Op deze foto, die op de aprilconferentie van 1955 is genomen, staat achter de lessenaar broeder Elray L. Christiansen, assistent van de Raad der Twaalf. Achter hem zijn het Eerste Presidium (Stephen L. Richards, president David O. McKay en J. Reuben Clark Jr.) alsook Joseph Fielding Smith, de president van het Quorum der Twaalf Apostelen te zien. Voor hem, temidden van de bloemen, zijn de andere algemene autoriteiten gezeten. Het podium is intussen anders ingericht, om plaats te kunnen bieden aan het toegenomen aantal algemene autoriteiten.

Kinderen gezond opvoeden is, hun dagelijks de woorden en de warmte van onze liefde schenken

Dagelijks een portie liefde

DOOR H. BURKE PETERSON
Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

Een aantal jaren geleden gaf een jonge vader in de vasten- en getuigenisvergadering van onze wijk trots een naam en een zegen aan zijn eerste kind. Naderhand stond de vader op om zijn getuigenis te geven.

Hij sprak zijn dank uit voor zijn eerste zoon. Toen zei hij dat hij wat van zijn stuk was, dat het kereltje daar niets scheen te begrijpen van wat zij zeiden. En hij wilde graag weten hoe hij contact met hem kon onderhouden. „Alles wat we kunnen doen”, zei hij, „is hem vasthouden, hem aaien, hem tegen ons aan houden, hem kussen, en hem zachtjes lieve dingen in zijn oor fluisteren.”

Na de vergadering ging ik naar de nieuwbakken vader toe en zei dat hij in zijn getuigenis een voorbeeld had gegeven, hoe men met succes gezonde kinderen grootbrengt. Ik hoopte dat hij het nooit zou vergeten; als later zijn kinderen volwassen zouden zijn, zou hij naar ik hoopte nog met deze handelwijze door willen gaan.

Tot de tragedies die wij dagelijks om ons heen zien horen de talloze kinderen en volwassenen die letterlijk de hongerdood sterven, omdat ze niet met een dagelijkse portie liefde worden gevoed. We hebben in ons midden duizenden die er alles voor zouden willen geven de woorden te horen en de warmte te voelen van zo'n betuiging van genegenheid. We hebben allen eenzamen en ontmoedigen gezien aan wie zo iets nooit ten deel is gevallen.

Een paar jaar geleden had ik de opdracht een rondreis te maken in een zendingsgebied in een ander land. Vóór onze eerste vergadering met de zendingen, vroeg ik de zendingspresident of er bijzondere problemen waren, die ik moest behandelen. Hij vertelde mij dat een van de zendingen besloten had eerder naar huis te gaan hij was erg ongelukkig. „Zou ik hem kunnen helpen?” vroeg ik. De zendingspresident was er niet zeker van.

Toen ik de zendingen een hand gaf voordat de vergadering begon, was het niet moeilijk te raden wie er weg wilde gaan. Ik zei de president dat ik als hij er geen bezwaar tegen had, graag na de vergadering met de jongeman wildé spreken. Toen ik hem onder de vergadering gadesloeg werd hij voortdurend getypeerd door het grote stuk kauwgom dat hij in zijn mond had. Na de vergadering kwam deze lange jonge zending naar het podium.

„Kunnen we samen praten?” vroeg ik.

Zijn reactie was een gebaar dat het hem niets deed.

We gingen naar de zijkant van de kapel. We zaten bij elkaar terwijl ik hem zo goed ik kon zei, waarom zendingen niet voortijdig naar huis moesten gaan. Hij bleef uit het raam kijken en besteedde niet de minste aandacht aan mij.

Al met al waren we twee dagen met elkaar in vergadering. Op een keer zat hij nota bene op de voorste rij de

krant te lezen, terwijl ik sprak. Ik was onthutst. Dit kostte mij mijn zelfbeheersing. Nu scheen het ook mij toe dat hij naar huis moest — en vlug!

Ik had twee dagen gebeden om een manier om tot hem door te kunnen dringen, maar tevergeefs.

De laatste avond stond ik na onze vergadering met wat mensen voor in de kapel te praten. Uit mijn ooghoek zag ik deze zending. Op dat ogenblik kwam er een gevoel in mijn hart dat ik nog niet eerder ervaren had. Ik verontschuldigde mij, ging naar hem toe, nam zijn hand, keek hem in de ogen en zei: „Broeder, ik ben blij kennis met je te hebben gemaakt. Ik wil dat je weet dat ik van je houd.”

Er werd niets meer gezegd toen we uit elkaar gingen. Toen ik de deur van de kapel uitging op weg naar onze auto stond hij er weer. Ik nam weer zijn hand, sloeg mijn arm om hem heen, keek omhoog in zijn ogen, en zei: „Wat ik zo even tegen je zei, meen ik werkelijk. Ik houd van je. Houd alsjeblieft contact met mij.”

De geest legt contact met de geest. Toen vulden zijn ogen zich met tranen en zei deze jongen eenvoudig: „Bisschop Peterson, ik kan mij niet herinneren dat iemand mij in mijn hele leven ooit gezegd heeft: ‚Ik houd van je.’”

Nu weet ik waarom hij verward, van streek, onzeker was, waarom hij het zendingsveld wilde verlaten.

Wanneer ze over hun zoon praten, zullen velen zeggen: „Hij behoort te

weten dat ik van hem houd. Heb ik niet alles voor hem gedaan? Ik heb kleren voor hem gekocht, ik heb hem een warm huis gegeven, ik heb hem laten leren, en zo maar door." Maak geen smoesjes; tenzij uw zoon zelf voelt dat zijn nood gelenigd is, is de taak van de ouders niet vervuld.

We moeten ons extra inspannen om die werkelijke liefde over te dragen, als we een moeilijk kind hebben. Of een ouder liefde geeft aan een zoon, of dochter moet niet afhankelijk zijn van zijn of haar prestaties. Vaak hebben degenen waarvan we denken dat zij onze liefde het minst verdienen, die het hardst nodig.

Denk aan deze vermaning uit de Schriften aan de ouders: „En gij zult niet toestaan dat uw kinderen hongrig of naakt gaan; evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten en de duivel dienen, die de meester der zonde is, of de boze geest, van wie door onze vaders is gesproken, en die een vijand van alle gerechtigheid is.

Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen.” (Mosiah 4:14 en 15.)

Mag ik de ouders erop wijzen dat er aandachtiger naar hun onderwijs zal worden geluisterd en er meer acht op zal worden geslagen, indien dat door de gouden vezel der liefde is voorafgegaan en bijeengeweven wordt. Indien zij zich onze woorden moeten herinneren, moeten die vergezeld gaan van en gevolgd worden door weloverwogen handelingen die niet vergeten kunnen worden.

Velen wachten om te beginnen op de ander dat die de eerste stap doet. Indien u een ouder of een kind, een getrouwde man of vrouw bent die gewacht heeft tot de ander zich als eerste gaat uiten, luistert u dan hiernaar.

Een van de doeltreffendste geheimen voor ons geluk staat opgetekend in 1 Johannes 4:19. Dat is maar negen woorden lang; luister goed: „Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.” Dat zal een verandering te weeg brengen als het juist is. Heeft

u de boodschap door? Hij heeft ons eerst liefgehad. Uw kinderen zullen u liefhebben; uw broeders en zusters zullen u liefhebben; uw eeuwige levensgezel(in) zal u liefhebben. Nu wil ik niet zeggen dat het in een dag, een week, of een jaar zal gaan gebeuren. Maar het zal gebeuren, indien u niet ophoudt.

Als het niet uw gewoonte is regelmatig uw liefde tot uitdrukking te brengen, begin dan gemakkelijk — misschien met een dosis van een paar druppels in het begin. Bij de aanvang van een dergelijke benadering kan een glas vol reeds de verdrinkingsdood veroorzaken. Bouw de hoeveelheid op naarmate die verdragen wordt. Hoeveel u ook geeft, weest oprecht en eerlijk in uw uitingen.

Onmogelijke bergen worden beklommen door hen die het zelfvertrouwen hebben dat voortvloeit uit waarlijk bemind worden. De gevangnissen en andere instellingen, zelfs heel wat van onze eigen huizen zitten vol met mensen die van de honger naar genegenheid zijn omgekomen.

In een wereld en een samenleving, waarin Satan de kwaadaardigste aanvallen lanceert die er ooit op de kinderen der mensen zijn gedaan, hebben we geen beter wapen dan reine, onzelfzuchtige liefde die op die van Christus lijkt.

Nu weet ik dat het voor een aantal onzer geen gemakkelijk iets is om hieraan te beginnen. Onze achtergronden, gewoonten en culturen zijn verschillend. Ongeacht of het gemakkelijk of moeilijk voor u is, gaf de Meester aan ons allen dit bevel — niet aan een paar in één land of een handvol in een ander, niet zomaar een gezin hier en daar, maar aan al zijn kinderen, overal: Breng uw liefde tot uiting; nú! Toon die nu, opdat we gezamenlijk als gezinnen vreugde mogen hebben in de eeuwigheden.

Hij heeft ons verteld, zoals we in Johannes lezen: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt. Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.” (Johannes 13:34 en 35.)

We kunnen allen discipelen van Hem zijn.

Twee weken geleden passeerde president Kimball mij, terwijl we ons naar een vergadering haastten. Hij hield stil, pakte mijn hand, keek me in de ogen, zette al zijn andere zorgen aan de kant en zei eenvoudig: „Het spijt me dat we soms zo druk zijn. Ik geloof dat ik u de laatste keer niet gezegd heb, hoeveel ik van u houd en hoezeer ik u waardeer.”

Ik voelde zijn geest. Ik geloofde hem. Mijn geest verhief zich tot nieuwe hoogten.

Indien dit uit het hart komt, zal het zijn uitwerking niet missen, broeders en zusters. Dit zal vrede en geluk aan de verontruste zielen brengen. Probeert u het alstublieft nog eens . . . en nog eens . . . en nog eens. Ik weet dat Hij die dit voorbeeld geeft, leeft. Ik weet dat Jezus is de Christus. Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Een trouwbelofte tot dienst aan de Meester door een nieuwe algemene autoriteit

Dankbaarheid

DOOR RICHARD G. SCOTT
Van het Eerste Quorum van Zeventig

Uwilt wel begrijpen dat ik sterk het gevoel heb, persoonlijk onbekwaam te zijn, nu ik deemoedig erken het recht te hebben om een getuigenis van Jezus Christus te dragen en zijn koninkrijk de rest van mijn leven op te bouwen. Ik heb deze broeders met wie ik de rest van mijn leven zal delen zeer lief en ik respecteer hen. Ik respecteer de heiligheid van hun roeping. Ik voel me als een eikel in een bos met reusachtige, kaarsrechte, indrukwekkende eiken.

De bronnen binnenin me van mijn dankbaarheid en liefde vloeien over.

Van mijn dankbaarheid jegens mijn uitzonderlijke, lieve ouders die hun vijf zonen het rechtvaardige voorbeeld gaven als een onschatbare erfenis, en jegens mijn vier broers voor hun kracht en getuigenis.

Van mijn dankbaarheid jegens mijn dierbare levensgezellin en onze geliefde kinderen. Jaenene is voor mij altijd een zuiver voorbeeld geweest door haar getuigenis, liefde en toewijding.

Van mijn dankbaarheid om de pracht jongelui die ik ken, in het bijzonder wegens hen die ik als zending ontmoet heb.

Onder hen tel ik heel wat van mijn meest dierbare persoonlijke vrienden.

En van mijn dankbaarheid jegens deze broeders en onze geliefde profeet, die ik ken als de woordvoerder van God voor al zijn kinderen op aarde. Ik houd veel van president Kimball.

Ondanks mijn gevoelens van persoon-

lijke ontoereikendheid voel ik vrede. Want de Heer heeft gezegd: „En als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden.” (Ether 12:27.)

En wederom: „. . . Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen en in uw hart wonen.” (LV 8:2.)

Ik ken de werkelijkheid van de influisteringen van de Heilige Geest. In tijden van dringende nood, na overpeinzing en gebed om bevestiging van een gekozen wijze van handelen, hebben die influisteringen het troos-

tende gevoel gegeven dat het goed was. Andere keren zijn door de macht van de Heilige Geest zonder dat ik erom vroeg leiding, instructie en zekerheid gekomen. En dan zijn er bij tijden waarschuwingen mijn denken en mijn hart binnengedrongen voor op handen zijnd gevaar dat mij anders overvallen zou hebben.

Ja, ik weet dat Spencer W. Kimball een profeet van God is. Ik weet dat Jezus Christus leeft en ieder van ons liefheeft.

Ik weet dat God, onze Eeuwige Vader, het gebed onmiskenbaar verhoort, als wij maar waardig leven om dergelijke antwoorden te ontvangen. Ik wijd mijn leven, mijn energie, alles wat ik heb en ben aan de dienst van de Meester en aan de opbouw van zijn koninkrijk in Jezus' naam. Amen.

De sterfelijkheid geeft ons onze eigen weg naar Jericho, en elk van ons moet vele kansen zien om een barmhartige Samaritaan te worden

Uw weg naar Jericho

DOOR THOMAS S. MONSON

Mijn geliefde broeders en zusters, ik zoek de hulp van onze hemelse Vader nu ik de uitnodiging beantwoord om vandaag tot u te spreken. Een groot aantal uwer heeft vele kilometers gereisd om deze conferentie bij te wonen. Uit het noorden, zuiden, oosten en westen hebt u de weg naar Salt Lake City bereisd.

Het woord *weg* is uitermate boeiend. Een generatie terug kwamen de grootheden op filmgebied, Bob Hope, Bing Crosby en Dorothy Lamour, met films getiteld *De weg naar Rio*, *De weg naar Marokko*, *De weg naar Zanzibar*. Nog eerder maakte Rudyard Kipling een andere weg onsterfelijk toen hij de regels schreef van *Op weg naar Mandalay*.

Deze middag zijn mijn gedachten teruggekeerd naar een weg die beroemd geworden is door een gelijkenis die Jezus vertelde. Laat ik de Bijbel openslaan bij het evangelie van Lukas, dan kunnen we samen weer opnieuw beleven wat de weg naar Jericho voor altijd beroemd maakte.

„En zie, een wetgeleerde stond op om Hem te verzoeken en zeide: „Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?

En Hij zeide tot hem: Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest gij?

Hij antwoordde en zeide: Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf.

En Hij zeide tot hem: Gij hebt juist geantwoord; doe dat en gij zult leven. Maar hij wilde zich rechtvaardigen en

zeide tot Jezus: En wie is mijn naaste?

Daarop hernam Jezus en zeide: Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen.

Bij geval daalde een priester af langs die weg; en deze zag hem, doch ging aan de overzijde voorbij.

Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats, en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij.

Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen.

En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op; en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem.

En de volgende dag stelde hij de waard twee schellingen ter hand en zeide: Verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis.

Wie van deze drie dunkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in de handen der rovers was gevallen?

Hij zeide: Die hem barmhartigheid bewezen heeft.

En Jezus zeide tot hem: Ga heen, doe gij evenzo.” (Lukas 10:25-37.)

Een ieder van ons zal op zijn reis door de sterfelijkheid zijn weg naar Jericho afreizen. Wat zal u ervaren? Wat zal ik ervaren? Zal ik verzuimen op hem te

letten die in handen van dieven gevallen is en mijn hulp nodig heeft? En u?

Zal ik iemand zijn die de gewonde ziet en zijn klacht hoort en toch aan de overzijde voorbijgaat? En u?

Of zal ik iemand zijn die ziet, die hoort, die stilhoudt en die helpt? En u?

Jezus gaf ons het consigne: „Ga heen, doe gij evenzo.” Wanneer wij die verklaring gehoorzamen opent er zich voor onze eeuwige blik een uitzicht op een vreugde die maar zelden zijns gelijke heeft, die nooit overtroffen is.

Nu is die weg naar Jericho u misschien niet duidelijk aangegeven. Evenmin hoeft de gewonde hardop te roepen, zo, dat we het horen. Maar wanneer we in de voetstappen van die barmhartige Samaritaan wandelen, lopen we op het pad dat naar de volmaaktheid voert.

Let op de vele uitbeeldingen die de Meester schetst: de kreupele man bij het badwater te Bethesda; de vrouw die in overspel gegrepen werd; de vrouw bij de put van Jakob; het dochttertje van Jairus; Lazarus, de broer van Maria en Martha — ieder hunner vertegenwoordigt een ongeval langs de weg naar Jericho. Elk had hulp nodig.

Tot de kreupele te Bethesda zei Jezus: „Sta op, neem uw matras op en ga uws weegs.” (Johannes 5:8.) De zondige vrouw kreeg de raad: „Ga heen, zondig van nu af niet meer.” (Johannes 8:11.) Aan haar die water kwam putten verschaftte Hij een bron van

water dat in het eeuwige leven ontspringt. Het overleden dochtertje van Jairus kreeg het bevel: „Meisje, Ik zeg u, sta op!” (Markus 5:41.) Tot Lazarus die in het graf lag klonken de gedenkwaardige woorden: „Lazarus, kom naar buiten.” (Johannes 11:43.) Nu kan iemand heel goed de doordringende vraag stellen: „Deze verslagen sloegen op de Verlosser van de wereld. Kan er werkelijk in mijn eigen leven een dergelijke belangwekkende gebeurtenis voorvallen, op mijn eigen weg naar Jericho?”

Mijn antwoord is een nagalmend ja.

Laat ik u een paar voorbeelden daarvan geven — allereerst het verslag van iemand die gewond raakte en geholpen werd; ten tweede een belevenis waaruit te leren valt van iemand die de weg naar Jericho afreisde.

Een paar jaar geleden ging de vriendelijkste en geliefdste man die de aarde sierde in tot zijn eeuwige beloning. Ik spreek van Louis C. Jacobsen. Hij verleende hulp aan hen die in nood zaten, hij hielp de immigranten om werk te vinden en hij hield meer toespraken bij begrafenissen dan iemand anders die ik gekend heb.

Op een dag toen hij in een nadenkende stemming was, vertelde Louis Jacobsen mij van zijn jongensjaren. Hij was de zoon van een arme Deense weduwe. Hij was klein van postuur, niet knap van uiterlijk, gemakkelijk het voorwerp van de ondoordachte grappen van zijn klasgenoten. In de zondagsschool staken de kinderen op een morgen de gek met zijn verstelde broek en versleten overhemd. Te trots om te huilen, vluchtte de kleine Louis hard de kapel uit en hield op het laatst buiten adem stil en ging op de stoeprand op Second West in Salt Lake City zitten. Langs de stoeprand stroomde helder water door de goot waarbij Louis zat. Hij haalde uit zijn zak het stuk papier, waar het schema voor de les in de zondagsschool op stond en met vaardige hand vouwde hij een papieren bootje, dat hij op het stromende water los liet. Vanuit zijn gewonde jongensachtige hartje kwamen de woorden: „Ik ga nooit meer terug.”

Plotseling zag Louis door zijn tranen heen in het water het beeld van een

grote, goedgeklede man weerspiegeld. Louis keek omhoog en herkende George Burbodge, de superintendent van de zondagsschool.

„Mag ik bij je komen zitten?” vroeg de vriendelijke leider.

Louis knikte bevestigend. Daar op de stoeprand langs de goot zat een barmhartige Samaritaan die iemand die dat zeer zeker hard nodig had hulp verleende. Er werden verschillende bootjes gevouwen en te water gelaten, terwijl het gesprek doorging. Ten slotte stond de leider op en met Louis' jongenshand stevig in de zijne keerden ze naar de zondagsschool terug. Later presideerde Louis zelf diezelfde zondagsschool. Gedurende zijn hele lange leven van dienstbetoon verzuimde hij nooit de reiziger te erkennen die hem redde langs de weg naar Jericho. Toen ik voor het eerst van deze verreikende belevenis hoorde, dacht ik aan de woorden:

Hij stond op het kruispunt helemaal alleen,

Het zonlicht op zijn gelaat.

Hij dacht niet aan de onbekende wereld —

Hij was bestemd voor een manhaftige wedloop.

Maar de wegen strekten zich naar het oosten uit

en de wegen strekten zich naar het westen uit,

En de knaap wist niet welke weg de beste was.

Dus koos hij de weg die hem omlaag voerde,

En hij verloor de wedloop en de overwinnaarskrans.

Hij werd op het laatst gevangen in een pijnlijke strik

Omdat er niemand op het kruispunt stond

Om hem de goede weg te wijzen.

Op een andere dag stond op diezelfde plaats

Een knaap met hooggespannen verwachtingen

Ook hij was bestemd voor een manhaftige wedloop;

Ook hij streefde naar dingen die goed waren.

Maar één was er die de wegen kende, En die ene toonde hem de weg die hij moest gaan.

Dus wendde hij zich af van de weg die hem omlaag voerde,

En hij won de wedloop en de overwinnaarskrans.

Hij loopt heden op de mooie hoofdweg Omdat daar op dat kruispunt iemand stond

Om hem de betere weg te wijzen.

Laat ik u over mijn eerste reis langs de weg naar Jericho vertellen. Toen ik ongeveer tien jaar was en Kerstmis naderde, verlangde ik zoals alleen een jongen dat kan naar een elektrische trein. Ik verlangde niet de goedkope opwindtrein die je overal krijgen kon en waarvan er dertien in een dozijn gingen, maar naar een die door het wonder van de elektriciteit werkte.

Het was net midden in de crisistijd en toch gaven pa en ma mij dank zij een of ander offer — daar ben ik zeker van — op kerstmorgen een prachtige elektrische trein. Urenlang bediende ik de transformator en keek ik hoe de locomotief eerst over de rails zijn wagentjes vooruit trok en ze dan weer terugduwde.

Moeder kwam de kamer binnen en vertelde me dat ze een opwindtrein gekocht had voor het zoontje van weduwe Hansen, die aan het eind van de straat woonde. Ik vroeg haar of ik de trein mocht zien. De locomotief was kort en gedrongen, niet lang en slank zoals het dure model dat ik gekregen had.

Ik kreeg echter een tankwagen in de gaten die bij zijn goedkope trein hoorde. Mijn trein had zo'n wagen niet en ik begon een knagende jaloersheid te voelen. Ik maakte zo'n drukte dat moeder eindelijk voor mijn smeekbeden bezweek en mij het tankwagentje gaf. Ze zei: „Als jij het harder nodig hebt dan Mark, mag je het hebben.” Ik haakte het aan mijn trein vast en voelde me blij met het resultaat.

Moeder en ik brachten de overige wagentjes en de locomotief naar Mark Hansen. De jongen was een jaar of twee ouder dan ik. Hij had nog nooit een dergelijk cadeau verwacht en was onuitsprekelijk blij. Hij wond de veer in zijn locomotief op, daar deze niet elektrisch was zoals de mijne, en was

meer dan verheugd toen de locomotief met de twee wagentjes en het sluitwagentje de baan rondreden.

Moeder vroeg heel wijs: „Hoe vind je de trein van Mark, Tommy?”

Ik voelde me erg schuldig en werd me heel erg bewust van mijn zelfzucht. Ik zei tegen moeder: „Wacht even, ik ben zo terug.”

Zo snel als mijn benen mij konden dragen, rende ik naar ons huis, haakte de tankwagen plus nog een extra wagentje van mijn eigen trein en rende terug de straat af naar het huis van de Hansens en zei opgewekt tegen Mark: „We waren vergeten twee wagentjes mee te brengen die bij jouw trein horen.”

Mark koppelde de twee extra wagentjes aan zijn trein. Ik zag de locomotief de rails rondzwoegen en voelde een grote vreugde die moeilijk te beschrijven en onmogelijk te vergeten is.

Moeder en ik verlieten het huis van de Hansens en liepen langzaam de straat af.

Heel wat herinneren zich moeder om de gedichten die ze opzegde, andere wegens de muziek die ze speelde, de liederen die zij zong, de gunsten die ze verleende of de verhalen die ze vertelde. Maar ik herinner mij haar het beste zoals we die dag samen onze weg naar Jericho gingen en als de barmhartige Samaritaan een prachtige kans om te helpen hadden gekregen.

Mijn broeders en zusters, er zijn vandaag harten die verheugd moeten worden, er moeten daden verricht worden — ja, er moeten kostbare zielen gered worden. De zieken, de vermoelden, de hongerigen, wie het koud hebben, de gekwetsten, zij allen roepen luid om hulp.

De richtingsborden langs de weg nodigen iedere reiziger verlokkelijk uit. Déze weg leidt naar roem; déze weg naar populariteit; déze weg naar luxe. Sta even stil op de kruispunten, voordat u uw reis voortzet. Luister naar die stille, zachte stem, die altijd zo vriendelijk wenkt: „Kom, volg Mij na, deze weg leidt naar Jericho.”

Dat ieder van ons Hem moge volgen langs die weg naar Jericho. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De „belangrijker zaken” die de Heer ons wijst, hebben te maken met onze persoonlijke verhouding met elkaar — met een eerlijk oordeel, met barmhartigheid, met een waar geloof en met milddadigheid.

Doet gij hun desgelijks

DOOR MARK E. PETERSEN
Van de Raad der Twaalf

Broeder Monson en ik hebben gedurende de jaren heel wat kilometers samen gereisd. Broeder Monson, broeder Louis Jacobsen en ik hebben in ons leven lange tijd samen — gereisd. En ik hoop dat ik met toestemming van broeder Monson nu met hem een beetje verder langs de weg naar Jericho mag reizen.

Jezus vroeg destijds aan de Farizeeën: „Wat dunkt u van de Christus?”

Deze Farizeeën waren zo misleid in hun denken, dat niemand Hem daarop kon antwoorden. (Zie Matteüs 22:46.) Maar hadden zij het al geweten, de vraag was van levensbelang voor hun grootste heil, net als voor ons eigen welzijn in deze tijd.

Wat dunkt u van de Christus? Laten we onszelf die vraag stellen en Hem naar onze eigen tijd overplaatsen. Wat denken wij persoonlijk van Hem?

De heiligen der laatste dagen kunnen zeer snel zijn identiteit vaststellen. Christus is Jezus van Nazareth, die te Bethlehem uit Maria geboren werd. Hij is ook onze Verlosser en Schepper, de goddelijke Zoon van God.

Maar wat zullen wij met Hem doen, nu wij weten wie Hij is? Zullen we Hem volledig aanvaarden, of Hem terzijde schuiven, of de houding van de gulden middenweg aannemen en wat wij geloven aanpassen aan druk die op ons uitgeoefend wordt?

De misleide Farizeeën met wie Hij sprak, gingen prat op hun godsdienstigheid en vrome handelingen, maar werden desniettemin door de

Heer veroordeeld, omdat ze de belangrijker zaken van de wet verwaarloosden: eerlijk oordelen, barmhartig zijn, een waar geloof oefenen dat rechtvaardige werken voortbrengt.

Toen de Heer van deze belangrijker zaken sprak, bedoelde Hij de persoonlijke verhoudingen tussen de mensen, zoals die waar broeder Monson over heeft gesproken. Het is belangrijk dat Hij deze verhoudingen een belangrijk onderdeel van het evangelie noemde. Het is inderdaad opmerkelijk dat de aard van onze handelingen tegenover onze naaste in ruime mate onze toestand in het koninkrijk der hemelen zal bepalen.

Met andere woorden: wijzelf zijn misschien net als de Farizeeën van weleer. We wonen misschien godsdienstige plechtigheden en handelingen bij en zien toch de belangrijker zaken zoals broederlijke vriendelijkheid, eerlijkheid, barmhartigheid, deugdzaamheid en onkreukbaarheid over het hoofd. Laten we nooit vergeten dat we, indien we deze uit ons leven weglaten, onwaardig bevonden kunnen worden om in zijn tegenwoordigheid te komen.

Denk een ogenblik aan het tweede grote gebod, onze naasten lief te hebben als onszelf. (Matteüs 22:38 en 39.) Hoevelen nemen dat in acht? Denk erom dat de Heer gezegd heeft dat het even belangrijk is als het eerste gebod, dat is God met geheel ons hart en geheel onze ziel lief te hebben.

Denk ook aan zijn gebod om anderen te behandelen zoals wij zelf behandeld willen worden. Hoevelen leven naar deze wet? Hoevelen gaan de weg naar Jericho af?

Lees de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan nog eens, (Lukas 10:30-37) en dan in het licht van het laatste deel van Matteüs 25. Onderwijzen deze teksten niet, dat wij, als we verzuimen onze medemensen recht te doen, onze eigen zaligheid ernstig in gevaar brengen? Let op de woorden des Heren:

„Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij niet te eten gegeven. Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij niet te drinken gegeven;

Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij niet gehuisvest; . . . ziek en in de gevangenis en gij hebt Mij niet bezocht . . .

Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij niet gedaan.” (Matteüs 25:42, 43 en 45.)

Zij tot wie Hij sprak, die aldus nalatig waren geweest, werden niet tot de schapen van zijn kudde gerekend. Ze stonden niet aan zijn heerlijke rechterhand, maar aan zijn linker, waar weinig en knersing der tanden is. De Schriften zeggen: „En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf, . . .” (Matteüs 25:46.)

1 Johannes vertelt ons dat indien we geen goede verhoudingen met onze naasten hebben, die wij gezien hebben, we niet rechtmatig kunnen beweren God lief te hebben die we niet zien. (1 Johannes 4:20.)

Nemen we er zo nu en dan de tijd voor de bergrede te lezen? Die slaat in belangrijke mate op onze verhouding met anderen. Laat ik slechts een paar van zijn beginselen noemen. Ik haal de bergrede aan zoals hij in het Boek van Mormon staat:

„. . . indien gij tot Mij zult komen, of zult verlangen tot Mij te komen, en indachtig wordt, dat uw broeder iets tegen u heeft —

Gaat dan tot uw broeder, en verzoent u eerst met uw broeder, en komt dan tot Mij met vol voornemen des harten, en Ik zal u ontvangen.” (3 Nephi 12:23 en 24.)

Kunnen wij veronderstellen dat de

Heer ons op enige andere basis zal welkom heten?

En dan hebben we dit: „. . . indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven;

Maar indien gij de mensen hun overtredingen niet vergeeft, zal uw hemelse Vader uw overtredingen evenmin vergeven.” (3 Nephi 13:14 en 15.)

Let erop, om wat voor geweldig beginsel het hier gaat en dat het een ieder van ons kan beïnvloeden. „Indien gij de mensen hun overtredingen niet vergeeft, zal uw Vader uw overtredingen evenmin vergeven.” Laten we hier een ogenblik bij stilstaan en onszelf afvragen of we zijn koninkrijk kunnen binnengaan met onvergeven zonden.

En toen zei Hij: „. . . oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt.

Want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met welke mate gij meet, zal u wedergemeten worden.” (3 Nephi 14:1 en 2.)

In Leer en Verbonden 1 lezen we: „Tot de dag, wanneer de Here zal komen om ieder mens te vergelden volgens zijn werken en om ieder mens te meten met de maat, waarmede hij zijn medemensen heeft gemeten.” (LV 1:10.)

Deze lering verdient de grootst mogelijke aandacht, want op de dag des oordeels zal de Heer ons precies uitmeten zoals we onze medemensen behandeld hebben, tenzij wij ons volledig bekeerd hebben. Het is een gedachte die ons doet duizelen, en toch is het een wezenlijke tot het geheel behorende factor die onmisbaar is in des Heren wijze van oordelen. Beseffen we de ruime betekenis ervan? Zien we dat we zullen oogsten wat we zaaien?

Dit beginsel dat de manier laat zien, waarop God ons zal oordelen, werpt een nieuw licht op het gebod onze naasten als onszelf lief te hebben en moet ons ertoe brengen die wet ernstig te nemen.

Het doet ons ook beter de diepere betekenis van de „gulden regel” begrijpen: „Alles dan wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun desgelijks.” Dat is een gebod en om het extra kracht bij te zetten heeft de

Heer gezegd: „. . . want dit is de wet en de profeten.” (3 Nephi 14:12.)

Het is niet iets dat we licht aan de kant mogen zetten. Draagt het er niet toe bij dat wij Matteüs 25 beter begrijpen? Kunnen we dan het oogmerk zien, waarom Hij zijn volk kastijdt wegens onvriendelijkheid jegens hun naasten? Het wordt nog dwingender gemaakt door een andere uitspraak die de Heer ons in de bergrede gedaan heeft. Die uitspraak is voor mij ontzagwekkend. De Heer heeft gezegd: „. . . voorwaar zeg Ik u, dat, tenzij gij Mijn geboden zult onderhouden, die Ik u thans heb gegeven, *gij geenszins het koninkrijk der hemelen zult binnengaan.* (3 Nephi 12:20. Cursivering toegevoegd.) Angstaanjagend, niet?

Bij deze tekst moeten we een nadere goddelijke uitlegging in gedachten houden: „En niets onreins kan Zijn koninkrijk ingaan; daarom gaat niemand in Zijn rust in, dan zij, die hun klederen in Mijn bloed hebben gewassen, wegens hun geloof, en de bekering van al hun zonden, en hun getrouwheid tot het einde . . .

En ook hij, die niet tot het einde toe volhardt, wordt neergehouwen en in het vuur geworpen, waaruit men wegens de rechtvaardigheid van de Vader niet kan terugkeren.” (3 Nephi 27:19 en 17.)

Maakt u dat niet aan het schrikken? Overtuigt het u er niet van dat wij zijn geboden ernstig moeten nemen?

Wanneer wij vragen „Wat dunkt u van de Christus”?, moeten we onszelf dan ook niet afvragen of wij waarlijk om in zijn koninkrijk te worden toegelaten de hoge levensnormen aanvaarden die Hij heeft ingesteld? Daaraan voldoen brengt olie in onze lampen, als we op des Heren gelijkenis mogen voortredeneren.

Indien we hopen zijn koninkrijk binnenvoeren te gaan kunnen we deze fundamentele geboden niet beschouwen alsof het ons vrij stond te gehoorzamen. Hij heeft gezegd: „. . . dit is de weg, wandelt daarop.” (Jesaja 30:21.)

Indien wij onvriendelijk, onrein, oneerlijk of wreed zijn, indien we huichelachtig zijn en godvruchtig lijken ter-

wij ons hart in werkelijkheid boos is, strooien we onze hoop op zaligheid in de vier winden, tenzij we ons waarlijk bekeren.

Toen de Heiland tot de Nephieten sprak, zei Hij: „Welk soort mensen behoort gij daarom te zijn?” En snel antwoordde Hij: „. . . zoals Ik ben.” (3 Nephi 27:27.)

We herinneren ons allen deze bekende woorden: „Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here! zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar die daar doet de wil Mijns Vaders, Die in de hemel is.” (3 Nephi 14:21.) Daar moeten we ook even bij stilstaan, want alleen met plechtig uitgesproken geloofsbelijdenissen zullen we geen toegang tot het koninkrijk krijgen, ook niet al kunnen we zeggen: „. . . hebben wij niet in Uw naam geprofeteerd, in Uw naam duivelen uitgeworpen, en in Uw naam vele wonderen gedaan?” (3 Nephi 14:22.)

Indien we niet gehoorzaam zijn geweest aan de belangrijker zaken van de wet, door onze naasten rechtvaardig te behandelen, zal Hij zekerlijk tot ons zeggen: „. . . Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt.” (3 Nephi 14:23.)

Dat doet ons beter de woorden van Paulus begrijpen, die zei: „Al ware het dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal.

Al ware het, dat ik profetische gaven

had, en alle geheimenissen en alles, wat te weten is, wist, en al het geloof had, zodat ik bergen verzette, maar ik had de liefde niet, ik ware niets.

Al ware het, dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam gaf om verbrand te worden, maar had de liefde niet, het baatte mij niets” (1 Korinthiërs 13:1-3) En wat is barmhartigheid in de ware betekenis? Het is de reine liefde van Christus die ons helpt zowel God als onze naasten lief te hebben.

In Alma lezen we een nadere verklaring. „Als gij daarom niet gedenkt barmhartig te zijn, zijt gij als slakken, die de smelters wegwerpen — omdat ze waardeloos zijn — en onder de voeten van mensen worden vertreden.” (Alma 34:29.)

De Heer leert ons dat we geen twee heren tegelijkertijd kunnen dienen, God en de Mammon (Alma 34:29), maar velen proberen het wel!

Waarom is de Heer zo nauwgezet om tot in bijzonderheden gehoorzaamheid van ons te eisen? Omdat Hij verwacht dat wij net zo volmaakt zullen worden als Hij is. Het enige doel van ons bestaan als kinderen van God is worden als Hij. Maar niets dat onrein is kan in zijn tegenwoordigheid ingaan. Daarom moeten wij onszelf vervolmaken, te beginnen hier in de sterfelijkheid. Daarbij moeten we in gedachten houden dat we de volmaaktheid niet kunnen bereiken met onvolmaakte middelen.

Daarom is God zo nauwgezet. Daarom kan Hij „niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen.”

Een van onze grootste gebreken is dat wij zo traag zijn om ons naar de geboden te schikken. Ten aanzien hiervan heeft Hij gezegd: „Want ziet, het is niet goed, dat Ik in alles moet gebieden; want hij, die in alles wordt gedwongen, is een trage en geen verstandige dienstknecht; daarom ontvangt hij geen beloning . . .

Maar hij, die niets doet, voordat het hem wordt geboden, en een gebod met een twijfelend hart ontvangt, en het traag nakomt, wordt verdoemd.” (LV 58:26 en 29.)

De profeet Abinadi gaf ons in deze woorden verder begrip van dit belangrijke beginsel: „. . . de Here verlost niet één van hen, die tegen Hem in opstand komen en in hun zonden sterven; ja, namelijk allen, die sedert het begin der wereld in hun zonden zijn omgekomen, die opzettelijk tegen God in opstand zijn gekomen, die de geboden Gods hebben geweten en ze niet wilden onderhouden; dit zijn zij, die geen deel aan de eerste opstanding hebben . . .

Want de zaligheid komt tot geen van hen; want de Here heeft geen hunner verlost, noch kan de Here hen verlossen . . .” (Mosiah 15:26 en 27.)

Desondanks nodigt de Here allen uit tot Hem te komen en zich te bekeren en zegt: „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht.” (Matteüs 11:28-30.)

Wat moeten we dus doen? We moeten eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid zoeken. (Zie 3 Nephi 13:33.) We moeten onze godsdienst de hoogste voorrang geven in ons leven en dan God dienen met geheel ons hart, en terwijl wij de weg naar Jericho afreizen, anderen behandelen zoals wij zelf behandeld willen worden. En dat we dat mogen doen is mijn nederig gebed in de heilige naam van Jezus Christus. Amen.

De Assembly Hall, nog steeds een van de mooie gebouwen op Temple Square.

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Als iemand iets opzienbarends verwacht, kan hij niet ten volle bedacht zijn op de constante stroom van openbaringen die de kerk vandaag de dag ontvangt

Openbaring: Het woord des Heren tot zijn profeten

Wij zijn nu aan het einde van deze fijne dagen gekomen die ons geestelijk zo verheffen en waarop we geluisterd hebben naar de woorden van inspiratie en openbaring die onze presidenten spreken. Het was fijn de Heer lof te horen zingen door dit prachtige Tabernakelkoor.

Terwijl wij in de naam des Heren vergaderd waren om door de macht van de Heilige Geest geïnstrueerd te worden, hebben wij allen de uitstorting van de Geest des Heren gevoeld. Zo is het altijd al geweest op de vergaderingen der heiligen, want in het Boek van Mormon lezen we dat Moroni zei:

„En hun bijeenkomsten werden door de kerk geleid op de wijze, zoals de Geest werkte, en door de macht van de Heilige Geest: want zoals de macht van de Heilige Geest hen leidde om te prediken, of te vermanen, of te bidden, of te smeken, of te zingen, werd het gedaan.” (Moroni 6:9.)

Wij hebben raad ontvangen omtrent de wegen der gerechtigheid; wij zijn aangespoord om getrouw te zijn, de geboden Gods te onderhouden en de Heer en onze naasten lief te hebben. Wij zijn gewaarschuwd tegen de valstrikken die ons wachten, wanneer we de wegen van Satan volgen en hebben de raad ontvangen het kwade het hoofd te bieden door nederig te zijn, in gebed te gaan en ons te onderwerpen aan de voortdurende ingevingen van de Geest. Wij beschikken over deze

geweldige belofte, die de Heer ons in onze dagen gegeven heeft:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, zo zeker als de Here leeft, Die uw God en uw Verlosser is, zo zeker zult gij kennis ontvangen van alles, waarom gij in geloof met een oprecht hart zult bidden, gelovende, dat gij kennis zult ontvangen . . .

Ja, zie, Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen en in uw hart wonen.

Welnu, dit is de Geest van openbaring . . .” (LV 8:1-3.)

Waar wij heden ten dage het dankbaarst voor moeten zijn is dat de hemelen werkelijk geopend zijn en dat de herstelde kerk van Jezus Christus op de rots der openbaring gefundeerd is. En de voortdurende openbaring is inderdaad het hartebloed van het evangelie van onze levende Heer en Heiland, Jezus Christus.

Wij verkondigen de wereld in één van onze geloofsartikelen: „Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren.” (Artikel 9.)

In schriftuur uit vroeger tijden vinden wij deze veelzeggende uitspraak: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten (Amos 3:7.) Deze verklaring tot de profeet Amos is

uit de oudheid tot ons gekomen en noemt Jezus Christus „gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid”. (Hebreeën 13:8.)

Wij lezen in de heilige Schriften dat de Heer onveranderlijk is. In de Bijbel, waarvan wij zeggen dat dit „het woord van God is, voor zover de vertaling juist is” (Artikel 8), getuigen de profeten uit het Oude Testament, van Adam tot Maleachi, van de goddelijkheid van de Heer Jezus Christus en onze hemelse Vader. Jezus Christus was de God van het Oude Testament, en Hij is het geweest die met Abraham en Mozes heeft gesproken. Hij is het geweest die Jesaja en Jeremia heeft geïnspireerd, en Hij was het die bij monde van die uitverkoren mannen tot op de laatste dag en minuut voorspelde wat er in de toekomst gebeuren zou.

En het Nieuwe Testament doet zijn naam eer aan. Het is een nieuw en aanvullend getuigenis waarin wordt benadrukt dat Christus inderdaad de Zoon was en God diens Vader. Er wordt in benadrukt dat dit werk van God is en dat het nodig is het evangelie, dat Hij heeft besproken en verkondigd, na te leven.

Wij aanvaarden de theorie van zogenaamde predikers van het christendom niet, dat in het Oude Testament alle uitspraken van Gods profeten vervat zijn, en we geloven ook niet dat het Nieuwe Testament het einde van alle openbaring betekent. Wij getui-

gen dat er geen eind aan Gods openbaringen gekomen is; dat Gods openbaringen nog altijd over de aarde uitgestort worden, tot heil en zegen voor de mens.

Ik geloof met Petrus van weleer, dat: „profetie nooit voortgekomen is uit de wil van een mens, maar, dat mensen door de Heilige Geest gedreven, van Godswege hebben gesproken.” (zie 2 Petrus 1:21.)

De wereld van vandaag, die door grote verwarring wordt gekenmerkt, heeft de openbaringen van God hard nodig! Overal om zich heen ziet men oorlogen, epidemieën en hongersnoden; armoede en vernietiging heersen alom; kuiperij, oneerlijkheid en onzedelijkheid winnen steeds meer terrein. De mensheid heeft op dit moment dan ook meer behoefte aan de openbaringen Gods dan ooit te voren. Het zou onlogisch zijn te veronderstellen dat de Heer aan een handjevol mensen in Palestina en de Oude Wereld door middel van zijn openbaringen zijn kostbare leiding zou schenken en nu de hemelen zou sluiten, nu de nood zo groot is.

Het is droevig maar waar, dat de Heer, als Hij geen gehoor vindt bij zijn profeten en zijn volk, over het algemeen niets voor hen doet. Onze hemelse Vader heeft zijn kinderen een vrije wil gegeven en roept, overreedt en leidt hen op de goede weg. Hij wacht echter op hun opgeheven handen, hun welgemeend gebed, hun oprechte toegewijde toenaderingspogingen. Als zij zijn woorden in de wind slaan, worden ze aan hun lot overgelaten, in de diepe duisternis van de nacht, terwijl zij van de volle middagzon zouden kunnen genieten.

Toen de kinderen Israëls de geboden niet na wilden leven, Hem niet wilden geloven en de Heer niet op zijn wegen wilden volgen, zei de Heer: „Uw trotse macht zal ik breken en uw hemel maken als ijzer en uw land als koper.

Dan zal uw kracht tevergeefs verbruikt worden . . .” (Lev. 26:19-20.)

Als de Bijbel het laatste woord der profeten was, was dat wegens gebrek aan geloof en vertrouwen. Dat is ook precies de reden waarom de hemelen van tijd tot tijd dicht zijn gegaan en

als ijzer zijn geworden, terwijl de aarde als koper werd. Wanneer de hemelen gesloten worden, verschilt de geestelijke duisternis die volgt niet veel van de stoffelijke duisternis uit de Nephitische geschiedenis, toen „er geen licht kon zijn wegens de duisternis, noch kaarslicht, noch fakels; evenmin kon er vuur worden gemaakt met hun fijn en uitermate droog hout.” (3 Nephi 8:21.)

De Heer dringt zich niet op aan de mensen en als ze niet geloven, ontvangen ze geen openbaringen. Als ze er zich mee tevreden stellen om op hun eigen beperkte berekeningen en interpretaties af te gaan, laat de Here hen over aan hun lot, dat zij zelf hebben gekozen.

Als de profeet Moroni uit het Boek van Mormon het heeft over wonderen en openbaringen zegt hij:

„Indien deze dingen hebben opgehouden, dan heeft geloof eveneens opgehouden; en verschrikkelijk is dan de toestand van de mensen, want dan zijn zij, alsof er geen verlossing was teweeggebracht.” (Moroni 7:38.)

In het midden des tijds is de Zoon Gods, het Licht der wereld, gekomen om de sluier der hemelen weg te nemen en was er weer contact tussen hemel en aarde mogelijk.

Maar toen het licht van die eeuw uitging, was de duisternis weer even ondoordringbaar, werden de hemelen verzegeld en traden de „donkere middeleeuwen” in.

Vandaag getuig ik tot de wereld dat het ondoordringbare plafond meer dan anderhalve eeuw geleden ineens is gestort. De hemelen zijn weer opengegaan en vanaf die tijd hebben wij voortdurend openbaringen ontvangen.

Die nieuwe dag brak aan toen weer een ziel God met smachtend verlangen om leiding vroeg. De persoon op wie ik doel wist een plekje te vinden waar het stil en eenzaam was, boog zijn knieën, verootmoedigde zich, sprak een smeekbede uit, en zie, een licht helderder dan de middagzon verlichtte de wereld. En de sluier zou nooit meer gesloten worden.

Deze jongen over wie een aantal van onze broeders het vandaag hebben gehad, deze Joseph Smith, met zijn weergalozes geloof, heeft de betove-

ring verbroken, de obstakels verwijderd en het wederzijds contact hersteld. De aarde werd met een kus van de hemel begroet, het licht verdreef het donker en God sprak weer tot de mens, openbaarde wederom „zijn raad aan zijn knechten, de profeten.” (Amos 3:7.) Er was een nieuwe profetie in het land en met zijn hulp vestigde God zijn koninkrijk dat nooit zal worden tenietgedaan of aan een ander volk zal worden overgegeven — zijn koninkrijk zal eeuwig blijven bestaan. Dit koninkrijk en de openbaringen die worden gegeven, hebben een eeuwig karakter. De zon zal nooit meer ondergaan, nooit zullen alle mensen tegelijk zich de omgang met hun Schepper onwaardig betonen. Nooit weer zal God voor zijn kinderen op aarde verborgen zijn. De openbaringen zullen gegeven blijven worden.

In de beginjaren van zijn onlangs ingestelde bedeling heeft de Heer zijn goddelijke wet van opvolging uitgevaardigd. De profeten zijn elkaar opgevolgd. Door God geroepen, zullen zij elkaar voortdurend blijven opvolgen en de geheimen des Heren zullen veelvuldig geopenbaard worden.

Door de macht Gods is er nog meer Schriftuur ontstaan. Zeer belangrijke en uiterst waardevolle kronieken over het oude Amerika, vormen — samen met de leer van Christus — een hernieuwd getuigenis van diens goddelijkheid, het Boek van Mormon, waarvan wij verklaren dat het Schriftuur is met een goddelijk karakter, tegelijk met en ter ondersteuning van de Bijbel. Sinds die belangrijke dag in 1820 is er steeds meer heilige Schrift bijgekomen, waaronder de talrijke, zeer belangrijke openbaringen die God Zijn profeten op aarde in een nimmer-eindigende stroom heeft doen toevloeien. Veel van die openbaringen staan opgetekend in een ander boekwerk dat de Leer en Verbonden heet. De Parel van Grote Waarde maakt onze heilige Schrift uit de laatste dagen volledig. Het is eveneens een kroniek vol openbaringen en vertaalde geschriften van oude en hedendaagse profeten.

Er zijn mensen die beweren dat er met het drukken en binden van deze heilige kronieken een einde aan de profetie gekomen is. Maar wederom ge-

tuigen we tot de wereld dat de openbaringen doorgaan en dat de kluizen en archieven der kerk vol liggen met openbaringen die wij van maand tot maand en van dag tot dag ontvangen. Wij getuigen ook dat er, sinds in 1830 De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd gesticht, een profeet is en zal zijn, zolang de aarde zal blijven bestaan. Een profeet die door God en mensen zal worden erkend, die de wil en gedachten des Heren zal blijven vertolken.

Een waarschuwend woord is hier op zijn plaats. Laten wij de fout van de mensen van weleer niet maken. Talrijk zijn de sekten, waarvan de leden geloven in een Abraham, een Mozes en een Paulus, maar zich verzetten tegen het geloof in de hedendaagse profeten. De mensen van weleer aanvaardden eveneens de profeten van vroeger, maar veroordeelden en vervloekten die profeten die in hun eigen tijd leefden.

Net als in vroeger tijden verwachten vele mensen ook nu dat een openbaring vergezeld gaat van ontzagwekkende, wereldschokkende bijverschijnselen. Voor velen is het moeilijk die talloze openbaringen uit de tijd van Mozes, van Joseph, en uit onze eigen tijd — openbaringen die een diepe, onaantastbare indruk in het hart en de geest van de profeten achterlaten zoals de dauw des hemels of als de dageraad die de duisternis van de nacht verdrijft — als zodanig te aanvaarden.

Hij die iets opzienbarends verwacht, is zich hoogst waarschijnlijk niet ten volle bewust van de constante stroom mededelingen die geopenbaard worden. Ik stel in alle nederigheid, maar ook met de macht en de kracht van het brandende getuigenis in mijn ziel, dat de verbindingslijn, vanaf de profeet van de herstelling tot de profeet van dit ogenblik, nooit is doorbroken, dat het gezag nimmer is onderbroken en dat het licht even helder en doorringend is blijven schijnen. Het geluid van de stem des Heren is een constante melodie die een geweldig beroep op ons kan doen. Al bijna anderhalve eeuw lang heeft die stem niet opgehouden te spreken.

De mens behoeft nooit alleen te staan. Iedere gelovige kan voor zijn eigen beperkte koninkrijk over inspiratie beschikken. Maar de Heer kiest vandaag met evenveel zekerheid zijn profeten en openbaart hun zijn geheimen als Hij eerder heeft gedaan en nog zal doen, zo gaat dat.

Toen wij eerder op de middag samen zongen: „Wij danken U, Heer, voor profeten,” flitste er een gedachte door mijn hoofd, waaraan ik al eerder uitdrukking heb gegeven. Ik hoop dat u allen dacht aan Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff en al de andere presidenten der Kerk. Ik hoop dat u dacht aan president David O. McKay en president Joseph Fielding Smith, president Harold B. Lee en allen die deze functie hebben bekleed.

Zij hebben ons een grote dienst bewezen. Zij hebben een groot werk voor de mensen van deze wereld verricht. Zij hebben de kerk gesticht en die verder uitgebouwd en deze is onder hun zorgende handen sterk uitgegroeid.

Ik hoop dat wij daar altijd aan zullen denken en niet alles om de levende persoon laten draaien die op dit moment aan het hoofd staat, omdat de

werken Gods op alle terreinen voortgang vinden.

Vóór ik sluit, zou ik nog op twee dingen willen wijzen. Ten eerste hoop ik dat u in de gelegenheid bent geweest de vier prachtige beeldhouwwerken in ogenschouw te nemen die net aan de oostzijde van de tempel op het centrale kerkplein zijn geplaatst. Deze vier maken deel uit van de groep van dertien beeldhouwwerken ter ere van de vrouw die volgend jaar in het bezoekerscentrum in het ZHV-park te Nauvoo zullen worden opgericht. Deze vier zijn op het plein neergezet, zodat u ervan kunt genieten. Ze zijn werkelijk prachtig. We nodigen u uit om, nu u hier in Salt Lake City bent, een bezoek te brengen aan het plein om de beelden te bewonderen.

Ik was onder de indruk van de woorden die broeder Gordon B. Hinckley sprak over Joseph Smith, woorden zo teder en zacht. En in mijn gedachten zag ik die laatste nacht in Carthage voor mij. Met het gepeupel overal om hen heen waren zij daar bijeen; de profeet Joseph Smith vroeg aan één van de broeders of hij voor hem „Een arme zwerver, moede en mat” wilde zingen.

Een arme zwerver, moed' en mat,
kwam op mijn weg vaak voor mij staan,
die dan zo need'rig „help mij” bad,
dat ik zijn wens niet af kon slaan.
Hoewel ik nooit zijn naam vernam,
waarheen hij ging, vanwaar hij kwam,
won iets, dat in zijn ogen glom,
mijn liefd' al wist ik niet waarom.

Eens was mijn karig maal gereed,
toen hij stilzweigend binnentrad
Ik merkte, dat hij honger leed,
en 'k gaf hem alles, wat ik had.
Hij dankt' en at, en, was 't niet veel,
ook ik kreeg iets: eens eng'len deel.
Want toen ik daar ten maaltijd zat,
was 't mij, alsof ik manna at.

'k Bespiedde hem, waar uit een rots
een bron sprong, waar hij kracht'loos lag.

Hoe spotte met zijn dorst 't geklots
van 't water, dat hij vloeien zag!
Ik hielp hem, hij gaf geen geluid,
driemaal dronk hij mijn beker uit,
schepte en gaf gevuld mij weer,

ik dronk, en dorstte nimmermeer.
 't Was nacht, een ruwe stormwind
 joeg,
 langs 't veld; de vloed was hoog
 gegaan.
 Toen klonk zijn stem! 'k Stond op en
 vroeg
 hem in mijn huis, hij nam dat aan.
 Nadat ik hem van alles gaf,
 ik stond mijn eigen bed hem af.
 En in mijn droom — 'k lag op
 de grond —
 was 't of 'k in Eden mij bevond.

Beroofd, gewond en bijna dood,
 vond ik hem bij de weg. Ik bracht
 zijn adem weer; in wonden goot
 ik olie; voedsel gaf hem kracht.
 Weldra was hij hersteld, gezond,
 ikzelf verborg een diepe wond,
 maar ik vergat sindsdien de smart,
 met vreed' in mijn gebroken hart.

Gevangen trof ik hem eens aan,
 bedreigd met eens verraders lot.
 Het is de leug'naars slecht vergaan,
 ik eerde hem spijt smaad en spot.
 Het grootste blijk van trouw vroeg hij
 mij even later: „Sterf voor mij.”
 Het vlees was zwak, mijn bloed werd
 kil,
 de vrije geest riep echter: „'k Wil!”

Toen heeft hij in een ogenblik
 al zijn vermomming afgedaan,
 die wond' in elke hand kend' ik —
 ik zag de Heiland voor mij staan!
 Tot mij, ja, zelfs tot mij, sprak Hij:
 „Gij hebt u nooit geschaamd voor Mij,
 uw daden kunnen niet vergaan,
 vrees niet, gij hebt z'aan Mij gedaan.”

(Heilige Lofzangen No. 69.)

God zegene u, broeders en zusters.
 Het is een prachtige conferentie ge-
 weest en het was een vreugde om deze
 dagen in uw midden te verkeren. Vre-
 de zij u. En moge zijn vreugde en
 vrede u voortdurend vergezellen. Wij
 weten dat het waar is. Ik weet dat de
 Heer leeft en ik weet dat Hij zijn wil
 en zijn gedachten iedere dag aan ons
 openbaart, zodat we geïnspireerd wor-
 den en weten welke weg wij in moeten
 slaan.

Dit alles vragen we uit liefde tot u en
 in de naam van Jezus Christus. Amen.

Bijeenkomst van de welzijnszorg
 zaterdag 2 april 1977

Het hulpverleningsstelsel bestaat uit zes elementen: de voorraad van de bisschop, produktieprojecten, lokale welzijnsarbeid, sociale dienst van de heiligen der laatste dagen, de Deseret Industries en het kerkelijk tewerkstellingssysteem.

Hulpverlening op des Heren wijze

DOOR BISSCHOP VICTOR L. BROWN
 Presiderende bisschop

Geliefde broeders en zusters,
 Het is mij een genoegen om u weer
 te mogen ontmoeten op de bijeen-
 komst van de welzijnszorg die onder-
 deel is van de algemene conferentie.
 Mijn thema voor deze ochtend is
 „Hulpverlening op des Heren wijze”.
 Ik heb mij voor vandaag ten doel ge-
 steld om opnieuw te wijzen op de mid-
 delen die iedere bisschop ten dienste
 staan om in de noden van zijn mensen
 te voorzien. Het is mogelijk dat ik hier-
 bij een aantal van deze middelen in
 een ander daglicht stel dan tot nu toe
 het geval is geweest.

Als we naar de middelen van vandaag
 kijken, moeten we een aantal richtlij-
 nen die daaraan ten grondslag liggen
 en die nog uit het verre verleden da-
 teren, in het oog houden. De profeet
 Alma heeft ons medegedeeld:

„En iedereen deelde mede van zijn
 goederen aan de armen, de behoef-
 tigen, de zieken en de noodlijdenden
 naar hetgeen hij had; en zij droegen
 geen kostbare kleding; nochtans wa-
 ren zij net en liefelijk.

En op deze wijze regelden zij de za-
 ken der kerk; en aldus begonnen zij
 wederom voortdurend vrede te genie-
 ten, niettegenstaande al hun vervol-
 gingen . . .

Aldus zonden zij in hun voorspoedige
 toestand niemand weg, die naakt of
 hongerig, dorstig of ziek was, of die
 verzorging nodig had; en zij zetten
 hun hart niet op rijkdommen; daarom
 waren zij vrijgevig jegens allen, jegens
 jong en oud, jegens dienstknechten
 en vrijen, jegens man en vrouw, het-
 zij buiten de kerk of in de kerk, en
 waren geen aannemers des persoons
 jegens hen, die hulp behoefden.”
 (Alma 1:27, 28, 30.)

Zoals ons zo vaak in de Leer en Ver-
 bonden is voorgehouden, heeft de bis-
 chop de opdracht de armen op te
 sporen, zodat aan de behoeften van
 deze mensen kan worden tegemoet-
 gekomen. Dit geldt niet alleen hen die
 het materieel gezien arm hebben. Het
 geldt ook de mensen met emotionele
 problemen en de mensen die in de tal-
 rijke problemen des levens verstrikt
 zijn geraakt. Deze gegevens bereiken
 de bisschop voornamelijk via priester-
 schapsbesprekingen en via rapporten
 van de medewerkers van de zusters-
 hulpvereniging. Nogmaals; zoals ons
 geleerd is, berust de allereerste ver-
 antwoorderlijkheid voor de oplossing
 van het probleem bij het lid zelf, en in
 de tweede plaats bij zijn familie; en
 als zij alles gedaan hebben wat ze

kunnen, wordt er een beroep gedaan op de kerk en haar welzijnsorganisatie.

Vandaag de dag houden we ons nog steeds aan deze fundamentele criteria en beschikken we over een organisatie die opgericht is om op des Heren wijze te voorzien in de bestaande noden. Het stelsel bestaat uit zes elementen: ten eerste de voorraadschuur van de bisschop, ten tweede productieprojecten, ten derde lokale welzijnswerkers, ten vierde de sociale dienst van de heiligen der laatste dagen, ten vijfde de Deseret Industries en tenslotte het kerkelijk tewerkstellingssysteem. Deze middelen noemen we de paraatheid binnen de kerk.

Het voorraad-project van de bisschop omvat een goederenmagazijn met voorraden en een transportsysteem.

schoppelijke voorraadschuren worden opgezet. Dit gebeurt wanneer de kerk in wijken en ringen tot volle wasdom komt. Dit gaat ordelijk en volgens plan. Een heel goed voorbeeld van wat een voorraadschuur van een bisschop is en doet, is de voorraadschuur op Welfare Square in Salt Lake City. Ieder die erin geïnteresseerd is, is er te allen tijde welkom voor een bezichtiging.

Het personeel dat in de voorraadschuur werkzaam is bestaat voor het merendeel uit mensen, die zelf goederen uit de voorraad ontvangen. Het aantal full-time medewerkers is minimaal. Laat ik u een voorval vertellen, dat aangeeft wat er gebeurt wanneer men de juiste instelling voor dit werk heeft. Er kwam een jongeman van ongeveer 32 jaar in dit magazijn werken.

staat om de juiste goederen op de juiste stellingen te plaatsen. Een deel van de vergoeding die hij krijgt bestaat uit voedsel, dat hij naar zijn ouders en andere familieleden brengt om aan hun behoeften tegemoet te komen. Het geluk en de arbeidsvreugde die deze gehandicapte toont als hij het voedsel meekrijgt, is waarlijk een bron van inspiratie voor alle anderen.

Daar waar geen voorraadschuren zijn, wordt met contant geld gewerkt. In dit geval ondertekent de bisschop een door de ZHV-presidente ingevulde bestelbon, die aan een lokale handelaar verstrekt wordt, met wie vooraf een contract is aangegaan. Het geld voor deze goederen komt van de post „produktieraming”.

De productieprojecten van de welzijnszorg leveren de meeste verbruiksartikelen die de voorraadschuren van het nodige voorzien. Het gaat daarbij onder meer om graan, zuivelproducten, rundvlees, honing, verse groenten, fruit enzovoort, alsook om de vervaardiging van een aantal artikelen die niet tot de voedingswaren behoren. Als de kerk tot volle wasdom is gekomen, zal iedere ring op een of andere wijze zijn aandeel leveren bij de productie van de dingen die via de bisschopelijke voorraadschuren worden verwerkt, opgeslagen en gedistribueerd. Diegenen onder u die een productie-project willen realiseren, verwijs ik graag naar de toespraak van bisschop H. Burke Peterson, in oktober 1976 gehouden tijdens de bijeenkomsten van de welzijnszorg.

Voor zaken als water, gas en elektriciteit en dokterskosten is wat geld nodig. Dit geld komt van de post „vastengaven”. Zoals vele jaren al onderwezen is, dient niet meteen geld te worden gegeven, maar eerst hulp in de vorm van verbruiksgoederen te worden verleend. Bovendien willen wij graag de grote betekenis van het onderricht in de vastenwet nog eens onderstrepen, opdat onze mensen nog royaler zullen geven dan ze nu al doen en zich niet zullen beperken tot de kosten van twee maaltijden.

Eén van de meest bezielende pijlers der welzijnszorg is het aparte zendingsprogramma, waarin ongeveer 300 zendelingen werkzaam zijn in 39

PARAATHEID BINNEN DE KERK

Dit is opgezet voor de ontvangst, opslag, uitwisseling en distributie van goederen die door de leden van de kerk worden geschonken.

Het voorraad-project is geen commerciële onderneming. De goederen waarom het gaat zijn niet te koop. Ze staan alleen die mensen ter beschikking die de bisschop aanwijst en alleen verkrijgbaar op een bestelbon van de bisschop, die de ZHV-presidente uitschrijft en die door de bisschop moet worden ondertekend. In de toekomst zullen nog veel meer bis-

Hij kon niet lezen of schrijven, zelfs niet spreken. Kortom hij was zwaar gestoord. De andere medewerkers en medewerksters traden hem met liefde en begrip tegemoet en probeerden hem iets te leren wat niet zo moeilijk was. Hij werd opgeleid tot magazijnjongen en moest de goederen op de stellingen plaatsen. Omdat hij niet lezen kon, deed men plaatjes op de dozen, zodat hij die vergelijken kon met andere plaatjes en de dozen op de juiste schappen kon zetten. Dank zij het geduld en de liefde van de andere medewerkers is deze jongeman nu in

zendingsgebieden van de kerk. Zij verlenen de priesterschapsleiders professionele hulp op agrarisch gebied, alle terreinen van de gezondheidszorg, de positieverbetering en het beheer der financiën. Wij blijven alle echtparen en ongehuwde vrouwen die bekwaam zijn op één van deze of aanverwante gebieden, aansporen om contact met hun bisschop of ringpresident op te nemen en zich voor deze zendingsarbeid ter beschikking te stellen.

Nu iets over de sociale dienst van de heiligen der laatste dagen. Deze organisatie werd opgericht om de priesterschapsleiders te assisteren bij het geven van hulp aan leden met sociaal-emotionele problemen. De hulp die de dienst verleent kan in twee categorieën worden onverdeeld: juridische en medische hulp. Onder de juridische hulp vallen die handelingen die door de wet worden geregeld, zoals adoptie, voogdij en het opnemen van Indiaanse scholieren en studenten in HLD-gezinnen. De medische hulp omvat onder meer de geneeskundige behandeling van afzonderlijke personen en gezinnen.

In gebieden waar geen sociale dienst van de kerk bestaat dienen de bisschoppen een lijst bij te houden met te goeder naam bekend staande beroepsmensen, die soortgelijke diensten verlenen en aan de normen van de kerk beantwoorden. Wat de juridische bijstand aangaat, dienen de priesterschapsleiders zich zorgvuldig te houden aan de lokale en landelijke regelingen betreffende zaken als adoptie, ongehuwd ouderschap of voogdij.

Als er adviezen gegeven worden door vakmensen, dient de bisschop het lid nauwlettend gade te slaan om te kunnen zien of er vooruitgang wordt geboekt en of er zich eventueel verdere moeilijkheden voordoen.

Onlangs kregen we een ontroerende brief van een moeder, waarin zij haar grote waardering voor haar bisschop en een lokale welzijnswerker uitsprak. Dezen hadden in haar gezin hulp verleend. Ik zou u graag een gedeelte uit deze brief willen voorlezen:

„We zullen ons deze zomer herinneren als de fijnste zomer die Roseanne en David ooit meegemaakt hebben. Zoals u weet, heeft het leven deze kin-

deren allebei voor bijzondere moeilijkheden geplaatst. Het ging mij aan het hart als ik zag dat David zich van de mensen terugtrok en dat Roseanne bij haar pogingen om vriendinnen te maken de meisjes krenkte en op deze manier haar vriendinnen kwijtraakte. Er bestaan mensen die bij deze moeilijkheden hulp kunnen bieden — er bestaat een geneeswijze voor zo'n jongen en een behandeling met geneesmiddelen waarmee een al te actief kind kalmer wordt — maar waar moest ik iemand zoeken, die het begreep en me hielp bij de emotionele moeilijkheden die eruit voort zouden vloeien?

Toen mijn bisschop voorstelde hen aan het zomerkamp van de kerk mee te laten doen, dacht ik: „Goed, dat wordt een fijne zomer voor ze en daarmee ben ik ook van mijn oppasprobleem af, want ik moet nu eenmaal gaan werken.” Deze twee voordelen alleen al gaven me een gevoel dat het geld goed besteed was, maar het was nog maar het begin. Voor de zomer om was, zag ik hoe mijn zoon erop stond dat hij de leiding zou hebben bij een moeilijke bergtocht. Vroeger was hij allang tevreden als hij ergens achteraan meeliep. Ik heb hem met behulp van een lijn langs de gevel van een gebouw zien afdalen en de trotse blik waarmee zijn raadgever en hij elkaar blij aankeken is met geen goud te betalen. Tegen het eind van de zomer had Roseanne geleerd om hetgeen haar dwars zat uit te spreken en ze probeert nu heel vaak samen met mij een oplossing te vinden. Dit is een geheel nieuwe gewaarwording voor ons.

Een al te actief kind opvoeden is een werk dat je alleen moet doen, omdat vriendinnen en vrienden, al willen ze je begrijpen, je niet begrijpen kunnen en als regel reageren alsof het kind problemen heeft omdat het verwend is. Het heeft mij heel veel goed gedaan, iedere week om de tafel te kunnen zitten met mensen die het echt begrijpen.”

De gebouwen van de Deseret Industries staan over het algemeen alleen op plaatsen waar grote concentraties kerkleden wonen. Ze zijn er om werk te verschaffen aan hen die niet plaats-

baar zijn zoals de bejaarden, de geestelijk of lichamelijk gehandicapten enzovoort. Er wordt uitgegaan van beginselen als spaarzaamheid, geven, werken en delen. We sporen de priesterschapsleiders aan om, als bij hen de ledenconcentratie groter wordt, ernstig te overwegen of niet tot een vestiging van de Deseret Industries zal worden overgegaan.

En dan, tenslotte, de kerkelijke tewerkstelling. De verantwoordelijkheid om te zorgen dat iedereen een betrekking heeft berust grotendeels, wat de broeders aangaat, bij het priesterschapsquorum en, wat de zusters aangaat, bij de zustershulpvereniging. Het is van grote betekenis dat het systeem vlot en snel werkt, om de werkzoekenden er optimaal van te kunnen laten profiteren. In een aantal gebieden met ongewoon grote werkloosheid hebben wij full-time centra ingericht om leden aan werk te helpen. Dit wordt alleen maar gedaan om het quorum en de welzijnscomités uit de ring en wijk te ontlasten. Dergelijke centra mogen alleen worden opgericht met goedkeuring van het hoofdkantoor van de kerk.

De bisschoppen der kerk dienen samen met hun welzijnscomités uit de wijk in staat te zijn met deze zes elementen voor hulpverlening, wanneer deze goed functioneren, de taak te volbrengen die de Heer hun opdraagt en zorg te dragen voor de armen en behoeftigen. Als we dat doen volgen we daarmee in feite de raad op die Alma ons gaf:

„Aldus zonden zij in hun voorspoedige toestand niemand weg, die naakt of hongerig, dorstig of ziek was, of die verzorging nodig had; en zij zetten hun hart niet op rijkdommen; daarom waren zij vrijgevig jegens allen, jegens oud en jong, jegens dienstknechten en vrijen, jegens man en vrouw, hetzij buiten de kerk of in de kerk en waren geen aannemers des persoons jegens hen, die hulp behoefteden.

En zodoende werden zij voorspoedig . . .” (Alma 1:30-31.)

Mogen wij gezegend worden of „welzalig” zijn, zoals de psalmist zegt: „Welzalig hij die acht slaat op de geringe.” (Ps. 41:1.)

Oproep tot een goed gebruik en uitbreiding van het voorraadproject van de bisschop omdat dit des Heren wijze is om voor onze noodlijdende broeders en zusters te zorgen

Nood lenigen met het voorraadproject van de bisschop

DOOR PRESIDENT
EZRA TAFT BENSON

Geliefde broeders en zusters. Ik geef dankbaar en nederig gevolg aan de uitnodiging van het Eerste Presidium om op deze belangrijke bijeenkomst van de welzijnszorg, onderdeel van de algemene conferentie, het mijne te zeggen.

Het onderwerp van mijn toespraak luidt: Nood lenigen met het voorraadproject van de bisschop.

Al veertig jaar, en nog langer, zijn de leden van de kerk door hun leiders opgewekt om zich voor te bereiden op dagen van onzekerheid en rampen. Velen hebben die raad opgevolgd; sommigen hebben er zich doof voor gehouden. De tijden en omstandigheden van nu brengen ons ertoe te herhalen wat de Heer in maart 1832 tot de profeet Joseph Smith heeft gezegd:

„Want voorwaar zeg Ik u; De tijd is gekomen, en is nu nabij; . . . er moet noodzakelijk *een organisatie onder Mijn volk zijn* voor de regeling en vestiging der aangelegenheden van de voorraadschuur voor de armen van Mijn volk . . . Opdat door Mijn voorzienigheid de kerk onafhankelijk moge staan boven alle andere schepselen beneden de celestiale wereld,” (LV 78:3, 14; cursivering toegevoegd.)

Het voorraadproject van de kerk is een project met magazijnen en transportmiddelen, uitvoerend en leidinggevend personeel. Het is een organisatie, opgezet om voedingsmiddelen en andere verbruiksartikelen in ontvangst te nemen, op te slaan, te transpor-

teren, uit te wisselen en te distribueren, onder die mensen die het nodig hebben.

Een onmisbare bouwsteen van het voorraadstelsel is de lokale voorraadschuur van de bisschop. Dat is een gebouw dat eigendom van de kerk is, van waaruit de bisschoppen voedingsmiddelen, kleren en andere verbruiksartikelen betrekken ten behoeve van de armen en behoeftigen, die niet in staat zijn om voor zichzelf te zorgen. De vestigingen van Deseret Industries worden als voorraadschuurgebruikt voor de verbruiksartikelen die niet tot de levensmiddelen behoren. Iedere bisschop uit de kerk dient een lokale voorraadschuur tot zijn beschikking te hebben, voorzien van de meest essentiële verbruiksartikelen die worden verbouwd en vervaardigd in het kader van het welzijnsprogramma om op deze wijze tegemoet te kunnen komen aan de behoeften van zijn mensen.

De Heer heeft door openbaring opdracht gegeven voorraadschuren op te richten. De overschotten, of „het overblijfsel”, van de gewijde eigendommen uit de verenigde orde dienen in deze voorraadschuren bewaard te worden „om de armen en behoeftigen er van bij te staan.” (LV 42:34.) Later gaf de Heer de instructie dat de presiderende bisschop „een voorraadschuur voor deze gemeente (moest) aanwijzen; en laat alles, zowel geld als voedsel, dat meer is dan nodig voor de behoeften van dit volk,

in handen van de bisschop worden gehouden.” (LV 51:13.)

Er zijn tegenwoordig 78 voorraadschuren in het voorraadproject van de kerk. Deze voorraadschuren worden voor nagenoeg hetzelfde doel aangewend als onder de verenigde orde het geval was. De leden wijden er hun tijd, talenten en middelen aan om verbruiksartikelen te verbouwen, te verwerken, te verpakken en te kopen, waarmee voor de behoeftigen kan worden gezorgd. Om deze voorraadschuren te vullen, nemen heiligen uit meer dan 3.000 wijken deel aan bewerings- en verwerkingsprojecten voor het voortbrengen van groenten, granen, fruitsoorten en andere al dan niet eetbare artikelen. Een deel van die artikelen wordt op de vrije markt verkocht, om de exploitatiekosten te kunnen dekken. De rest van de artikelen houdt men zelf. Deze artikelen worden via het voorraadproject onder hen die het nodig hebben gedistribueerd.

De totale hulp geboden via de voorraadschuren bedroeg over 1976 verscheidene miljoenen dollars.

Onze voorraadschuren zijn niet bedoeld om er zoveel artikelen in op te slaan, dat alle leden van de kerk kunnen worden verzorgd. De voorraadschuren worden alleen in het leven geroepen om ermee voor de armen en behoeftigen te kunnen zorgen. Daarom is aan de kerkleden opgedragen zelf een jaarvoorraad voedsel, kleding en zo mogelijk brandstof, aan te leggen. Wanneer zij die raad opvolgen

zullen de meeste leden voor zichzelf en hun gezin kunnen zorgen en met anderen delen als het nodig mocht zijn.

De plaatselijke bisschop is de door de Here aangewezen beheerder, die voor de armen en behoeftigen zorgt. De bisschop heeft „als enige de bevoegdheid om voor de armen van de kerk te zorgen. . . . Het is zijn taak, en zijn taak alleen, om uit te maken aan wie, wanneer, hoe en hoeveel van de kerkelijke middelen zal worden gegeven, en hoeveel hulp door de wijk zal worden geboden.

Dit is een belangrijke en plechtige taak die de Heer zelf heeft opgelegd.

De bisschop kan zich niet aan die plicht onttrekken; hij kan zich er niet van afmaken; hij kan deze taak niet aan een ander delegeren en zo zichzelf ontlasten. Welke hulp hij ook inroept, hij blijft verantwoordelijk.” (J. Reuben Clark Jr., ongepubliceerd artikel van 9 juli 1941, geciteerd in *Ensign* van Nov. 1976.)

De Heer heeft door openbaring de bisschoppen opgedragen om ijverig „navraag naar de armen (te) doen om in hun behoeften te voorzien.” (LV 84: 112.) Door God zijn de voorraadschuren ingesteld om de bisschoppen in staat te stellen hun plicht te vervullen. Hoe maakt een bisschop aanspraak op de goederen uit de voorraadschuur? Als de armen en behoeftigen in zijn wijk eenmaal zijn opgespoord, dient te worden bepaald wat deze afzonderlijke leden precies nodig hebben. Dit kan met de hulp van de priesterschapsleiders en ZHV-leidsters gedaan worden. De bisschop moet vaststellen wat de behoeften zijn, en zich ervan gewissens dat ieder zoveel mogelijk voor zichzelf zorgt en dat de families voor de familieleden zorgen die het zelf niet kunnen.

De artikelen worden in een voorraadschuur opgeslagen. Daaruit mogen ze alleen met een bestelbon van de bisschop afgehaald worden.

De artikelen worden nooit vanuit een voorraadschuur verkocht en alleen de officiële handtekening van een bisschop op een bestelbon geeft toegang tot deze artikelen. De ZHV-presidente mag de bisschop assisteren bij de bepaling van het totaal aan artikelen

uit de voorraadschuur dat wordt aangewend.

De voorraadschuren en de artikelen daarin behoren aan de Heer, en mogen door zijn dienstknechten — de bisschoppen — worden aangewend, ter verzorging van de nooddriftigen. Des Heren eigendom dient zo goed mogelijk te worden beheerd. Het daartoe bevoegde personeel van de voorraadschuur moet de desbetreffende kwitanties afgeven voor de verstrekte goederen en geldmiddelen. Van de niet aan bederf onderhevige artikelen dient minstens voor een jaar een voorraad aangelegd te worden. Een teveel aan bepaalde artikelen dient met zorg te worden behandeld, om verspilling tegen te gaan. De beheerders van de voorraadschuren dienen alle verwerkte voedingsmiddelen bij ontvangst te controleren op de houdbaarheidsdatum en erop toe te zien dat de artikelen in overeenkomst met van tevoren vastgestelde kwaliteitsnormen zijn. Men dient de voorraad regelmatig te vervangen om de kwaliteit te handhaven en om bederf te voorkomen. In ieder geval dienen de voorraadschuren keurig netjes gehouden te worden. Iedere voorraadschuur dient voor des Heren oog een toonbeeld te zijn van doelmatigheid, helderheid en dienstvaardigheid.

Ik herhaal dat iedere bisschop over een voorraadschuur moet kunnen beschikken. Op dit ogenblik start het algemeen welzijnscomité met een uitbreidingsplan, dat tot doel heeft meer productie- en verwerkingsprojecten op te zetten en meer voorraadschuren te bouwen. De afdeling welzijnszorg zal op lokaal niveau, op aanwijzing van de gebiedssupervisors, regionale vertegenwoordigers van de Twaalf en de gebieds- en regionale welzijnsleiders leiding aan deze werkzaamheden geven. Mocht u in dezen vragen hebben, stelt u die dan aan de desbetreffende priesterschapsleider.

Ik wil de ringpresidenten en bisschoppen graag deze raad geven.

Vraag advies, eer u een geldinzameling start voor een voorraadschuur. Stel uzelf een duidelijk doel. Zorg dat u beseft waar u naar toe werkt en waarom, voordat u begint. In het werk des Heren mogen geen ernstige fou-

ten worden gemaakt. Het belangrijkste onderdeel van uw voorbereiding vindt „geknield” plaats. Als we het voorraadproject uitbreiden, moeten we niets doen dat het aanzien van de kerk schaadt.

Wanneer we een onderdeel van het welzijnsprogramma realiseren, moeten wij het oorspronkelijke doel waarvoor het ingesteld is voor ogen houden. Het genoemde doel is „om zo mogelijk een systeem in werking te stellen waardoor de vloek van ledigheid zou worden tenietgedaan, het kwaad van steuntrekken verbannen, en zelfstandigheid, ijver, zuinigheid en zelfrespect weer onder onze leden gevestigd mochten worden. Het is het doel van de Kerk de mensen te helpen zichzelf te helpen. Werk moet weer als leidend beginsel in het leven van de leden der kerk zijn ereplaats herkrijgen.” (Handboek welzijnszorg, blz. 1.)

Wie ondersteuning van de welzijnszorg krijgt, dient zover in zijn vermogen ligt, te werken om zo de verbruiksartikelen of de vastengaven te „verdienen”. Als er geen zinvolle banen voorhanden zijn, als de mensen niet aangespoord worden om te werken, dan wordt de welzijnszorg een demoraliserend bijstandsproject en wordt het doel waarmee de welzijnszorg is opgezet ondermijnd. Het is een wet des hemels, een wet die we hier op aarde nog niet ten volle hebben leren begrijpen, dat men de mensen niet kan blijven helpen door voor hen te doen wat ze zelf kunnen doen en behoren te doen.

Iedere keer als de bisschoppen steun verlenen, dient, wanneer het gaat om zaken die in geld betaald moeten worden, zoveel mogelijk gebruik te worden gemaakt van het eigen geld van het lid. Aan de behoefte aan verbruiksartikelen moet men tegemoet komen met de artikelen uit de voorraadschuur. In alle gevallen waarin hulp wordt geboden, dienen zij die deze hulp ontvangen zoveel mogelijk te werken om zo te verdienen wat ze krijgen. Door daartoe aangewezen raadgevers van de bisschop of een raadgeefster van de ZHV-presidente dienen werkopdrachten te worden opgesteld. Waar dat mogelijk is, moet in

natura, in plaats van met geld van de vastengaven geholpen worden. Door artikelen uit de vooraadschuur te gebruiken in plaats van vastengaven, wordt de doorstroming van verbruiksartikelen via het systeem van de welzijnszorg gewaarborgd, de productie bevordert en de verspilling uitgeschakeld. Van nog meer betekenis is, dat de kerk, als zij zich houdt aan de opdrachten des Heren die ik genoemd heb, „onafhankelijk moge staan boven alle schepselen beneden de celestiale wereld.” (LV 78:14.) Dat moet ons doel zijn!

Ons bereiken wel eens vragen of het wel gepast is dat leden van de kerk overheidshulp krijgen in plaats van kerkelijke bijstand. Ik zal in verband hiermee nog eens ingaan op een zeer fundamenteel beginsel. De leden dienen voorzover ze het kunnen in hun eigen behoeften te voorzien. Als het lid niet voor zichzelf kan zorgen, dient de familie bij te springen. Als de familie dat niet kan, dient de kerk hun hulp te verlenen.

De heiligen der laatste dagen dienen geen bijstand te ontvangen *waarvoor niet is gewerkt*. De priesterschapsleders en ZHV-leidsters moeten er bij de leden op aandringen het welzijnssysteem van de kerk te aanvaarden om door dit systeem te verdienen wat zij nodig hebben, ook al betekent dit dat zij minder eten en geld ontvangen. Als ze dit doen, zullen de leden in geestelijk opzicht gesterkt worden en hun waardigheid en zelfrespect behouden.

Wij dringen er bij de heiligen der laatste dagen overal ter wereld op aan, geen steun aan te nemen waarvoor zij niet hebben gewerkt. Werk voor hetgeen u krijgt.

De economische en maatschappelijke toestand in de wereld voorspelt weinig goeds. Aan de hand van openbaringen en profetieën meen ik dat ik niet te veel zeg als ik beweer dat eenmaal, als de geschiedenis van het geslacht waarin wij leven geschreven is, met recht kan worden gezegd dat we nauwelijks de tijd hebben gehad ons voor te bereiden. Ik durf te zeggen dat al onze geestelijke en stoffelijke krachten tot het uiterste zullen

worden belast, om de crisis die op handen is het hoofd te kunnen bieden. De Heer heeft gezegd: „Wanneer gij voorbereid zijt, zult gij niet vrezen.” (LV 38:30.)

Als wij het programma des Heren, gericht op de zorg voor armen en behoeftigen onze steun verlenen, zullen wij als afzonderlijke leden en als kerk grote zegeningen ontvangen. Ik heb die zegeningen van nabij gezien, toen wij eten, kleren en beddegoed uitdeelden aan de lijdende leden van de kerk in Europa vlak na de tweede wereldoorlog. Ik heb hen gezien, die dreigden te sterven van de honger, die uitgemergeld waren, die geen schoenen meer aan hun voeten hadden. Het was deerniswekkend. Mijn hart ging vol mededogen uit naar alle lijdende kinderen van onze hemelse Vader.

Ik herinner me als de dag van gisteren de aankomst in Berlijn van de eerste zendingen in het kader van de welzijnszorg. Samen met de waarnemend zendingspresident, president Richard Ranglack liep ik naar het oude, gehavende magazijn dat door militairen werd bewaakt en de kostbare goederen van de welzijnszorg herbergde. Aan het eind van het depôt zagen we en stapel dozen staan, die bijna tot het plafond reikte.

„Zijn dat dozen met voedsel?” zei Richard. „Bedoelt u, wilt u mij zeggen dat deze dozen helemaal gevuld zijn met voedsel?”

„Ja, broeder,” antwoordde ik, „eten,

klere en beddegoed, en ik hoop ook medicijnen.”

Richard en ik tilden één doos naar beneden. We maakten die open. Hij zat vol met het gewoonste voedsel dat er maar is, gedroogde bonen. Toen die beste man dat zag, stak hij er zijn handen in en liet hij de bonen door zijn vingers glijden. Toen werd het hem te veel en hij begon als een kind te huilen, van blijdschap en dankbaarheid.

We maakten nog een doos open. Daar zat tarwemeel in, tarwemeel waaraan niets was toegevoegd en niets uit was gehaald, precies zoals de Heer het gemaakt had en het wilde hebben. Hij bracht daarvan een beetje aan zijn mond. Even later keek hij me met zijn betraande ogen aan — de mijne waren ook niet droog meer. Hij schudde zachtjes zijn hoofd en hij zei: „Broeder Benson, het is haast niet te geloven dat mensen die ons nooit hebben gezien zo veel voor ons kunnen doen.”

Dit is het systeem des Heren: „Vrijwillige gaven, geïnspireerd door broederlijke liefde en offervaardigheid, andere mensen helpen zichzelf te helpen. Dat versterkt de waardigheid en het zelfrespect van de mensen.

Mogen wij door een goed en verstandig gebruik, door uitbreiding van ons aantal vooraadschuren, tegemoetkomen aan de noden van onze behoeftige broeders en zusters, volgens het plan des Heren. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Leden van de kerk voeren tijdens de culturele avond in Mexico City een traditionele dans uit.

Bijzondere maatschappelijke en emotionele noden van de leden kunnen gelenigd worden door van de hulp gebruik te maken waarover de plaatselijke kerkelijke leiders momenteel kunnen beschikken

Nood lenigen via de sociale dienst van de heiligen der laatste dagen

DOOR BISSCHOP

J. RICHARD CLARKE

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Broeders en zusters. Ik weet zeker dat ieder van u diep getroffen is door de verhalen over onze hulp aan leden, die door overstromingen of aardbevingen werden getroffen. Ons hart gaat uit naar die mensen in nood. Er zijn evenwel andere noden, sociaal-emotionele noden, die net zo vernietigend kunnen zijn als welke natuurramp ook. En die noden kunnen niet met wagenladingen eten of kleren worden bestreden. In mijn toespraak tot u wil ik u graag een paar voorbeelden noemen. Laat ik beginnen om een brief aan u voor te lezen waarin het trieste verhaal wordt gedaan van een jongeman die verzeild is geraakt in een leven dat hem bracht tot schending van het heiligste van Gods geboden.

„Ik weet niet waarom ik deze brief schrijf. Misschien grijp ik voor alles voorbij is de laatste strohalm, of zoiets, aan. Ik zoek hulp, zonder hoop die te krijgen. Niet omdat ik eraan twijfel of de kerk waar is, maar om mijn zonden. Laat ik meteen zeggen, *ik houd van mijn ouders* en ik doe wat ik kan om ze te helpen, maar mijn krachten laten mij in de steek en het laatste sprankje geestelijk leven dat er in mij nog over is gaat nu op aan het schrijven van deze brief.”

„Heel jong al,” zo gaat deze jongeman verder, „kreeg ik sterk het gevoel dat mijn vader niet van mij hield. Het is begonnen toen ik de schrik van mijn

leven kreeg, toen ik op een avond naar hem toe ging om hem een nachtzoen te geven. Hij duwde me weg. Ik weet zeker dat hij daar niets meer van weet en dat het voor hem niets betekende, maar voor mij kwam het als een klap. Al mijn zekerheden, heel mijn wereld, alles lag aan scherven toen ik daar stond.

Daar ik niet wist wat ik anders moest doen, rende ik van deze man die plotseling een vreemde voor mij geworden was, in paniek naar mijn moeder en vertelde haar op fluisterende toon van mijn ellende. Zij ontkende dat mijn vader niet van mij hield, maar wist mij toch ook niet te overtuigen. Die avond sloeg ik mijn vader vanuit het donker van mijn slaapkamer gade. Ik zwoer bij mezelf dat ik de deur gesloten zou houden, tot hij die open zou willen maken. Ik zou hem links laten liggen, tot hij weer toenadering zocht.

Hij had het niet in de gaten. Als hij het al in de gaten had, dan heeft hij me in ieder geval niet gevraagd wat er was. Nu, het is onnodig te zeggen wat ik de volgende jaren doormaakte. Ik deed van alles en ik kwam in opstand om zijn aandacht te trekken, wat lukte, want hij werd kwaad. Hoe dan ook, ik werd homosexueel, een verderfelijke kwaal en ik verschanste me al gauw in mijn gevangenis. Ik kende mezelf niet. En ik heb zelfs meer jaren dan ik me kan herinneren

gedacht dat de Heer me ook niet liefhad. Van mijn zeventiende tot ongeveer mijn drieëntwintigste heb ik drugs gebruikt . . .”

Nu, u kunt zich voorstellen hoe zijn leven nadien verliep. Deze jongeman besluit zijn brief met de volgende woorden: „Dank u voor uw tijd. Kunt u me helpen? Is er een enkele reden waarom ik mezelf zou helpen? Kunt u me overtuigen? Kunt u tijd voor me uittrekken? Ik heb niet veel tijd meer.” Ja, jongeman, we staan met hulp klaar voor jou.

Wij weten dat de Heer deze jongeman wel degelijk liefheeft, zoals hij ons allemaal liefheeft. Dit lid is intussen via de priesterschap naar een vestiging van onze sociale dienst verwezen. Hand in hand zullen de priesterschapsleiders en de maatschappelijk werker deze broeder leren wat hij op de knie van zijn vader niet leerde, dat de Heer hem liefheeft en dat het evangelieplan van bekering en vergeving iedereen ter beschikking staat.

In mijn volgende voorbeeld maken wij kennis met een meisje, ik zal haar Jeannet noemen, dat zich schuldig maakte aan een ernstige overtreding. Toen zij ontdekt had dat zij een buitenechtelijk kind verwachtte, verwees haar bisschop haar naar onze sociale dienst. Haar vrees, dat zij door de medewerkers daar zou worden veroordeeld, werd niet bewaarheid, want zij

ontmoette er liefde en begrip, de liefde en het begrip die zij nodig had voor haar bekering. Met de hulp van de bisschop en deze dienst, begon zij de Heer om vergeving te vragen. Zij werd met pleegouders in aanraking gebracht die haar liefdevol in hun huis opnamen. Zij ging trouw naar de kerk en bestudeerde het evangelie. Een werkgroep voor ongehuwde moeders die door de kerk in het leven geroepen was, maakte dat zij zich meer bewust werd van de omvang van haar overtreding en het besluit nam een nieuw leven te beginnen. Zij kreeg een scherpere kijk op zichzelf en op de verhouding waarin zij stond tot haar Vader in de hemel.

„Ik heb in een hel geleefd,” herinnert zij zich. „Maar het was of die last werd afgewenteld doordat het mogelijk was die last samen te dragen met mensen die het begrepen. Ik ben bijzonder dankbaar voor al de hulp die mijn hemelse Vader mij geboden heeft.”

In mijn laatste praktijkgeval gaat het over Verinda, een Apache-meisje dat werd opgenomen in het plan huisvesting Indiaanse schoolkinderen. Ze legt later dit getuigenis af:

„Toen ik acht jaar geleden voor het eerst naar mijn pleeggezin ging stapte ik uit de bus met alleen de kleren die ik aanhad en een paar kleine persoonlijke bezittingen in een schoendoos. Ik kwam uit een heel arm gezin. Wij hadden het arm thuis. Maar u heeft uw hart voor me opengezet. Daar ben ik dankbaar voor. Ik kan nu naar huis gaan met een splinternieuwe koffer met kleren. Maar dat is niet mijn grootste schat. Ik heb een grote schat, omdat er binnenin me een rijkdom woont, zo groot als alle schatten van de wereld. *Ik heb een getuigenis van het evangelie.* Ik weet dat Jezus de Christus is en dat God leeft en het gebed verhoort. Ik heb nu een doel, iets om voor te leven.”

Broeders en zusters, deze drie gevallen, deze verhalen staan in scherp contrast met de wereld rondom ons. Wij hebben vandaag de dag niet alleen met milieuvuiling in materiële zin te maken, maar ook met een verontreiniging van de geest. Verdraaiingen van onze fundamentele waarden wor-

den gepresenteerd als de „nieuwe moraal”. Bedrog en geweldpleging worden vaak aanvaard als middelen om de wensen van individuen en groeperingen te realiseren. Werkende moeders en vaders die alleen in het weekeinde thuis zijn onttrekken zich aan hun ouderlijke plichten. Om het minste of geringste gaan mannen en vrouwen uit elkaar. De natuurlijke liefde wordt minder. Ik herinner me dat ik als bisschop het nare geval meemaakte van een echtpaar aan wie de ouderlijke macht over hun twee kleine kinderen werd ontzegd, een wiegekind en een kind dat nog te klein was om naar school te gaan. Iedere dag gingen die vader in moeder werken en werden de kinderen in huis opgesloten, waar ze zichzelf maar moesten zien te redden. Toen de rechter de vrouw daarover vragen stelde, was zij heel verbaasd. Ze zei dat zij altijd genoeg eten voor de kinderen neergezet had om tot het avondeten mee te kunnen doen. Kunt u zoiets nu begrijpen?

Deze eeuw der vervreemding werd door de grote Amerikaanse profeet Moroni voorzien. Hij noemde onze tijden de dag, „wanneer er grove ontheiligingen op de aarde zullen zijn; er zullen moorden, roof, leugen en bedrog, hoerij en allerlei gruwelen worden gepleegd.” (Mormon 8:31.) Wat een toestand van geestelijke verontreiniging!

In bijna alle gevallen kunnen de wan-toestanden in de samenleving worden teruggevoerd tot de nalatigheid van de mens, die er niet in slaagt om de eeuwige beginselen van het evangelie van Jezus Christus na te leven.

Deze stromingen in de samenleving hebben ook hun invloed op ons. In veel van onze ringen komen ongehuwde ouders voor, jongelui die onder toezicht staan of in opvoedingsgestichten verblijven, komen gevallen voor van kindermishandeling of kinderverwaarlozing, van drug- en alcoholmisbruik, ernstige huwelijksmoeilijkheden, sexueel afwijkend gedrag, en verblijven leden in inrichtingen voor geesteszieken en in de gevangenis. Dit zijn schrikbarende problemen, die levensgroot aanwezig zijn, al zouden wij liever zien dat ze er niet waren.

Als priesterschapsleiders en ZHV-leidsters zijn wij met de verantwoordelijkheid belast de leden te helpen die met deze maatschappelijke en emotionele moeilijkheden te kampen hebben. Ja, de Heer heeft gezegd: „Ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën.” (LV 81:5.) De broeders erkennen de omvang van deze taak en hebben ons een waardevol stuk gereedschap verleend, waarmee we handelen kunnen op de wijze des Heren. Dit stuk gereedschap is uiteraard onze eigen sociale dienst.

Over dit enorme belangrijke werk heeft president Harold B. Lee in 1970 tot de regionale vertegenwoordigers het volgende gezegd:

„Onze sociale dienst heeft vele kerkleden al ten zegen gestrekt. Met dit programma wordt geprobeerd een antwoord te geven op de vele problemen waarmee de leden in onze welvaartsmaatschappij geconfronteerd worden. Dit programma zal nog in betekenis toenemen, omdat zoveel problemen waarmee dit stelsel van diensten zich bezighoudt symptomatisch voor onze tijd zijn. De leden hebben soms misschien meer behoefte aan raad dan aan kleren, en de leden die via de bisschop naar een kantoor van onze sociale dienst worden verwezen, moeten niet meer aarzeling voelen als ze om dit soort hulp vragen, dan het geval is als de hulp van de welzijnszorg wordt ingeroepen.” (Instructiebijeenkomst regionale vertegenwoordigers van de Twaalven, 1 oktober 1970.)

Het doel, de opdracht van onze sociale dienst is hulp verlenen aan de priesterschapsleiders, door het bieden van goede *juridische* en *medische hulp* aan onze leden. Dit wordt gedaan door het inzetten van zeer bekwame stafleden en vrijwilligers wier waarden, kennis en capaciteiten in overeenstemming met het evangelie en de orde van de kerk zijn. Wij moeten bedenken dat onze sociale dienst er niet is omdat iemand eraan twijfelt of een bisschop of quorum wel inspiratie ontvangt; nee, de dienst is er juist omdat onze profeten de inspiratie ontvingen de plaatselijke priesterschapsleiders van *deskundigen* te voorzien,

zodat de sociaal-emotionele noden konden worden gelenigd. Het is echter erg belangrijk nogmaals de aandacht te vestigen op de waarschuwing die u aantreft op blz. 31 van het Handboek Welzijnszorg: „De bisschop en de leiders van de quorums en groepen van de Melchizedekse priesterschap zijn des Heren leiders in de kerk. Ze kunnen en moeten hun taak niet aan enig kantoor overdragen. De kantoren voor maatschappelijk hulpbetoon zijn opgericht als hulp voor de leiders van de kerk. Voor de geïnspireerde raad en de zegen van een priesterschapsdrager, bij voorbeeld de bisschop of de leider van het quorum of de groep is geen vervangmiddel.”

We dienen ook te bedenken dat het doel van de kerk is mensen te helpen zichzelf te helpen. Als men op andere wijze voor mensen zorgt, doet men ze meer kwaad dan goed. Een geestelijke of emotionele aalmoes heeft broeder Boyd K. Packer opgemerkt, kan net zo schadelijk zijn als een geldelijke.

Het *Algemeen kerkelijk handboek* vermeldt dat het maatschappelijk hulpbetoon het officiële instrument is waarmee de kerk *juridisch* advies verleent, bij voorbeeld hulp aan ongehuwde ouders, bij adoptie- en voogdijgevallen en bij de plaatsing van Indiaanse kinderen in pleeggezinnen.

Ik wil hier graag even ingaan op een aantal aspecten van onze dienstverlening, die ons zorgen baren! Als men op eigen gelegenheid kinderen in een gezin plaatst geschiedt dat vaak niet op wettige wijze en zonder de zorg en bescherming van onze diensten die daartoe wél bevoegd zijn. Problemen die daaruit voortkomen hebben onnoemelijk veel leed toegebracht aan de betrokken kinderen en hun eigen ouders, alsook aan pleegouders en ouders die een kind adopteerden. Als leden en ambtenaren van de kerk in een land meewerken aan dergelijke plaatsingen denken de overheid en anderen dikwijls dat de kerk er haar goedkeuring aan heeft gehecht. Dientengevolge kunnen het zendingswerk en andere kerkelijke programma's gevaar lopen. Mogen wij alle priesterschapsambtenaren die aan dit soort

plaatsingen meewerken aansporen om het handboek te bestuderen en hun persoonlijke medewerking te bepalen aan de hand van deze uitspraak van het Eerste Presidium:

„Alle aangelegenheden inzake adoptie van en voogdij over kinderen waarbij de kerk een rol speelt of dient te spelen, zijn aan de sociale dienst van de heiligen der laatste dagen opgedragen.”

Gezinnen die belangstelling voor een adoptie hebben kunnen alle gewenste inlichtingen krijgen. Het gaat erom het juiste gezin voor een bepaald kind te vinden en de volledige bescherming van alle betrokken partijen te garanderen.

Er is een speciale dienst voor ongehuwde ouders opgericht die ongehuwden helpt de problemen van een buitenechtelijke zwangerschap het hoofd te bieden. Deze dienst werkt onder toezicht van de plaatselijke priesterschapsleiders, behalve in juridische aangelegenheden, en verleent advies, verzorgt onderdak voor moeder en kind, geeft hulp bij de opvoeding, verstrekt medische hulp en schenkt bovenal vriendschap en begrip. Als de eigen ouders tot de conclusie komen dat afstand doen van hun kind(eren) de beste oplossing is, zal de dienst er zorg voor dragen dat de kinderen in gezinnen van waardige heiligen der laatste dagen worden geplaatst. In alle gevallen is de dienstverlening aan ongehuwde ouders strikt vertrouwelijk. Voor dit werk doet het er niet toe, door wie de betrokkenen naar deze kerkelijke dienst worden verwezen.

Via het plan huisvesting Indiaanse schoolkinderen, zoekt onze sociale dienst op introductie van de plaatselijke priesterschapsleider samen met Indiaanse ouders naar mogelijkheden voor scholing en geestelijke, culturele en maatschappelijke contacten voor Indiaanse kinderen van acht tot achttien jaar. Kinderen die ervoor in aanmerking komen worden voor het schooljaar bij zorgvuldig geselecteerde, actieve mormoonse pleeggezinnen ondergebracht.

Erkende begeleiding onder toezicht in een pleeggezin zorgt voor de nodige hulp aan en begeleiding van kinderen die noodgedwongen tijdelijk van hun

ouders gescheiden zijn. Deze plaatsing zorgt er, samen met de beroepsmatige adviezen en de adviezen op geestelijk gebied voor dat kinderen en ouders zich kunnen voorbereiden op de hereniging van het gezin.

Als er een nieuwe vestiging tot stand komt, wordt een klein team beroepskrachten aangetrokken. Aan deze kerngroep worden ervaren vrijwilligers toegevoegd. De ringpresidenten werken zoveel mogelijk met deze diensten samen om de vrijwilligers voor dit werk te vinden en uit te nodigen.

In gebieden waar onze sociale dienst niet over een vestiging beschikt, dienen de priesterschapsleiders een lijst bij te houden met de mormoonse en niet-mormoonse deskundigen die soortgelijke diensten verlenen. Personen en instellingen die in aanmerking lijken te komen dienen aan een streng onderzoek onderworpen te worden, om te zien of hun waarden verenigbaar zijn met de kerkelijke normen en waarden. Als tot dienstverlening op het terrein van de adoptie, het ongehuwd ouderschap of de pleeggezinnen wordt overgegaan, dient men zich altijd te houden aan de wetten van het desbetreffende land.

Het zal wel vanzelf spreken dat veel van de genoemde moeilijkheden minder groot zouden zijn als de ouders meer tijd zouden nemen voor het onderwijzen en opvoeden van hun kinderen. Om nog even terug te keren tot het verhaal dat ik aan het begin van mijn toespraak vertelde: een medicus merkte eens, na de bestudering van 850 afzonderlijke gevallen van homosexualiteit, op: „Er zal geen homosexualiteit voorkomen als er een normale, liefdevolle verstandhouding bestaat tussen vader en zoon.” Al onze mensen die in gerechtigheid leven zullen normaal niet in zulke moeilijkheden belanden.

Alles wat ik verteld heb illustreert naar ik hoop hoe waardevol onze sociale dienst is, wanneer zij werkt onder toezicht van de priesterschap. In 1973 zei president Lee: „Het grootste wonder dat ik vandaag zie gebeuren is niet zozeer de genezing van een ziek lichaam, dan wel de genezing van een zieke ziel, van mensen die ziek zijn naar ziel en geest, en die teneergesla-

gen zijn, van binnen verscheurd worden en op de rand van een zenuwzinking staan. Wij reiken al die mensen de hand toe, omdat zij zo kostbaar zijn in de ogen des Heren, en wij niet één mens de indruk willen geven dat hij vergeten wordt." (Ensign, juli 1973.)

Niemand wordt vergeten. Denk aan de van zijn vader vervreemde jongen, aan het zeventienjarige meisje dat een baby verwachtte, aan de Indiaanse leerlinge met de levendige ogen. Dat zijn geen statistische gegevens, broeders en zusters, dat zijn bestaande mensen met een bestaande nood.

Als priesterschapsleiders en ZHV-leidsters hebben wij de opdracht om zulke mensen de helpende hand te reiken. Maar dan staan we er niet alleen voor. Net zoals er een dokter zijn hulp verleent bij ziekte van het lichaam, kan de sociale dienst van de heiligen der laatste dagen bijspringen als er sociaal-emotionele noden zijn, dit onder het inspirerende toezicht van de priesterschapsleider.

Laten wij, wanneer wij ons afvragen hoe wij van deze dienst gebruik kunnen maken, aan het jongetje denken dat vanuit zijn donkere slaapkamer naar zijn vader staarde. Hoevelen zijn er zoals hij? Hoe kunnen wij de gang van ons huis doorlopen om de deur open te doen? Ik bid dat wij als priesterschapsleiders onze roeping eer zullen aandoen en ons zullen laten leiden door de Geest, wanneer wij gebruik maken van onze sociale dienst, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Zes verantwoordelijkheden van deze raad

De rol van de bisschoppenraad van de ring bij het welzijnswerk

DOOR L. TOM PERRY
Van de Raad der Twaalf

Broeders en zusters. Wat is het heerlijk met u samen te zijn op een algemene conferentie. Mij is gevraagd de rol te bespreken van de bisschoppenraad van de ring en van de voorzitter van deze raad. De raad heeft een zeer belangrijke taak, maar ik weet niet zeker of wij de grote betekenis en de macht van die raad wel voldoende onderkennen, haar macht om het werk van het koninkrijk te helpen uitbouwen en vergemakkelijken.

Om u een indruk te geven van de bisschoppenraad van de ring, wil ik graag even aandacht besteden aan die ringvergaderingen waarop regelmatig zaken die betrekking hebben op de welzijnszorg aan de orde komen. In de eerste en misschien wel belangrijkste plaats, is daar de vergadering van het welzijnscomité van de ring. Deze wordt als regel na de vergadering van het UPC van de ring gehouden en de voornaamste zaken die op die vergadering aan de orde komen zijn de *planning*, de *training* van de hoge raad en de ZHV-leidsters uit de ring die op hun beurt weer training geven op wijkniveau, en de algehele coördinatie van de programma's.

Dan is er de maandelijkse bisschoppentraining, waarop bepaalde elementen uit alle programma's waarmee de bisschoppen te maken hebben worden doorgenomen; van tijd tot tijd worden beginselen, plichten en werkzaamheden van de welzijnszorg behandeld.

In de derde plaats komt de vergadering van de bisschoppenraad van de ring, waarop voornamelijk aandacht wordt besteed aan de uitvoering van het werk. Dit is vooral een zakelijke vergadering waarop over de uitvoering van de diensten van de welzijnszorg gerapporteerd en gediscussieerd wordt, en beslissingen over te ondernemen acties genomen worden om *ervoor te zorgen dat de beginselen van de welzijnszorg toegepast worden en de leden van de kerk ten goede komen zoals de Heer het bedoeld heeft*. Laten we deze raad wat nauwkeuriger bekijken. Zoals u weet wordt deze raad gevormd door alle bisschoppen uit een ring. Eén bisschop wordt door het ringpresidium benoemd tot voorzitter. Normaal stelt de voorzitter de agenda samen en leidt de vergaderingen van de raad volgens de aanwijzingen van het ringpresidium, die in de priesterschapsgesprekken gegeven worden. Hij vertegenwoordigt ook alle bisschoppen uit de wijken in het welzijnscomité van de ring. Er bestaan geen voorschriften voor het aantal vergaderingen dat gehouden dient te worden, maar deze raad dient minstens eens per kwartaal bijeen te komen en doet er soms, als de omstandigheden dit vereisen, goed aan iedere maand te vergaderen.

De voornaamste taak van de bisschoppenraad is er voor te zorgen dat het voorraadproject des Heren goed

werkt. Via de voorzitter dienen de leden van de bisschoppenraad regelmatig een evaluerend rapport uit te brengen over het functioneren van de voorraadschuur. Door middel van deze raad heeft een bisschop stem in de aangelegenheden die de voorraadschuur betreffen; of hij nu geholpen wordt door een voorraadschuur op ring-, regionaal of gebiedsniveau, maakt niet uit. Via de bisschoppenraad uit de ring en de regionale bisschoppenraad kunnen de bisschoppen bepaalde voorstellen doen tot verbetering. Zij moeten ervoor waken dat de voorraadschuur goed bevoorrad wordt, dat de kwaliteitsnormen in acht genomen worden, dat de financiële

aangelegenheden goed afgewikkeld worden en dat de voorraadschuur helder en ordelijk is. De voorzitter van de bisschoppenraad dient er van tijd tot tijd voor te zorgen dat de bisschoppen de voorraadschuur een bezoek brengen zodat zij met de manier van werken daar vertrouwd raken en erop toe zien dat het bedrijf altijd gezien en gedreven wordt als een tempel voor het aardse.

Het is erg belangrijk dat de bisschoppenraad uit de ring de bisschoppen aanspoort uniform te handelen bij de distributie aan allen in de ring die behoefte hebben aan hulp.

Dit houdt logischerwijs in, dat de bisschoppen het rentmeesterschap over de voorraadschuur dragen. Toen Harold B. Lee president van de ring Pionier was in de dagen van de grote crisis, richtte hij een welzijnscomité op en werd er een voorraadschuur gebouwd. Toen die klaar was, werd het gebouw ingewijd. Tijdens die bijzondere bijeenkomst onverhandigde president Lee aan de bisschoppen de sleutels. Vervolgens hield hij een toespraak die in wezen hierop neerkomt: „Broeders, hier zijn de sleutels van de voorraadschuur des Heren. U draagt nu het rentmeesterschap over deze voorraadschuur. Wij hebben ervoor gezorgd dat hij er gekomen is. Het is nu aan u om erop toe te zien dat hij de armen en behoeftigen op tijd en op de juiste wijze van kwaliteitsartikelen voorziet.”

De voorraadschuur is de voorraadschuur des Heren. De schuur helpt de

bisschoppen bij hun zorg voor de noodlijdende. Dat is de opzet van de voorraadschuur. Elke voorraadschuur is een heilig gebouw dat voor aardse doeleinden wordt gebruikt en dat van onmisbare betekenis is bij de zorg van de bisschop voor de noodruffigen. Hoewel velen onder u niet over een voorraadschuur beschikken, is het de leer van de kerk dat iedere bisschop op een voorraadschuur moet kunnen terugvallen. Als u langs de voorgeschreven priesterschapskanalen te werk gaat en met de welzijnsafdeling van de kerk samenwerkt, kunt u hulp en leiding krijgen voor de oprichting van een voorraadschuur binnen uw gebied.

De tweede taak van de bisschoppenraad van de ring is hulp te bieden bij het opstellen van de jaarlijkse productieraming en er voor te zorgen dat de productie inderdaad volgens plan verloopt. De bisschoppenraad van de ring verschaft gegevens over de artikelen die volgens hen nodig zijn ter dekking van de behoeften in hun eigen wijk. De bisschoppen sporen vervolgens de wijkleden aan om zich voor bepaalde projecten in te zetten. De aanvragen tot het verrichten van werk komen binnen bij de bisschop. Op de vergadering van het welzijnscomité van de wijk worden deze aanvragen besproken en wordt het werk toegewezen. De quorums zorgen ervoor dat de

quorumleden met hun gezinnen aan de projecten werken. Op die manier worden artikelen gekweekt en vervaardigd voor de noodruffigen.

Ten derde dient de bisschoppenraad van de ring met het ringspresidium te beraadslagen over het instellen en doen functioneren van agrarische productieprojecten. De bisschoppen hebben de verantwoordelijkheid hun mening over het juiste soort project en de kwaliteit van de producten kenbaar te maken, of het nu gaat om een project in een wijk, een ring of een regio. Wat de productie-projecten betreft: de leden van de bisschoppenraad dienen hun mening te geven over de volgende vragen:

1. Hoevel tijd en geld wordt er van de leden van de wijk gevraagd?
2. Zal het project binnen de mogelijkheden van de leden vallen?
3. Zullen het soort project en de omvang geschikt zijn voor de leden van de wijk?

Het welzijnscomité van de ring dient er als eerste op toe te zien dat de productie-projecten ingepast worden in het grotere plan dat voor een bepaald gebied geldt. Maar de bisschoppenraad dient zich verplicht te voelen waardevolle informatie te verstrekken over de verhouding tussen de voorraadschuur en de diverse productieprojecten.

VERGADERINGEN OP RINGNIVEAU WAARIN DE WELZIJNSZORG AAN DE ORDE KOMT

VERGADERING	DOEL
welzijnscomité van de ring	planning, training en algehele coördinatie
bisschoppentraining	training
bisschoppenraad van de ring	uitvoering van het werk

Ten vierde heeft de bisschoppenraad van de ring tot taak om de vastengaven en de uitgaven uit het vastengavenfonds aan een onderzoek te onderwerpen. President Kimball heeft ons aangespoord om royaal te zijn in onze vastengaven. De voorzitter, de raad en het ringpresidium dienen alle zaken te bespreken die betrekking hebben op de betaling en het gebruik van die heilige gelden. Deze vergadering biedt een prachtige gelegenheid om ervoor te zorgen dat dit programma goed ten uitvoer wordt gebracht. De bisschoppen dienen erop toe te zien dat de bijdragen goed worden beheerd en dat de goederen uit de voorraadschuur en de Deseret Industries altijd eerst worden aangesproken, voordat men ertoe overgaat om, buiten het systeem van de Heer om, geld uit te geven.

Ten vijfde iets heel belangrijks: de bisschoppenraad van de ring dient erop te letten dat de leden, zoveel zij kunnen, werken voor alle kerkelijke bijstand die ze ontvangen. Erg belangrijk in het evangelie van Jezus Christus is de gedachte dat de mensen hun dagelijks brood in het zweet huns aanschijns moeten verdienen. De voorzitter dient een bespreking van de manier waarop men aan dit onderdeel van 's Heren bijstandsplan „op des Heren wijze” gestalte kan geven zoveel mogelijk te stimuleren.

De zesde taak van de bisschoppenraad is de training van de bisschoppen op bepaalde terreinen van de welzijnszorg, bijvoorbeeld het invullen van de bestelbonnen, het analyseren van de behoeften van leden, het schatten van de steun die de familie kan verlenen, en de steun die de kerk moet leveren. Daarnaast leert men hoe de ZHV-presidente kan worden ingezet bij de hulp aan leden in nood, en wanneer en hoe de vastengaven moeten worden aangesproken. Voor zover van toepassing in hun werkgebied, dienen de bisschoppen ook gedetailleerde instructies te ontvangen omtrent het tewerkstellingssysteem, het voorraadproject van de bisschop, de agrarische en industriële productieprojecten, de welzijnszendingen, de medische deskundigen, de sociale

dienst van de heiligen der laatste dagen en de Deseret Industries, zodat zij deze hulpbronnen weten te gebruiken wanneer zij de mensen in nood moeten helpen.

De ringpresidiums hebben de plicht de bisschoppen de beginselen van de welzijnszorg te onderwijzen en hen aan te moedigen om diezelfde boodschap aan de leden door te geven. Liefde en dienstbetoon, werk en zelfvertrouwen, rentmeesterschap en toewijding, de paraatheid van het individu en het gezin, die leidt tot een verstandige manier van leven, de zorg voor de armen en behoeftigen — dat zijn beginselen die de leden in praktijk moeten leren brengen, willen zij in een telestiale wereld een celestiaal leven leiden. Deze beginselen moeten ook via de quorumleiders worden onderwezen.

De bisschoppenraad van de ring is voorts een klankbord voor de bisschoppen. In de vergaderingen kunnen de bisschoppen van gedachten wisselen en advies ontvangen, over zaken die liggen op het gebied van de welzijnszorg op ring- en regionaal niveau. Op deze vergaderingen dient de voorzitter van de bisschoppenraad de bisschoppen informatie en inspiratie in zake de welzijnszorg te verschaffen. Met deze zes taken voor ogen is het voor de voorzitter van de bisschoppenraad van de ring niet moeilijk om met aanwijzingen van de ringpresident een zinvolle agenda voor iedere bisschoppenraadsvergadering op ringniveau op te stellen. Deze zes taken zijn samengevat:

1. Ervoor zorgen dat de voorraadschuur des Heren goed functioneert.
2. De jaarlijkse productie-beraming helpen opstellen zodat de armen en behoeftigen van de nodige producten kunnen worden voorzien.
3. Met het ringpresidium beraadslagen over het instellen en doen functioneren van productieprojecten.
4. Van het ringpresidium instructies ontvangen om de leden van de wijk de vastenwet te onderwijzen en ervoor te zorgen dat de heilige offergelden goed beheerd worden.

5. Manieren uitstippelen om erop te letten dat leden voor elke kerkelijke bijstand die zij ontvangen zoveel mogelijk werken.
6. De bisschoppen trainen in de beginselen en programma's van de welzijnszorg.

Ik ben er altijd dankbaar voor geweest dat ik op mocht groeien met de welzijnszorg. Mijn vader was bisschop toen de welzijnszorg nog in de kinderschoenen stond. Hij wist zijn gezin op een opmerkelijke manier bij de kerkelijke arbeid te betrekken. Al op een jonge, nog zeer ontvankelijke leeftijd werden mij de zegeningen van dienstbetoon in de kerk bijgebracht.

De waardigheid en het geduld die hij altijd aan de dag heeft gelegd voor de mensen in nood zullen mij altijd bij blijven. Ik herinner me in het bijzonder een oude man die zijn vrouw verloren had en ook niet helemaal meer over zijn volle verstand beschikte. Mijn vader was niet alleen bisschop voor hem, maar ook zijn vriend. Wij stelden de bezoeken echter hoe langer hoe minder op prijs. Als hij eenzaam was kwam hij mijn vader opzoeken. En of het nu 's avonds tien uur was of 's morgens half zes, vader nodigde hem altijd hartelijk binnen, gaf hem iets te eten en bracht hem dan met de auto terug naar zijn woning.

Ik herinner me dat ik vader bij het overlijden van deze broeder een brief zag lezen, die gericht was aan „Mijn vriend, bisschop Perry,” als laatste dank voor het feit dat vader belangstelling voor deze oude man had getoond. Ik zag dat de tranen mijn vader bij het lezen van de brief over de wangen rolden. Ik geloof dat ik toen voor het eerst enig inzicht begon te krijgen in de beloningen die men ontvangt voor dienstbetoon volgens het evangelie.

Moge elke bisschop Perry ter wereld altijd geleid worden door de rijke zegeningen des Heren.

Mogen deze heerlijke ogenblikken waarop u zo rijkelijk beloond wordt voor uw diensten, verleend in het koninkrijk van onze Vader in de hemel, u steunen en sterken in uw prachtige roeping. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

De zusters in de ZHV worden gewezen op de geweldige mogelijkheden die zij hebben om vol sympathie en liefde op de juiste wijze hulp te bieden

Een oproep om tot daden over te gaan

DOOR ZUSTER BARBARA B. SMITH
Algemeen presidente zustershulp-
vereniging

Geliefde broeders en zusters. Ik heb mijn gedachten laten gaan over de adviezen van het Eerste Presidium met betrekking tot de welzijnszorg. Ik zie deze adviezen dan ook als een oproep om tot daden over te gaan. President Kimball heeft ons op de bijeenkomst van de welzijnszorg die plaatsvond op de aprilconferentie in 1976 aan deze woorden des Heren herinnerd:

„Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat Ik zeg?” (Lucas 6:46.)

Op 2 februari van dit jaar heeft president Marion G. Romney op een beroemd geworden vergadering van het algemeen welzijnscomité het volgende gezegd:

„Alle leden van de kerk, van kleuterschoolkinderen tot hogepriesters, en alle zusters in de ZHV dienen met zoveel duidelijkheid, accuratesse en inspiratie getraind te worden, dat zij voor zichzelf, in hun gezin en hun kerkelijk werk *gemotiveerd zijn* de beginselen en werkwijzen van de welzijnszorg die daarvoor in aanmerking komen *in praktijk te brengen*.”

Deze adviezen zijn niet mis te verstaan. Er wordt ons gevraagd, er wordt ons gesmeekt, het welzijnswerk van de kerk in praktijk te brengen, *ten uitvoer te leggen, tot stand te brengen*. Wij hebben de beslissende rol van de ZHV op dit gebied opnieuw onder de loep genomen. Wij realiseren ons dat de vrouwen der kerk bij dit belangrijke werk een grote verantwoording dragen: het is hun taak om in een goede verstandhouding met de pries-

terschap *samen te werken, te onderwijzen, te helpen en plannen te realiseren*.

Ergens in een wijk leek een ZHV-presidente begrepen te hebben wat haar taak was. Zij berichtte op een gewone wekelijkse vergadering van het welzijnscomité van de wijk dat een oudere weduwe het moeilijk had met het leven, omdat haar man kort geleden was overleden. Met haar gezondheid ging het niet meer zo goed, haar benen wilden niet meer zo best en dat maakte dat ze zich niet meer zo gemakkelijk kon bewegen en voor zichzelf kon zorgen. Zij was vanzelfsprekend heel eenzaam en maakte zich zorgen over haar verwaarloosde tuin. Het feit dat zij niet veel meer at, gaf ook aanleiding tot grote bezorgdheid. De ZHV-presidente legde uit dat er op de huisbezoeksters en andere zusters uit de wijk een beroep gedaan was te helpen iedere dag drie uitgebalanceerde maaltijden klaar te maken, en het nodige huishoudelijke werk te verrichtten.

De huisonderwijzers stemden erin toe haar te vragen of zij een speciale zegen van hen wilde ontvangen. Ze zeiden ook dat zij haar tuin bij zouden houden, en zouden bekijken of ze op andere wijze hulp konden bieden. Na verloop van enige weken kreeg zij, als gevolg van de verleende zegen en de liefdevolle hulp, weer moed, en kreeg zij het verlangen terug om voor zichzelf te zorgen.

Dit verhaal illustreert hoe binnen het welzijnscomité van de wijk kan wor-

den samengewerkt teneinde de noden van de leden te lenigen.

Alle ZHV-presidiums op ring- en districts-niveau moeten van te voren bepalen, wat er onderwezen moet worden, zodat de wijk- en gemeentepresidiums beter begrijpen wat hun taak in de welzijnszorg is, en die efficiënt en goed kunnen uitvoeren. In het bijzonder dienen zij te onderwijzen hoe een ZHV-presidente van de wijk

1. Haar bisschop *assisteert* bij het bepalen van behoeften en het vinden van oplossingen.
2. Het gezin *bezoekt en begeleidt* in opdracht van de bisschop.
3. *Leiding geeft* aan de hulp die de ZHV de medemens geeft.
4. Huisbezoeksters *vertelt* hoe ze hulp kunnen bieden.
5. *Strikt betrouwelijk omgaat* met alle details van ieder geval en anderen aanspoort om dat ook te doen.
6. *Zich vertrouwd maakt* met de artikelen uit de voorraadschuur van de bisschop of met artikelen die gekocht moeten worden; zij pleegt overleg met de vrouw des huizes over wat er gekocht moet worden en hoe zij van haar eigen middelen gebruik kan maken.
7. *Zich op de hoogte stelt* van de aanvaardbare deskundigen in haar omgeving en een goed gebruik van hen maakt.
8. *Overleg pleegt* over hun taken in de welzijnszorg met haar raadgeefsters.

9. Onder toezicht van de bisschop alle welzijnswerk dat de ZHV toegewezen is, *coördineert*.

Als de ZHV-presidentes deze werkzaamheden verrichten, verwezenlijken zij daarmee een zeer belangrijke doelstelling van de zustershulpvereniging, die door de profeet Joseph Smith onder woorden gebracht werd toen hij zei dat een van de doelstellingen van de zustershulpvereniging is: „het verlenen van hulp aan de arme, de behoeftige, de weduwe en de wees, en het realiseren van alle andere goede doeleinden.” (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 4:567.)

Als wij onszelf dienstbaar maken aan anderen moeten we aan de verwachtingen beantwoorden die de priesterschap van ons heeft en die op een welzijnsvergadering in oktober 1946 door president Harold B. Lee als volgt onder woorden werden gebracht:

„Ik huldig deze gedachte: Van een huisvrouw, een vrouw, wordt verwacht dat zij . . . op een intelligente en geïnspireerde wijze haar rol vervult in het bondgenootschap van het gezin. Zo zien wij ook de rol van de zustershulpvereniging in de welzijnszorg . . . we verwachten dat zij zal worden uitgenodigd een rol te spelen bij de *planning* van het bondgenootschap dat de welzijnszorg is. Zonder die uitnodiging en zonder die kans, kan de solidariteit die men anders zou mogen verwachten niet worden verwezenlijkt.” (*Relief Society Magazine*, dec. 1946, p. 814.)

In juni 1976 heeft president Tanner dit bondgenootschap opnieuw ter sprake gebracht:

„Het presidium van de zustershulpvereniging heeft van de president van de kerk een bepaalde taak opgelegd gekregen, toen zij werd ingesteld. Zij moet gezien worden als bondgenoot van de Melchizedekse priesterschap, ongeveer zoals een vrouw bij het regelen van de zaken in huis samenwerkt met haar man.” (Uitspraak van het Eerste Presidium, gepubliceerd in *Church News*, 5 juni 1976, p. 3.)

De leiders van de Melchizedekse priesterschap en de leidsters van de zustershulpvereniging dienen op het terrein van de welzijnszorg aan dit bond-

genootschap op ringniveau gestalte te geven door gezamenlijke plannen te maken voor een juiste training van ambtenaren en ambtenaressen in de wijken, en op wijkniveau zowel door het trainen van het personeel dat in de wijk in de welzijnszorg werkzaam is als het tenuitvoerleggen van het programma.

Iets van deze band kunt u zien als ik u vertel over een gesprek dat ik eens had met een vriend van mij. Hij zei: „Mijn vrouw en ik vonden dat we de gevel van ons huis van natuursteen moesten voorzien. Dus belde ik links rechts en zo kwam ik er tenslotte achter waar ik natuurstenen kon vinden.

Ik wilde net in mijn vrachtauto stappen toen mijn vrouw me riep en zei: ‚Laat mij maar meegaan. Ik wil je helpen.’ Toen we bij de plaats aankwamen waar de stenen lagen, ontdekten we dat ze boven op een heuvel lagen. Ik klaagde: ‚Het wordt een vreselijk karwei om die stenen beneden te krijgen.’

Mijn vrouw zei: ‚Ik ga wel naar boven en ik zal de stenen wel naar jou toe rollen, dan hoef jij ze alleen nog maar naar de vrachtauto te dragen. Wat denk je daarvan?’

Ik vond het een goed idee,” zei hij. „Ik keek hoe ze naar boven klom en een paar minuten aan het oog ontrokken was. Al gauw riep ze: ‚Hier komt de eerste steen. Hier komt er nog een.’ Toen zei ze: ‚O, deze steen is mooi. Ik hoop dat deze niet te zwaar voor je is als je ’m draagt.’

Ik zei: ‚Alles wat jij naar beneden rolt zal ik dragen.’

Toen zei zij: ‚Kijk deze steen eens. Daar zit nou echt karakter in. Dit vind ik de mooiste.’”

Hij zei: „Zij liet me werkelijk met spanning naar iedere steen uitzien.” En toen zei hij: „Zoals bij alle andere dingen die we samen doen, had ze mij ook nu niet alleen de hulp geboden die ik nodig had, maar ook een bepaalde kijk op de zaken gegeven die mannen dikwijls niet hebben.”

Ik zou graag zien dat alle zusters, vooral de ZHV-presidentes, handelen als „helpsters” van de priesterschap bij het verlenen van hulp op het gebied van de welzijnszorg.

Ik dring er bij alle leidsters in de ZHV op aan de oproep van onze geïnspireerde profeten om tot daden over te gaan te aanvaarden en ons te kwijten van de taken die ons in de welzijnszorg zijn opgelegd. Mogen wij als goede collega’s samenwerken met de priesterschap, indachtig het beginsel van het bondgenootschap; mogen wij goed onderricht geven in de grondbeginselen van de welzijnszorg en die in praktijk brengen, door onze blik op dit werk te verruimen, vooral waar het de kunst van de naastenliefde betreft. Want president Marion G. Romney heeft eens gezegd:

„Goede bijstandverlening aan de armen is een kunst, en het is een kunst die iedere toegewijde ZHV-medewerkster bij zichzelf zal proberen te vervolmaken.” (*Relief Society Magazine*, Feb. 1961.)

Ik bid dat iedere medewerkster en leidster in de ZHV moge inzien dat wij niet alleen de mogelijkheid maar ook de verplichting hebben, om vol sympathie en liefde op de juiste wijze hulp te bieden aan de mens in nood — ja in de geest van Jezus Christus, die het zo uitdrukte:

„Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.” (Johannes 13: 35.)

In de naam van Jezus Christus, amen.

Het herstel van de wet der toewijding en van het rentmeesterschap is het doel waarnaar wij streven in dit schitterende welzijnsprogramma van de kerk

Het doel van de welzijnszorg

DOOR PRESIDENT
MARION G. ROMNEY
Tweede raadgever in het Eerste
Presidium

Geliefde broeders en zusters. Ik vraag u met mij te bidden dat de Heer in ons midden moge zijn om ons te inspireren terwijl ik tot u spreek. Ik ben diep onder de indruk geraakt van de toespraken die deze morgen hier zijn gehouden en ik hoop dat wat ik ga zeggen daarmee in overeenstemming is. Ik hoop dat alle bisschoppen en gemeentepresidenten een duidelijk inzicht hebben in de vele middelen die hun ten dienste staan om de kerkelijke welzijnszorg te laten functioneren. Ik dring er bij u op aan dat u van die middelen veelvuldig gebruik maakt. Ik hoop dat wij *allen* begrijpen dat al wat wij aan de Heer opofferen — of dat nu tijd, werk of geld is — bijdraagt tot verlichting van het lijden, en dat zowel degene die de hulp geeft als degene die de hulp ontvangt, erdoor wordt geheiligd. Tot mijn grote genoegen is uiteengezet welke rol de voorraadschuur des Heren speelt en hoe de schuur met de producten van de productieprojecten wordt gevuld.

Omdat we op deze vergadering tot dusver slechts hebben gesproken over de vraag *hoe* we op de wijze des Heren hulp moeten verlenen, zal ik me in mijn toespraak concentreren op de vraag *waarom* we met dit grootse werk bezig zijn. Ik heb vrijwel vanaf het eerste moment dat ik in de kerkelijke welzijnszorg werkzaam was de overtuiging gehad *dat wat we in dit welzijnswerk doen, in de eerste plaats gericht is op het herstel van de wet der toewijding en van het rentmeester-*

schap, zoals vereist is onder de verenigde orde. Als wij ons altijd het doel bewust konden zijn waar we naartoe werken, zouden we het spoor bij dit prachtige werk nooit bijster raken. Waar we mee bezig zijn is niet nieuw. Het is zo oud als het evangelie zelf. Altijd als de Heer over een volk beschikte dat het evangelie wilde aanvaarden en naleven, stelde hij de verenigde orde in. Hij heeft die ingesteld onder het volk van Henoeh, over welk volk geschreven staat:

„De Here zegende het land, en zij werden gezegend op de bergen en op de hoge plaatsen, en zij waren voorspoedig.

En de Heere noemde Zijn volk SION, want zij waren één van hart en één van geest, en leefden in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen.” (Mozes 7:17-18.)

Als we de dingen doen die de Heer van ons gevraagd heeft, zullen ook wij bij voortdoring gezegend worden en toenemen in gerechtigheid. In de openbaring waarvan de profeet verklaart dat die „de wet der Kerk bevat” (overzicht inhoud LV 42.) zegt de Heer:

„Ziet, gij zult de armen gedenken, en hun, hetgeen gij hun van uw bezittingen hebt te geven, toewijden met een verbond en een akte, die niet kunnen worden verbroken.

En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan Mij doen; en zij zullen worden afgedragen aan de bisschop Mijner kerk en aan zijn raadgevers, twee

ouderlingen of hogepriesters, die hij zal aanwijzen of heeft aangewezen en voor dat doel heeft aangesteld.

En nadat ze aan de bisschop Mijner kerk zijn afgedragen, en nadat hij deze verklaringen aangaande de toewijding der eigendommen aan de kerk heeft ontvangen, zodat ze, overeenkomstig Mijn geboden, de kerk niet kunnen worden ontnomen, zal het geschieden, dat iedere man verantwoordelijk zal worden gesteld jegens Mij, en een rentmeester is over zijn eigen bezittingen, of over hetgeen hij door toewijding heeft ontvangen, zoveel als voor hem en zijn gezin voldoende is. En verder, indien er eigendom in handen der kerk of in handen van leden der kerk zal zijn — dat een overblijfsel is, dat aan de bisschop dient te worden toegewijd — hetwelk na deze eerste toewijding meer is dan voor hun onderhoud nodig is, zal dit worden bewaard om er van tijd tot tijd van te geven aan hen, die niet hebben, opdat een ieder, die iets nodig heeft, in ruime mate moge worden voorzien, en overeenkomstig zijn behoeften moge ontvangen.

Daarom zal het overblijfsel in Mijn voorraadschuur worden bewaard om armen en behoeftigen er van bij te staan, zoals door de hoge raad der kerk en de bisschop en zijn raadgevers zal worden vastgesteld.” (LV 42:30-34.)

„En dit doe Ik,” zegt de Heer, „voor het *welzijn* van Mijn volk.” (LV 42:36; cursivering toegevoegd.)

In deze openbaring die de profeet be-

stemde tot de „wet van de kerk”, heeft de Heer de essentie geopenbaard van de verenigde orde, zijn systeem om de ongelijkheid der mensen weg te nemen. Er ligt de opvatting aan ten grondslag dat de aarde en alle dingen daarin eigendom des Heren zijn, en dat de mensen hun aardse bezittingen beheren als rentmeesters die aan Hem verantwoording schuldig zijn.

„Ik, de Here,” zei Hij, „heb de hemelen gespannen, en de aarde gebouwd, . . . en al hetgeen daarin is, is het Mijne.

En het is Mijn voornemen voor Mijn heiligen te zorgen, want alle dingen zijn van Mij.

Doch het moet noodzakelijk op Mijn eigen wijze worden gedaan.” (LV 104:14-16.)

Wanneer wij het op *zijn wijze* willen doen, zijn er twee zeer belangrijke beginselen waarmee we rekening moeten houden: (1) de toewijding en (2) het rentmeesterschap.

Om tot de verenigde orde toe te treden schonk men al zijn bezit aan de kerk met een verbond en een akte die niet verbroken konden worden. Men deed met andere woorden, afstand van al zijn eigendom door overdracht daarvan aan de kerk.

Hierna ontving de „schenker” van de kerk op dezelfde wijze een rentmeesterschap dat groter of kleiner kon zijn dan het geschonkene, en het doel was ieder zijn deel te geven „evenredig naar zijn gezin, overeenkomstig zijn omstandigheden en zijn noden en behoeften.” (LV 51:3.)

Door deze gang van zaken bleef ieder mens het recht houden op privébezit en beheer van zijn eigendom. Ja, het leidend beginsel van dit systeem was zelfs privébezit van eigendom. Ieder mens bezat zijn eigen deel, erfdeel, of rentmeesterschap, met volledige rechten. Men kon zijn deel aan een ander overdragen, zelf houden en exploiteren, of op andere wijze als zijn eigendom behandelen. De kerk had niet al het bezit in handen, en het leven onder de verenigde orde hield niet in dat er van gemeenschappelijk bezit sprake was, zoals de profeet Joseph zelf zei. Het was echter de bedoeling dat hij zijn eigendom zo gebruikte dat hij er met zijn gezin van kon leven. Zolang

hij in de orde bleef, gaf hij de kerk de producten die het gezin te veel had. Dit overschot ging naar de voorraadschuur, van waaruit aan anderen rentmeesterschappen werden gegeven, en van waaruit in de noden van de armen werd voorzien.

Deze goddelijke beginselen zijn heel eenvoudig en door ieder te begrijpen. Maar er moet aan een aantal voorwaarden worden voldaan, eer dit ideaal te verwezenlijken is. De voornaamste voorwaarden zijn:

1. *Geloven in God* en Hem aanvaarden als Heer van de aarde en degene die de verenigde orde instelde. Door dit geloof streven wij naar gerechtigheid en geestelijke ontplooiing. „Want,” verklaarde de Heer, „indien gij niet gelijk zijt *in aardse dingen, kunt gij niet gelijk zijn in het verkrijgen van hemelse dingen.*

Want indien gij wilt,” zegt Hij verder, „dat Ik u een plaats in de celestiale wereld geef, moet gij u voorbereiden door de dingen te doen, die Ik u heb geboden, en van u heb vereist . . .

Opdat gij de kroon moogt bereiken, die voor u is bereid, en regeerders over vele koninkrijken moogt worden gemaakt, zegt de Here God, de Heilige van Zion.” (LV 78:6, 7, 15; cursivering toegevoegd.)

2. De verenigde orde wordt gerealiseerd door de mensen zelf, wanneer zij vrijwillig al hun bezit aan de kerk van God schenken. Er wordt geen enkele dwang uitgeoefend.

3. Voor eigendom geldt, geheel in overeenstemming met het geloof van de kerk zoals dat uiteengezet wordt in de Leer en Verbonden, „dat er geen regering in vrede kan bestaan, tenzij er zulke wetten worden ontworpen en onschendbaar gehouden om iedere persoon gewetensvrijheid, eigendomsrechten en bescherming van zijn leven te verzekeren.” (LV 134:2.) De verenigde orde is gebaseerd op het beginsel van *privé eigendom en persoonlijk beheer*. Zo bleef de van God gegeven vrije wil van de mens in de verenigde orde gehandhaafd waar het het bezit en beheer van eigendommen betrof. Op deze wijze kan God iedere rentmeester verantwoordelijk stellen voor zijn eigen werk en productiviteit, want Hij zeide:

„Want het is raadzaam, dat Ik, de Here, een ieder verantwoordelijk stelle als rentmeester over aardse zegeningen, die Ik voor Mijn schepselen heb geschapen en voorbereid.” (LV 104:13.)

Aan deze woorden kunt u zien dat president Clark de waarheid sprak toen hij zei: „De verenigde orde was niet gebaseerd op gemeenschappelijk eigendom. De orde was gericht het individu, terwijl eventuele overschotten weggegeven werden ter ondersteuning van de kerk en de armen.” (J. Reuben Clark Jr., „The United Order and Law of Consecration As Set Out in the Revelations of the Lord,” uit een brochure met herdrukte artikelen, afkomstig uit de Church Section van de Deseret News, 1942 pp. 26-27.)

4. *De verenigde orde laat zich niet in met politiek.*

5. *Een eerste vereiste voor de verenigde orde is een rechtvaardig volk.*

6. *De verenigde orde verrijkt het leven van de armen en brengt de rijken tot ootmoed.* In dit proces worden beiden geheiligd. De armen, ontslagen als zij zijn van de slavernij en de vernederende beperkingen van de armoede, kunnen zich als vrije mensen, zowel in materieel als in geestelijk opzicht volledig ontplooiën. De rijken, die van wat zij te veel hebben aan de armen schenken, niet omdat zij daartoe gedwongen worden, maar uit vrije wil, betonen die liefde voor hun medemensen die door Mormon wordt gekenschetst als „de reine liefde van Christus.” (Moroni 7:47.) Op die wijze komen zij in aanmerking voor de titel „zonen van God”. (Moroni 7:48.)

Nu we dit weten, kunnen we beter begrijpen wat het verband is tussen ons huidige welzijnswerk en de verenigde orde en het grote ideaal van het Zion dat de Heer tot stand wil brengen. Omdat de mensen toendertijd niet geheel, gereed waren om de verenigde orde na te leven, heeft de Heer daarvan afgezien, want Hij zei: „Zij hebben niet geleerd gehoorzaam te zijn aan hetgeen Ik van hen verlangde, doch zij zijn vervuld van allerlei kwaad, en delen van hun goederen niet mede aan de armen en noodlijdenden onder hen, zoals het heiligen betaamt; En zij zijn niet verenigd overeenkom-

stig de eendracht, die door de wet van het celestiale koninkrijk wordt vereist; En Zion kan niet worden opgebouwd, tenzij het geschiedt volgens de grondbeginselen der wet van het celestiale koninkrijk; anderszins kan Ik Zion niet tot Mij nemen.” (LV 105:3-5.)

Bovendien zegt Hij:

„Tengevolge van de overtredingen van Mijn volk acht Ik het daarom raadzaam, dat Mijn ouderlingen een korte tijd zullen wachten op de bevrijding van Zion —

Opdat zij zelf voorbereid mogen zijn, en opdat Mijn volk meer volkomen moge worden onderwezen, en onderzending opdoen, en meer volkomen hun plicht, en hetgeen Ik van hen verlang, moge verstaan.” (LV 105:9 en 10.)

De verenigde orde kan, volgens de openbaring, pas volledig worden gerealiseerd, wanneer Zion is bevrijd. (LV 105:34.) In die tussentijd — terwijl wij steeds beter worden onderwezen en ervaringen opdoen — dienen wij de beginselen van de verenigde orde na te leven, voor zoverre die terug te vinden zijn in de eisen die de kerk nu aan ons stelt, zoals het betalen van tienden, het bijdragen aan het vastengavenfonds, het werken aan welzijnsprojecten, het vullen van de voorraadschuur en meer van dergelijke dingen. Met deze programma's moeten wij voor onszelf de basis leggen voor de verenigde orde.

De wet der tienden bijvoorbeeld, geeft ons een geweldige kans om het beginsel van de toewijding en het rentmeesterschap in praktijk te brengen. Toen deze wet ingesteld werd, vier jaar nadat het experiment met de verenigde orde was uitgesteld, eiste de Heer dat de mensen „al hun overtollig bezit aan de bisschop” zouden overdragen en daarna „jaarlijks één tiende van al hun inkomsten zouden betalen.” (LV 119:1-4.)

Deze wet, die nog steeds van kracht is, brengt althans tot op zekere hoogte het beginsel van het rentmeesterschap, dat onderdeel van de verenigde orde is, in praktijk. Hiermee blijft iedereen zelf verantwoordelijk voor de eigendommen, die hij kan gebruiken om in zijn eigen behoeften en de behoeften van het gezin te voorzien. Om

nogmaals met president Clark te spreken:

„Wij kennen geen overschotten zoals die onder de verenigde orde werden opgebouwd, maar hebben onze vastengaven, onze welzijnsgeven en onze tiendengaven, en al die geven kunnen aangewend worden voor de zorg aan de armen, en ook voor de voortzetting van de verschillende activiteiten der kerk . . .

Verder kende men onder de verenigde orde een voorraadschuur, waarin de goederen werden verzameld, waarmee de noden van de armen werden geleefd. Wij kennen in het welzijnswerk ook een voorraadschuur, die voor hetzelfde doel wordt gebruikt.

Wij beschikken nu in het kader van het welzijnsplan overal in de kerk over projecten . . . waar verbouwd en geproduceerd wordt ten bate van de armen . . .

Zo . . . herkennen wij in vele geweldige beginselen van de welzijnszorg in algemene trekken de beginselen van de verenigde orde.” (*Conference Report*, Oct. 1942, pp. 57-58.)

Het is dus wel duidelijk dat wij, als wij de wet der tienden en de vastenwet naar behoren naleven en het welzijnsplan tot volle ontplooiing brengen, „niet ver af zullen zijn van de verwezenlijking van de grote beginselen der verenigde orde.” (Ibid., p. 57.) De enige beperking die voor u en mij gelden is de beperking die wij onszelf opleggen.

Gezien alles wat ik tot nu heb besproken, wil ik om drie dingen bidden:

1. Dat de Heer ons begrip wil verlevendigen van het verbond der toewijding, dat wij, die onze begiftiging hebben ontvangen, allemaal zijn aangegaan. President Kimball heeft ons in een artikel van juni 1976 in de *Ensign* dat sterk de aandacht trok, aangespoord om na te gaan wat nu eigenlijk onze echte noden en wensen zijn zodat wij kunnen vaststellen, wat wij dan eventueel te veel hebben:

„De meeste mensen besteden de meeste tijd aan de opbouw van een „image”, dat onder meer bestaat uit voldoende geld, aandelen, obligaties, beleggingscertificaten, vast goed, credietkaarten, meubels, auto's en

degelijke om zich vleeselijke veiligheid te garanderen voor een, naar men hoopt, heel lang en gelukkig leven. Men ziet daarbij over het hoofd dat het onze opdracht is om die vele middelen aan te wenden in ons gezin en in ons quorum, tot opbouw van het koninkrijk Gods — om de zendingen en hun werk mee te helpen en de genealogie en tempelwerk te bevorderen; om er onze kinderen mee op te voeden tot vruchtbare dienstknechten van God; om er anderen op alle manieren mee tot zegen te zijn, zodat ook zij vruchtbaar kunnen zijn. In plaats daarvan besteden we datgene waarmee we gezegend zijn aan onze eigen verlangens, of zoals Moroni zei: „Waarom versiert gij uzelf met hetgeen geen leven heeft, en laat gij toch de hongerigen, de behoeftigen, de naakten, de zieken en de lijdenden aan u voorbijgaan, zonder hen op te merken?” (Mormon 8:39.)

Zoals de Here in onze dagen zelf heeft gezegd: „Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en *dat in wezen een afgod is*, die veroudert en in Babylon zal vergaan, dat grote Baylon, dat zal vallen.” (LV 1:16; cursivering toegevoegd)” (*Ensign*, June 1976, pp. 4-5.)

2. Dat wij de toespraken van deze bijeenkomst goed op ons in zullen laten werken en ieder aspect van het welzijnswerk in praktijk zullen brengen, zoals de Geest ingeeft en *vooral aandacht zullen besteden aan de vestiging van de voorraadschuren des Heren*.

3. Dat wij onszelf, door trouw de tiendenwet en de vastenwet na te leven en het welzijnsprogramma in praktijk te brengen, zullen voorbereiden op de bevrijding van Zion, zodat wij uiteindelijk onder de verenigde orde zullen leven, dat bid ik, in de naam van Jezus Christus, onze Heer. Amen.

BROEDER G. HOMER DURHAM
Lid van het Eerste Quorum der
Zeventig

Voor het eerst waren de heiligen van de Britse Eilanden op een grote conferentie uitgenodigd. Deze eerste grote conferentie vond plaats in juni 1935 te Kidderminster, even ten zuiden van Birmingham. Honderden heiligen uit Engeland, Schotland, Wales en Noord-Ierland kwamen hier bijeen voor een OOV-conferentie. Er waren al maanden van te voren plannen gemaakt. De man achter de schermen, van wie het idee afkomstig was en die het hele plan tot het einde toe begeleidde, was broeder G. Homer Durham, een zending, die president was van de Britse OOVJM.

Hij had een rondreis gemaakt door het zendingsgebied en de heiligen voor het project enthousiast weten te maken. Vervolgens waren een aantal zendelingen in Kidderminster langs de deur gegaan — niet om bekeerlingen te maken, maar om onderdak te vragen voor de deelnemers aan de conferentie. De conferentie, die drie dagen duurde, was een groot succes, vooral omdat het de eerste keer was dat de Britse heiligen samen konden komen en zich één in kracht konden voelen. De conferentie vond plaats tijdens de grote depressie en de prijs voor een

nacht logies was niet gering — maar het was het waard, zeker toen de heiligen in de vergaderzaal te Kidderminster bijeenwaren en „Let Zion in Her Beauty Rise” zongen. Broeder Durham denkt met tranen in de ogen terug aan deze gebeurtenis: „Ik denk dat ze voor het eerst zo veel stemmen bij elkaar hoorden. Het leek wel of ze het dak van het gebouw af zongen. Het is een geweldige ervaring wanneer je ontdekt dat zo veel anderen hetzelfde getuigenis hebben als jij.”

Zijn zending vormde de basis voor alles wat hij daarna deed. Tijdens een treinreis die hij samen met Joseph F. Merrill, president van het Europese zendingsgebied, maakte zei deze apostel: „Je moet zien dat je doctor in de wijsbegeerte wordt.”

„President Merrill, denkt u dat ik dat werkelijk zou kunnen?” vroeg broeder Durham, waarop president Merrill antwoordde: „Geen twijfel mogelijk.”

En inderdaad was er geen twijfel mogelijk. Na dit gesprek werd broeder Durham niet alleen doctor in de wijsbegeerte, maar ook rector magnificus van de Universiteit in Arizona, na jarenlang functies in het onderwijs en op bestuurlijk gebied te hebben vervuld (zo was hij bijvoorbeeld plaatsvervangend rector magnificus van de Universiteit van Utah). Van 1969 tot 1976 was hij eerste commissaris en lid van het dagelijks bestuur van de bond van Hoger Beroepsonderwijs in Utah. Broeder Durham werd op 4 februari 1911 in Parowan, Utah geboren, maar groeide op in Salt Lake City, waar zijn vader, na vijf jaar New England conservatorium te Boston, leraar werd. De hele familie Durham was erg muzikaal, en hoewel broeder G. Homer Durham zijn werkterrein buiten de muziek zocht, leefde hij, toen hij nog studeerde, van het geld dat hij verdiende als trompettist en later als pianist in kleine dansorkesten. Ook tijdens zijn zending maakte hij gebruik van zijn muzikale opleiding.

Zijn zending was niet alleen het begin van een lange carrière in de kerk en in het onderwijs, maar ook het begin

van de meest belangrijke periode uit zijn leven: tijdens zijn zending ontmoette hij Leah Eudora Widtsoe, de jongste dochter van broeder John A. Widtsoe van de Raad der Twaalf, die toen president van het Europese zendingsgebied was. Zij bleven met elkaar corresponderen, toen broeder Widtsoe naar Utah terugkeerde en nog geen jaar nadat broeder Durham zijn zending had beëindigd, trouwde het jonge paar. Broeder Durham en zijn vrouw hebben twee dochters en een zoon en achttien kleinkinderen.

De naam van broeder Durham is beroemd in de kerk. Al meer dan twintig jaar schrijft hij artikelen in de *Improvement Era* en hij heeft op voortreffelijke wijze de geschriften en toespraken van de kerkpresidenten John Taylor, Wilford Woodruff, Heber J. Grant en David O. McKay gebundeld. Hij is tevens lid geweest van de hoge raad van de Ringen Emigration, Maricopa, Tempe en Bonnerville en, was lid van het algemeen bestuur van de Zondagsschool en regionaal vertegenwoordiger der Twaalven.

Broeder Durham, die zijn leven lang in het onderwijs werkzaam is geweest spoort de jonge heiligen der laatste dagen aan om zoveel mogelijk onderwijs te genieten, en dit onderwijs ook zo veel mogelijk gebruiken. De wereld heeft geen behoefte aan „geleerde hoofden” maar aan werkers. De studenten zullen uit hun studeerkamer moeten komen en zich dienstbaar aan anderen moeten maken.

En goede opleiding biedt de persoon in kwestie grote voordelen, maar ook de gemeenschap is er enorm mee gebaat. Wij hebben mensen nodig met een goede opleiding die rechtlijnig kunnen denken en in de wereld en de kerk kunnen werken. Of hiervoor nu veel of weinig opleiding nodig is, hangt af van de behoeften van de persoon in kwestie en van de richting die hij of zij in wil slaan. Hoe dan ook, een van de geweldige eigenschappen van deze kerk is dat het onderwijs een belangrijke plaats inneemt.”

BROEDER JAMES M. PARAMORE
Lid van het Eerste Quorum der
Zeventig

„Ware vreugde is totale overgave aan het evangelie,” aldus broeder James M. Paramore, die een van zijn lievelingsteksten citeert: „De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen. Want de macht is in *hen*.” (LV 58:27-28; cursivering toegevoegd.)

„Ik heb gezien hoe de mensen op straat zich omdraoiden naar zendingen die over deze overgave beschikten, omdat zij dat konden voelen. President Kimball heeft meer dan een levenstaak volbracht omdat hij zich geheel en al aan het evangelie heeft overgegeven.” Vervolgens getuigt hij dat hij uit eigen ervaring weet dat totale overgave en volledige inzet vreugde schenken, „Ik ben zo zegend te weten dat voor iedere opdracht een volledige inzet is vereist. Ik denk dat het een gave van de Geest is, een gave die iedereen kan ontvangen, die bereid is de prijs der voorbereiding en der liefde te betalen.” In de meer van vijftig functies die hij sinds zijn zending heeft vervuld heeft hij altijd „het gevoel gehad dat iedere opdracht de juiste opdracht was. Dat de opdracht belangrijk was en dat een volledige inzet rust schenkt, ware vreugde geeft en leidt tot zelfontplooiing. Hoewel ik gestudeerd heb, heb ik toch het meeste geleerd in de kerk, en ik ben hiervoor zeer dankbaar — *zeer* dankbaar.”

Hij vertelt hoe hij na het ambt van bisschop vervuld te hebben werd geroepen als huisonderwijzer. In een van de gezinnen die hij bezocht was een vader die geen lid van de kerk was en hij weet nog dat hij erbij was, toen de man werd gedoopt. „Deze gebeurtenis schonk mij evenveel vreugde als ik in mijn bisschopsambt had gekend — en dat is nu precies wat de Heer ons wil doen inzien: het gaat erom hoe je jezelf dienstbaar maakt en niet waar.”

Broeder Paramore heeft een groot aantal functies vervuld. Hierbij wist hij zich altijd gesteund door zijn gezin.

Hij werd geboren op 6 mei 1928, en tot lid van de bisschop benoemd, toen zijn oudste kind ongeveer anderhalf jaar was. De kinderen zijn dus de activiteiten van hun vader in de kerk en daarbuiten als iets heel natuurlijk gaan zien. Broeder Paramore was raadgever in twee bisschappen, in de Tweede Wijk van Provo/Sunset en in de Veertiende Wijk van Orem. Van 1959-63 was hij bisschop van de Veertiende Wijk van Orem en vervolgens werd hij lid van de hoge raad in de Derde Ring van de Brigham Young University. Daarna werd hij geroepen als lid van het Zendingscomité, totdat hij geroepen werd als president van het zendingsgebied Frankrijk-België. Zijn vrouw, Helen Heslington Paramore, schonk hier het leven aan hun zesde kind, zoon Paul, zes weken na aankomst in het zendingsveld. „Mijn vrouw moest voor zes kinderen zorgen,” aldus broeder Paramore, „maar ze woonde met mij en de kinderen alle conferenties bij, — week na week, ook al verstond ze de taal niet — hield toezicht op het werk van de hulporganisaties en leerde wat Frans zodat ze de nodige vergaderingen van de hulporganisaties kon leiden. Zij was werkelijk een bron van inspiratie voor alle mensen.”

De kinderen hielpen ook mee. Zij hielpen de zendingen met het verzorgen van het drukwerk en werkten in de tuin. Het gezin bracht dikwijls liederen ten gehore en vooral de duetten die broeder Paramore samen met de driejarige Lisa zong waren hartverwarmend.

Na hun terugkeer in de Verenigde Staten gaf broeder Paramore les aan het diakenquorum in de 29e Wijk van Orem en was vervolgens president van de Ring Sharon West/Orem Utah, tot in het jaar 1972, toen hij tot regionaal vertegenwoordiger der Twaalf werd geroepen. Hij werkte als regionaal vertegenwoordiger in de Regio Roy in Utah toen hij tot lid van het Eerste Quorum der Zeventig werd benoemd. Broeder Paramore bijna acht jaar lang werkzaam op de technische afdeling van U.S. Steel, als kweekschoolleerling en als voorzitter van het comité Kinderen Jeugdbelangen te Utah. In de kerk vervulde hij verschillende functies op

het bureau voor het Zendingswerk, het bureau Interne Communicatie, het bureau van de Raad der Twaalf en het Uitvoerend Comité Leidersopleiding. „Al dit werk, zowel in de kerk als daarbuiten, heb ik ervaren als een zegen, als voorbereiding en ik ben dankbaar voor al die fijne mensen die mij hebben geholpen en opgeleid,” aldus broeder Paramore.

De roeping „overrompelde” volgens hem het gezin, omdat het zo'n uitermate belangrijke taak was. Zuster Paramore had een paar weken te voren al een voorgevoel gehad, maar het van zich afgezet. Broeder Paramore had een soortgelijke ervaring: twee weken voor hij geroepen werd als Uitvoerend Secretaris van de Raad der Twaalf, zag hij zichzelf in een droom naast president Kimball zitten — de droom leek zo echt dat hij er wakker van werd. Hij zette de gedachte toen echter van zich af. Diezelfde nacht droomde hij het zelfde nog eens en hij zag zijn droom in vervulling gaan, toen hij de roeping aanvaardde. „Ik voelde me niet geschikt voor de functie — ik beschikte niet over de nodige technische vaardigheden — zodat ik het werkelijk als een zegen ervoer, dat ik vóór die tijd al een aanwijzing had ontvangen.”

In de afgelopen zeven jaar, waarin hij iedere week met de Broeders contact heeft gehad, is de inzet waarmee hij wil dienen alleen nog maar groter geworden en zet hij zich volledig in voor het werk dat hij doet.

BROEDER RICHARD G. SCOTT
Lid van het Eerste Quorum der
Zeventig

„Ik heb zeer veel eerbied voor de Broeders,” aldus broeder G. Scott, pas benoemd als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. „Ik heb altijd tegen hen opgezien en veel respect voor hen gehad en ik weet dat ik tegen hen zal blijven opzien. Het is erg moeilijk voor mij om te begrijpen dat ik nu met hen *samen* moet werken.” Broeder Scott werd op 7 november 1928 te Pocatello, Idaho, geboren. Toen hij geroepen werd, was hij regionale vertegenwoordiger van de Regio's Capitol, Potomac en Richmond in

Columbia, Maryland en Virginia, een gebied dat hij al jarenlang als zijn thuis beschouwt. Broeder Scott en zijn vrouw, Jeanene Watkins Scott, dochter van de voormalig senator Arthur V. Watkins, hebben vijf kinderen: Mary Lee, 22; Kenneth, 14; Linda, 13; Mitchell, 9; en Michael, 6. Mary Lee, die op het moment op zending in Spanje is, was niet meteen op de hoogte van de benoeming, maar de andere kinderen werden onmiddellijk na de steunverleningsceremonie in Washington gebeld. Toen Linda hoorde dat haar vader benoemd was, legde zij met haar welbekende enthousiasme de telefoon neer en begon zij uitgelaten in het rond te springen. Broeder Scott studeerde in 1950 af aan de George Washington Universiteit als ingenieur. Hij ging onmiddellijk daarna voor eenendertig maanden op zending naar Uruguay. Hij herinnert zich nog hoe de professoren en zijn vrienden hem van dit besluit probeerden af te brengen, omdat het geen goede start zou zijn van een carrière als ingenieur. Maar kort na zijn zending werd hij uitgekozen voor het pas opgezette nucleaire project van de marine. (Een terrein waarop strikte geheimhouding een noodzaak was. De basisopleiding werd in Oakridge Tennessee gegeven door enkelen van de allereerste wetenschapsmensen op dit gebied.) „Op een vergadering die ik moest leiden, ontdekte ik dat een van de professoren die mij had aangeraaden niet op zending te gaan een veel minder belangrijke functie binnen het project had dan ik. Het bewijs was geleverd dat de Heer mij gezegend had, omdat ik de juiste prioriteiten had gesteld.”

Twaalf jaar lang was broeder Scott werkzaam onder admiraal Rickover en was hij verantwoordelijk voor het ontwerpen, testen en produceren van bepaalde onderdelen uit het nucleaire project van de marine. Hij was bovendien verantwoordelijk voor de reactor te Shippingport, waar voor het eerst op grote schaal kernenergie voor industriële doeleinden werd toegepast. Maar het werk in de kerk is voor hem altijd het belangrijkste geweest. „Toen ik nog erg jong was,” aldus broeder Scott, „sloot ik een geheim

verbond met de Heer, dat ik al mijn krachten aan zijn werk zou geven. Ik ben dat verbond in al die jaren telkens weer opnieuw aangegaan, maar ik heb er nooit van kunnen dromen dat ik ooit zo gezegend zou worden dat ik mij geheel en al dienstbaar aan Hem zou kunnen maken. Wij zijn zo onder de indruk van deze zegening dat wij niet weten hoe wij aan onze dankbaarheid uiting moeten geven.”

Broeder Scott is ook verscheidene jaren werkzaam geweest als president van een zeventigenquorum, als ringsecretaris in de ring Washington D.C., en als lid van het presidium van deze ring. Daarnaast is broeder Scott vier jaar lang (van 1965-1969) president van het Zendingsgebied Argentinië, met als hoofkantoor Cordoba, geweest, een ervaring die zijn ogen nu nog doet oplichten.

„Een van de meest positieve ervaringen die je tijdens je zending opdoet is de verandering die je ziet plaatsvinden in jongens en meisjes, zij veranderen in volwassen, plichtsgetrouwe mannen en vrouwen. Die periode van onzelfzuchtige dienstbaarheid stelt de Heer in staat een kracht in hen wakker te roepen waardoor zij zich bewust worden van ongekende talenten en mogelijkheden en zich een kennis en een zelfverzekerdheid eigen maken, die zij zelf niet voor mogelijk houden. Een zeer belangrijk positief aspect van een zending is ook de blijvende vriendschap die men sluit met iedere zendeling en ieder lid dat men ontmoet.” Hij vertelde dat het hele gezin dankbaar is voor deze positieve ervaringen en zei met een glimlach: „Tijdens het laatste gesprek met een zendeling, vertelde ik hem dat hij zich tijdens zijn zending geweldig ontplooid had. Hij antwoordde toen: „Dat is met u ook het geval!” Ook thuis verrichten de Scotts zendingswerk. Zij grepen de inwijding van de tempel te Washington aan om informatie-avonden over de tempel te houden. Zij nodigden, soms wel twee-of driemaal per week, hiertoe vrienden of burens uit die geen lid waren van de kerk. Na een van deze bijeenkomsten meldde een echtpaar, waarvan de man bij broeder Scott op kantoor werkte, zich bij een bisschop. Zij vroegen hem of zij

door de zendingen bezocht konden worden en werden vijf weken later gedoopt. Onlangs werden twee fijne burens lid van de kerk, nadat zuster Scott hen had meegenomen naar het nieuwe bezoekerscentrum te Washington.

„Wij houden van de Heer en wij scheppen vreugde in het heilige voorrecht dat ons vergund is, namelijk dat wij de wereld ons duurzame getuigenis mogen geven en mogen meewerken aan de opbouw van zijn koninkrijk, teneinde ons leven tot een evenwichtig geheel te maken.”

**DORTHEA LOU
CHRISTIANSSEN MURDOCK**
Lid van het algemeen presidium van het jeugdwerk

„Ik volg mijn leider,” aldus zuster Dortha Lou Christiansen Murdock. En zo werd zij ook gekozen in de functie waarvoor de leden van de kerk haar op 2 april steun verleenden — de functie van tweede raadgeefster in het algemeen presidium van het jeugdwerk.

Zuster Naomi Shumway, presidente van het jeugdwerk, riep haar donderdags uit een vergadering van het algemeen bestuur. Druk pratend, drong het nauwelijks tot zuster Murdock door dat ze naar de lift liepen, in plaats van naar het kantoor van de presidente. Pas toen zij op de verdieping uitstapten waar president Kimball zijn kantoor heeft, realiseerde zij zich waar ze waren. Zuster Shumway zei: „President Kimball zou u graag even willen spreken.”

Zuster Murdock weet nog hoe zuster Shumway haar heel even in de arm kneep en „tot straks” zei. „In een flits schoot alles wat ik tot nu toe in mijn leven had gedaan aan mij voorbij,” aldus zuster Murdock. „President Kimball kwam uit zijn kantoor naar mij toe en drukte mij de hand. Die handdruk gaf mij kracht, maar ook de allereerste woorden die hij sprak gaven mij kracht. Hij sprak over mijn ouders en ik werd herinnerd aan de kalme, rustige manier waarop zij de zaken aanpakten en aan hun kracht en nederigheid.” (De ouders van zus-

ter Murdock zijn broeder ElRay L. Christiansen, die inmiddels is overleden, en Lewella Rees Christiansen.) „Toen ik het kantoor van president Kimball verliet, wist ik zeker dat ik met dé hulp des Heren en met het vertrouwen dat de president en zuster Shumway in mij stelden niet kon falen.”

Zuster Murdock heeft ervaring opgedaan als lerares en in bestuurlijke functies, in alle organisaties binnen de kerk. Toen zij in 1967 lid van het algemeen bestuur van het jeugdwerk werd, was zij lid van het ZHV-presidium in haar ring. In de tien jaar dat zij lid van het algemeen bestuur van het jeugdwerk is geweest heeft zij lessen samengesteld voor kinderen van drie, vier en vijf jaar oud, heeft zij drie tot vier maal zitting gehad in het comité regionale vergaderingen, vertegenwoordigde zij het jeugdwerk in het comité van broeder Perry, dat zich bezighield met het tweehonderdjarig bestaan van de Verenigde Staten en was zij voorzitter van de comités die zich bezighielden met de voorbereiding van het lesmateriaal voor de vrolijke meisjes en de wegbaners.

Zij behaalde haar doctoraal pedagogie, met als bijvakken kunstgeschiedenis en Engels en publiceerde in 1966 een boek met illustraties, *Teach Me*, waarin lessen, gedichten en verhalen stonden, bedoeld om ouders en leerkrachten te helpen bij het onderwijs.

Ook wilde zij adviezen geven bij huwelijks- en gezinsmoeilijkheden. Gestemd door het presidium van het jeugdwerk en haar gezin ging zuster Murdock weer aan de studie. Deze studie sloot zij in juni 1975 af. Haar resultaten waren zo goed, dat zij toe mocht treden tot een bepaald academisch genootschap en van de afdeling praktische sociologie van de Universiteit van Utah de Amy Brown Lymanprijs kreeg. Zij begon te werken in het ziekenhuis van de heiligen der laatste dagen en zette samen met patiënten van de afdeling verloskunde en gynaecologie een begeleidingsprogramma op, dat ook thuis nog werd voortgezet en waarin de patiënten werd geleerd zich aan te passen aan het moederschap. In de polikliniek voor psychiatrie van het ziekenhuis gaf zij boven-

dien adviezen aan mensen met huwelijks- of gezinsmoeilijkheden.

Haar man, Robert Glenn Murdock en haar vijf kinderen waren erg enthousiast over haar nieuwe functie en wilden onmiddellijk weten hoe ze konden helpen.

„Ik houd van het jeugdwerk,” aldus zuster Murdock. „Ik houd er verschrikkelijk veel van. Is er een fijnere taak denkbaar dan ouders helpen die hun kinderen het evangelie willen onderwijzen.?”

Verslag studiebijeenkomst regionale vertegenwoordigers

DOOR JAY M. TODD
Hoofdredacteur

Wij moeten ons meer richten op de vestiging van de kerk onder de Lamanieten,” aldus president Spencer W. Kimball in zijn toespraak gehouden op de tweeëntwintigste studiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers der Twaalf, die plaatsvond op 1 april, de dag voor de algemene conferentie. Tijdens deze bijeenkomst zette de president het beleid uiteen tegenover 127 regionale vertegenwoordigers, de algemene autoriteiten en ander kerkelijke leiders die voor deze studiebijeenkomst bijeen waren.

President Kimball richtte zich in zijn toespraak bijna uitsluitend op de „*vestiging van de kerk des Heren onder de Lamanieten.*” „Dit is niet iets nieuws voor u,” zei hij, „maar het is wel erg belangrijk en het is tijd dat we meer de nadruk op dit deel van het werk gaan leggen.” Hij herinnerde alle aanwezigen aan het doel van het Boek van Mormon en las van de titelpagina de volgende tekst voor: „Gericht tot de Lamanieten, die een overschot zijn van het huis Israëls . . . om aan . . . het huis Israëls te tonen welke grote dingen de Here voor hun vaders heeft

gedaan, en opdat zij de verbonden des Heren mogen weten, dat zij niet voor eeuwig zijn verstoten — en tevens tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat JEZUS de CHRISTUS is, de EEUWIGE GOD.”

De president bracht verslag uit over de gebiedsconferenties die onlangs in Latijns Amerika werden gehouden en maakte gewag van het feit dat de Aymara Indianen uit Ecuador in hun eigen taal het lied „Ik ben een kind van God” ten gehore brachten. „Zij geloofden het. Ze voelden het diep van binnen. Zij voelden zich niet buitengesloten. Zij voelden dat ook zij deel uit maakten van dit geweldige programma.” „Hoewel ik al tientallen jaren bezoeken breng aan Zuid-Amerika en de mensen daar ken, is dit laatste bezoek voor mij toch wel een openbaring geweest, omdat ik heb gezien hoe geweldig veel vooruitgang men er heeft geboekt.

Het afgelopen jaar is het aantal leden van de kerk in de westelijke landen van Zuid-Amerika meer dan verdubbeld en is er een zeer sterke en belangrijke Lamanitische bevolkingsgroep ontstaan. Men begint zich te interesseren en actief te worden, iets waarop we zeer trots en waarvoor we zeer dankbaar zijn.” Hij zei dat het aantal Lamanitische zendelingen uit deze gebieden meer dan viermaal zo groot geworden was. De president merkte op dat men het zelfde ziet gebeuren in Midden-Amerika en in Mexico, „waar tienduizenden raszuivere Indianen, of Lamanieten wonen. De bevolking van Mexico reageert bijzonder snel, niet alleen wat het aantal leden betreft, maar ook brengt zij steeds meer leiders voort en neemt zij voortdurend toe in macht en kracht.”

De president zei dat wat de komende vijf jaar zal gebeuren aan het ongelooflijke zal grenzen, als wij allen ons steentje bijdragen. Vervolgens zei de president: „Er zijn nu ongeveer een half miljoen Lamanitische leden, op de eilanden in de Stille Zuidzee en in Noord- en Zuid-Amerika, maar zij vertegenwoordigen slechts een klein gedeelte van de 60 miljoen potentiële Lamanieten in de wereld.” „En groot aantal onder u, regionale vertegenwoordigers, is werkzaam in het gebied

van de kinderen van Lehi,” zei president Kimball. Hij vertelde dat van de 840 ringen in de kerk „er 89 geheel uit Lamanieten bestaan, terwijl in 100 ringen een aanzienlijk aantal Lamanieten voorkomen. Tenslotte zijn er ongeveer 380 ringen, waarin de Lamanieten in kleinere aantallen voorkomen.”

„De Heer wilde Lamanitische gemeenten, Lamanitische ringen, Lamanitische zendingsgebieden en Lamanitische leiders. De kerk heeft met dit werk een aanvang gemaakt, maar het is nog lang niet voltooid. Er is een nieuwe dag aan gebroken,” zei hij. „Er begint iets te leven. De Lamanieten hebben de belofte gekregen dat Jakob voorspoed zal kennen in de wildernis en dat de Lamanieten zullen bloeien als de roos. Jakob wacht op onze hulp. Wij hebben al veel vooruitgang geboekt. Wij zijn daar natuurlijk erg dankbaar voor, maar het is nog niet genoeg. Wij moeten nieuwe stappen ondernemen en ervoor zorgen dat de Lamanieten niet alleen gedoopt worden, maar ook een opleiding krijgen en zich organiseren. Het werk zal voortgaan en de Lamanieten zullen krijgen wat hun toekomt.”

Na president Kimballs toespraak werden er twee belangrijke voordrachten gehouden, een over de rol die wij spelen bij de verlossing van onze doden en een over veranderingen in de programma's voor de jeugd. „Een jaar geleden werden er twee belangrijke openbaringen aan de standaardwerken toegevoegd,” aldus broeder Howard W. Hunter, voorzitter van het uitvoerend tempel- en genealogiecomité van de Raad der Twaalf. „Ik ben ervan overtuigd dat het grote belang van deze historische daad tot ons allen is doorgedrongen. De twee openbaringen hebben een gemeenschappelijk thema: de dringende noodzakelijkheid van de verlossing van onze doden.”

„Dit werk ligt de Heer na aan het hart, hetgeen ook met ons het geval zou moeten zijn. Wij moeten het uitvoeren.” Broeder Hunter merkte vervolgens op dat er een uitstekende basis is gelegd voor verdere vooruitgang op dit gebied. Wij moeten hierbij met een „sprongwijze” vooruitgang rekening houden. Broeder Boyd

K. Packer van het Quorum der Twaalf legde er vervolgens de nadruk op dat wij ons moeten voorbereiden op het werk dat ons wacht. Hij wees op de moeilijkheid van het samengestelde karakter van deze opdracht die ons door God gegeven is „in een volkenkundige studie wordt het aantal mensen, dat vanaf het ontstaan der aarde, deze wereld bevolkt heeft geschat op 69 miljard” — maar hij legde er de nadruk op dat wij mat de „nieuwe veranderingen op technologisch gebied” (de vooruitgang die mogelijk wordt gemaakt door de computer) vooruitgang kunnen boeken.

Broeder Packer wees erop dat de veranderingen die nog zullen komen „waarvan een aantal pas na jaren voltooid zal zijn” ons in staat zullen stellen meer voor de verlossing van onze doden te doen. De eerste verandering die plaatsvindt is gelegen in het feit dat men de Genealogische Vereniging niet langer moet zien als een organisatie die het werk voor de kerk doet, maar als een organisatie die „de leden van de kerk overal ter wereld bijstaat bij het verrichten van *hun eigen* research op genealogisch gebied.”

Een tweede belangrijke verandering — „misschien wel de belangrijkste verandering” — „is het feit dat de plaatselijke kerkelijke leiders nu zelf beslissingen kunnen nemen over het verordeningswerk voor de doden, zoals dat ook bij het verordeningswerk voor de levenden het geval is.”

Om zich gemakkelijker van deze taken te kunnen kwijten, dienen de plaatselijke leiders te weten „of het verordeningswerk reeds is verricht.” Men is van plan in de toekomst in de tempels computers te plaatsen om deze informatie snel aan de betrokken leiders door te kunnen geven.

Een andere „belangrijke ontwikkeling die men voor ogen heeft” geldt het genealogisch werk en het tempelwerk dat men verricht. Men zou graag zien dat „hierover gegevens binnen een familie” worden bijgehouden, dat er „een familie-archief wordt bijgehouden”, zodat de heiligen weten, „of een andere tak van de familie” misschien al met bepaalde werkzaamheden bezig is, „zodat er geen dubbel werk wordt

verricht.” Wanneer wij aan dit geweldige werk gestalte willen geven en onze doden willen „laten kiezen of zij al dan niet gedoopt willen worden” hebben wij, volgens broeder Packer, „een groot aantal tempels nodig.” „Waarom,” zo vraagt hij zich af, „kiezen wij dan nu niet massaal een geschikt bouwterrein en zetten wij die tempels niet neer?” „Ik wil deze vraag graag beantwoorden met een aantal weder vragen,” aldus broeder Packer. Wat hebben we eraan als we deze tempels gaan bouwen? Hoe moeten we ze laten functioneren? Welke namen zouden wij gebruiken? Wiens werk zouden we doen? Onze tempels worden op dit moment bemand door honderden full-time medewerkers teneinde het werk gaande te houden.”

Broeder Packer zei vervolgens dat er achter de schermen gewerkt wordt aan kleinere, meer economische tempels, dichter bij het volk, maar dat met het geringe aantal namen dat op het moment door de leden van de kerk wordt ingestuurd dergelijke tempels onmogelijk goed kunnen functioneren.

Wat moeten wij nu doen?

„Wij vragen u,” aldus broeder Packer, „dat u de instructies opvolgt die u reeds gegeven zijn:

— „Houdt een familie-archief bij en houdt bijeenkomsten en reünies om de familiebanden te verstevigen.

— „Zoekt al uw aantekeningen, diploma's en foto's bij elkaar — en maakt er een levensbeschrijving van u zelf van.

— „Wanneer we dit hebben gedaan, hebben wij de basis gelegd voor het vier-generatie project.” Vervolgens moeten wij een viergeneratieverslag voor ieder familielid samenstellen.

Broeder Packer legde er de nadruk op dat deze laatste opdracht erg belangrijk was en zei dat de kerk, als de heiligen het vier-generatieproject voltooiden, zou kunnen beginnen met het indelen van onze lijsten volgens de verschillende families, het coördineren van onze stamboomverwijzingen, het verwerken van de gegevens uit het familie-archief en alle andere dingen die de kerk voor ogen staan.”

Na deze voordracht kondigde broeder Gordon B. Hinckley van het Quorum der Twaalf en voorzitter van het Uit-

voerende Priesterschapscomité een aantal veranderingen aan in de programma's voor onze Jonge Mannen en Jonge Vrouwen. Het ging hier om veranderingen van programmatische aard en veranderingen op bestuurs- en beleidsniveau. De veranderingen (aan een aantal details wordt nog gewerkt) moeten worden afgekondigd op de regionale vergaderingen die in juni overal ter wereld, in een paar weken tijd, worden gehouden. Tijdens deze vergaderingen zal nader worden teruggekomen op het algemeen presidium der Jongemannen, waarvan 's zaterdags 's morgens tijdens de algemene conferentie sprake was.

Broeder Hinckley legde er nogmaals de nadruk op dat de informatie die tijdens de regionale vergaderingen wordt verstrekt bijzonder belangrijk is, door te getuigen dat wij „als wij de jeugd kunnen behouden, bouwen aan onze toekomst en aan onze kerk.”

Tijdens de studiebijeenkomst kondigde president Ezra Taft Benson van het quorum der Twaalf de benoeming aan van 16 nieuwe regionale vertegenwoordigers der Twaalf, zodat het totale aantal vertegenwoordigers nu 127 bedraagt. De nieuwe vertegenwoordigers zijn: Glenn Y. M. Lung uit Honolulu, Hawaii; L. Aldin Porter uit Boise, Idaho; Walter Spat uit Sao Paulo, Brazilië; Guillermo Garmendia uit Tampico, Mexico; Albert LeRoy Middleton uit Quit, Ecuador; Samuël Boren uit Mesa, Arizona; N. Earl Deschamps uit Santiago de Chili; Heber J. Badger uit Seattle, Washington; Robert W. Barker uit Kensington, Maryland; Arthur K. Nishimoto uit Tokio, Japan; Bill B. Cowser uit Altona, Australië; J. Malan Heslop uit Salt Lake City; Allen E. Litster uit Quito, Ecuador; Wayne A. Mineer uit Provo, Utah; Milton E. Smith uit Orem, Utah; Earl C. Tingey uit Easton, Connecticut.

Vijf van de broeders zijn al eerder werkzaam geweest als regionaal vertegenwoordiger en zijn nu opnieuw benoemd.

Verslag van de gebiedsconferenties in Latijns Amerika

DOOR JERRY P. CAHILL

Hoofd externe betrekkingen van het bureau Public Relations

„Amigo”. Dat gemoedelijke woord, dat vergezeld ging van een schouderklopje en werd uitgesproken enige uren voordat de openingsbijeenkomst van de gebiedsconferentie te Mexico City zou plaatsvinden, geeft uitstekend weer hoe de sfeer overal was tijdens onze reis door Latijns Amerika, die een maand lang duurde en waarin wij per vliegtuig ongeveer 22.000 mijl aflegden.

Het woord „amigo”, spaans voor „vriend”, geeft weer wat er gebeurde tussen 11 februari en 11 maart. In die periode:

Vonden acht gebiedsconferenties in zeven landen plaats, toegankelijk voor leden van de kerk en gasten uit dertien landen;

Werden op tweeënveertig radio-stations en in veertien landen zes radio-uitzendingen van de conferentie-bijeenkomsten verzorgd. De uitzendingen duurden ieder een uur;

Werden er bezoeken gebracht aan de presidenten van Mexico, Guatemala, Chili, Bolivia en de Verenigde Staten; Werd de hoeksteen van de tempel te Sao Paulo gelegd; en woonden president Kimball, president Marion G. Romney en anderen van het officiële gezelschap in totaal zes persconferenties bij en gaven zij negen exclusieve interviews aan vertegenwoordigers van de pers en van radio en televisie. Onze *amigos* waren broeders en zusters in het evangelie.

In Mexico City en Monterrey, Mexico; in Guatemala Stad, Guatemala; in San José, Costa Rica; in Lima, Peru; in Santiago de Chili; in La Paz, Bolivia en in Bogota in Columbia, kwamen *amigos* samen op de gebiedsconferentie om God te aanbidden en zich door zijn dienstknechten te laten onderrichten. Zij die de conferentie

bijwoonden maakten deel uit van de 300.000 heiligen die, verdeeld over vijfenvijftig ringen en twintig zendingsgebieden, wonen in bovengenoemde landen en in El Salvador, Honduras, Nicaragua, Panama, Venezuela en Ecuador. De algemene bijeenkomsten in Mexico City werden door 24.237 heiligen bijgewoond, een deelnemersaantal dat sinds de eerste gebiedsconferentie van 1971 in Manchester Engeland, nog nooit eerder werd bereikt.

Later kwamen, duizenden kilometers zuidelijker, op woensdagmiddag 9 maart, 3000 leden en vrienden samen voor de plechtigheid waarbij president Marion G. Romney de hoeksteen van de tempel te Sao Paulo legde. Wanneer de tempel gereed is, zal zij het werk voor de duizenden heiligen in Latijns Amerika aanzienlijk gemakkelijker maken. President Kimball, zusster Camilla Kimball en president Marion G. Romney maakten alle gebeurtenissen mee, van de openingsconferentie te Monterrey tot het leggen van de hoeksteen in Sao Paulo.

Samen met hen woonden broeder L. Tom Perry van de Raad der Twaalf en broeder Robert D. Hales van het Eerste Quorum der Zeventig de gebiedsconferenties bij.

In Mexico, Guatemala en Costa Rica werden zij vergezeld door broeder J. Thomas Fyans van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en supervisor van het gebied Mexico Midden-Amerika Broeder Bruce R. McConkie van de Raad der Twaalf, adviseur voor het gebied Zuid-Amerika, en broeder A. Theodore Tuttle van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, supervisor van het Andes-gebied, woonden de conferenties op het zuidelijk halfrond bij. Aan de conferentie te Santiago namen broeder Robert E. Wells van het Eerste Quorum der Zeventig, en supervisor van het gebied Chili-Argentinië en broeder William R. Bradford deel, eveneens lid van het Eerste Quorum der Zeventig en president van het zendingsgebied Santiago Chili-Zuid.

Broeder James E. Faust van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en supervisor van het gebied Brazilië-Uruuguay, leidde in Sao Paulo,

Brazilië, de plechtigheid waarbij de grond werd gebroken en had ook de leiding van een speciale leidersvergadering.

Het centrale thema en de opdrachten die tijdens de conferenties werden gegeven klonken door in de woorden van president Kimball:

„Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in zijn Zoon, Jezus Christus en in de heilige Geest. Christus is onze Meester, de spil waarom in ons leven alles draait,” zo zei president Kimball, die tevens uitlegde dat de herstelde kerk opnieuw opgericht is, in dezelfde vorm als waarin Christus haar in het midden des tijds instelde. Deze kerk kent dezelfde leerstellingen en is met dezelfde macht en hetzelfde gezag bekleed. „Dit is waarlijk het koninkrijk Gods op aarde,” zo getuigde president Kimball.

De president sprak ook over wat hij „mijn visioen voor het volk der Lamaniëten” noemde. In 1946, drie jaar nadat hem steun verleend was als apostel en hetzelfde jaar waarin hij door president George Albert Smith tot voorzitter van het Comité Indianenbelangen was benoemd, kreeg hij opdracht een bezoek aan Mexico te brengen.

„Ik droomde over de toekomst van het Mexicaanse volk,” aldus president Kimball. „Ik droomde over de vooruitgang en de ontwikkeling van uw volk. Ik droomde het volgende, en ik heb deze droom, misschien was het wel een visioen, later opgeschreven: (Wanneer ik in de toekomst kijk, zie ik de Lamaniëten van de eilanden der zee en het Amerikaanse vasteland een grote toekomst tegemoet gaan . . .

Ik zie u, kinderen van Lehi, met uw kinderen op duizenden heuvels. Ik zie u niet voor anderen werken, maar ik zie dat u eigen baas bent: dat u eigenaar bent van een boerderij, dat u een eigen huis en een eigen tuin bezit . . . Ik zie u als beheerder van een bedrijf. Ik zie u als ingenieur, als bouwverantwoordelijke van hoge bruggen en grote gebouwen. Ik zie u in een belangrijke politieke rol, als bestuurders van uw land. Ik zie velen van u een belangrijke positie in de regering en binnen de rechtelijke macht bekleden.”

Hij beschreef hoe velen rechter zou-

den worden, of doctor; lector, uitgever; kunstenaar; regisseur of toneelschrijver; aan universiteit of middelbare school zouden lesgeven of een bestuurlijke functie zouden vervullen.

„U hebt deze droom in vele opzichten reeds bewaarheid,” aldus de profeet, die de ouders aanspoorde de nodige offers te brengen om hun kinderen te laten leren.

In zijn toespraak drong president Marion G. Romney er bij allen op aan te bidden, de Schriften te bestuderen en de geboden Gods te gehoorzamen om op deze manier hun geloof te versterken. Hij legde uit dat het geloof in Jezus Christus, het eerste beginsel van het evangelie, meer is dan geloof alleen: overtuiging en vertrouwen in de verlossende zending des Heren zetten ons aan tot daden.

Het geloof brengt in de mens een gevoel van berouw over zijn zonden te weeg. Dit gevoel van berouw bereidt de persoon in kwestie voor op het zuiverende vuur der vergeving, omdat het hem ertoe brengt zijn zonden te belijden en te verzaken, anderen te vergeven en zich te schikken naar de leringen uit het evangelie. „De ware bekering”, aldus president Romney, „is genezing, is een verandering ondergaan in wat men denkt en wat men doet, is niet langer geneigd zijn tot het kwade.”

„Bekering en vergeving”, zo zei hij, „moeten vergezeld gaan van dankbaarheid, het teken waaraan men de edele ziel herkent. Dankbaarheid komt het beste tot uiting, wanneer wij de Heer liefhebben met heel ons hart, met heel onze geest en al onze kracht; wanneer wij onze naaste liefhebben en de Heer bij alles dank zeggen met een opgewekt gezicht en vanuit het diepste van ons hart.”

Broeder Bruce R. McConkie legde uit dat deze volgende stadia op de weg naar het eeuwige leven voor ons bereikbaar werden door het zoenoffer dat Jezus Christus bracht. De Heiland kwam op aarde en nam een sterfelijk lichaam aan om op het kruis te sterven, de dood bij de opstanding te overwinnen en de mensheid in staat te stellen opgewekt te worden tot onsterfelijkheid.

Alleen Christus kon deze dingen doen, aldus broeder McConkie, maar er zijn ook *een aantal* van deze dingen die wij wel kunnen doen:

In de eerste plaats was Christus gehoorzaam aan ieder gebod en deed Hij alles wat Hem opgedragen werd, waarbij Hij op zo'n volmaakte wijze deed wat de Vader van Hem vroeg dat Hij tot ons allen kon zeggen: „Kom hier, volg Mij.” (Mat. 19:21.)

Ten tweede predikte Christus het evangelie. „Wij hebben ons ertoe verplicht het evangelie te prediken en in alles op te treden als getuigen van Christus, zelfs wanneer de dood erop volgt. Van ons wordt verwacht dat wij alle mensen uitnodigen tot Christus te komen,” aldus broeder McConkie.

Ten derde verrichte Jezus de verordeningen Gods krachtens het eeuwig priesterschap dat Hij bezat, een macht die in de hemel en op aarde zijn weerga niet kent. Jezus Christus is niet langer persoonlijk onder ons aanwezig, maar hij heeft een aantal getrouwe mannen deze macht gegeven, zodat zij de verlossende verordeningen van het evangelie kunnen verrichten.

Ten vierde verrichtte Jezus grote wonderen en deed Hij de volgende belofte: „Wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze.” (Johannes 14:12.) Broeder L. Tom Perry van de Raad der Twaalf legde er de nadruk op dat het erg belangrijk is de Schriften te bestuderen, zowel om het geloof te sterken als om de problemen des levens op te lossen. „De Schriften bevatten het woord des Heren,” getuigde hij. „Wanneer men de Schriften volgt, volgt men de Heer. Wanneer men de Schriften naast zich neerlegt, tast men in het duister.”

Hij spoorde iedereen aan de Schriften systematisch en consequent te bestuderen en drong er vooral bij de echt)paren op aan de Schriften samen dagelijks te bestuderen.

Een voordeel van het bestuderen der Schriften is onder meer dat men daarmee afstand doet van de manier waarop de mens zijn problemen in het algemeen oplost. Maar al te vaak worden dingen hierbij aan het toeval overgelaten of tracht men ergens een oplossing te „kopen.” Broeder Perry ver-

telde hoe een crisis in zijn gezin werd opgelost doordat hij de raad van koning Benjamin over de opvoeding van kinderen (zie Mosiah 4:14, 15) toepaste, terwijl alle professionele hulp de tegenstelling tussen zijn twee kinderen, die ruzie hadden over hun speelgoed, alleen maar verscherpt had. „Wij zullen uiteindelijk gezegend worden,” aldus broeder Perry, „wanneer wij tot dezelfde conclusie komen als de apostel Petrus, die tegen de Heiland zei: ‚Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven.’” (Johannes 6:68.)”

Ook president Kimball legde er de nadruk op dat het bestuderen der Schriftten bijzonder belangrijk is. Hij vertelde hoe hij als jongen van negen Schriftteksten op kaartjes zette. Deze kaartjes legde hij dan op de grond, en wanneer hij nu met zijn hoofd tegen de flank leunde van de koe die hij aan het melken was, kon hij de teksten lezen.

„Ik leerde zo de Artikelen des geloofs en de tien geboden uit het hoofd en ik zou ze nu nog kunnen opzeggen,” zei hij en de toehoorders begonnen te lachen, toen hij er met een glimlach aan toevoegde: „maar helaas heb ik daarvoor nu geen tijd.”

Uit de gezinnen waarin de sfeer uitnodigt tot bestudering van de Schriftten, tot gehoorzaamheid, dienstbaarheid en liefde zo zeiden een aantal sprekers komen de getrouwe heiligen de laatste dagen voort die nodig zijn voor het zo belangrijke werk van de kerk.

Broeder J. Thomas Fyans gaf de leden van de kerk de specifieke opdracht zich bezig te houden met de drie belangrijke taken van de kerk: het zendingswerk, het genealogie, en tempelwerk en het streven naar volmaaktheid bij de heiligen. „Wanneer men zich niet persoonlijk voor ieder facet inzet,” zo zei hij, „wordt het leven een hachelijke en onevenwichtige zaak. Het is dan of men op een kruikje met drie poten zit, waarvan een van de poten ontbreekt.”

„Iedere jaar moet het gezin minstens één ander gezin,” aldus broeder Fyans, „op de ontvangst van het evangelie voorbereiden. Deze ambitieuze werkwijze is nodig, als wij het evan-

gelie van Jezus Christus aan de hele wereld willen verkondigen.”

Wanneer broeder Fyans spreekt over het streven naar volmaaktheid bij de heiligen, dan doet hij daarmee een beroep op ons het gezin op een nog hoger plan te brengen. „De gezinsavond is een middel om het gezin goede eigenschappen, zoals vertrouwen, eerlijkheid, betrouwbaarheid, deugdzaamheid, vriendelijkheid en geduld,” te leren, zo merkte hij op. President Marion G. Romney legde er eveneens de nadruk op dat de gezinsavond zeer belangrijk is en dat de kinderen in het gezin moeten worden onderwezen.

Hij vertelde hoe een moeder, die erg druk in huis aan het werk was omdat er gasten waren haar kind het beginsel der tienden uitlegde. Midden in haar drukke werkzaamheden werd zij onderbroken door haar zoontje die met zijn „tiendepotje” naar haar toekwam. Hij wist niet hoeveel tienden hij moest geven over het geld dat hij voor een aantal klusjes en als verjaarscadeautje had gekregen.

Toen de moeder de vraag tot tevredenheid van de jongen had beantwoord, merkte een van de gasten op: „Ik sta versteld; er zijn niet veel moeders die hun werk zouden onderbreken om een vraag van een kind te beantwoorden.”

President Romney gaf ons de raad het antwoord dat de vrouw gaf nooit te vergeten:

„Ik kan mijn hele leven lang nog silver poetsen. Maar ik zal waarschijnlijk nooit meer de kans krijgen mijn zoon de wet der tienden uit te leggen.”

De ouders hebben, volgens broeder A. Theodore Tuttle de belangrijke plicht hun kinderen op het zendingswerk voor te bereiden.

Het meest indrukwekkend van alle gebeurtenissen die plaatsvonden tijdens de conferenties, was het moment waarop in Santiago de Chili een groep van 250 jonge Chilenen, die pas tot full-time zendelingen waren benoemd, gevraagd werd op te staan.

Broeder Tuttle merkte op dat zij de grootste groep nieuwe zendelingen buiten de Verenigde Staten, Mexico en Canada waren.

Hij deed een beroep op hun leeftijd-

genoten hun voorbeeld te volgen, omdat het werk van de kerk, zowel in Chili, als elders, zo'n hoge vlucht neemt. Men streeft naar een situatie waarbij binnenkort elke Noord Amerikaanse zendeling vergezeld zal worden door een plaatselijke zendeling. „Er is ook dringend behoefte aan zendelingen-arbeiders in deze landen” zo zei broeder Tuttle. In de zes landen in het westen van Zuid-Amerika wordt op het moment gewerkt aan, of bestaan plannen voor, ongeveer 100 kerken. De zendelingen-arbeiders moeten voor een periode van ten hoogste twee jaar benoemd worden.

„Vaders, leert uw zonen te sparen en zich dienstbaar te maken. Wordt lid van het grote leger der zendelingen, waartoe eens belangrijke personen uit het Boek van Mormon, zoals Nefi, Alma, Omner, Samuël, Mormon en Moroni behoorden,” zo raadde hij ons aan.

„De moeder speelt een zeer belangrijke rol bij de voorbereiding van de zendelingen,” voegde president Kimball hier aan toe. Hij vertelde over de vele ontmoetingen die hij meer dan dertig jaar lang met de zendelingen had gehad.

„Een van de dingen die mij het meeste opvielen was dat de jonge zendelingen bijna zonder uitzondering over hun moeder spraken. Moeders kunnen ervoor zorgen dat hun zoons dichtbij de Heer blijven.” Hij herinnerde zich ook hoe hij, na de Tweede Wereldoorlog een ontmoeting had met een aantal leden van de kerk die achter het ijzeren Gordijn woonden. Met het oog op de atheïstische leerstellingen die op school werden onderwezen, vroeg president Kimball hun hoe zij hun kinderen opvoedden.

„Iedere dag halen wij er weer uit wat de leraren erin gepompt hebben. De leraren stoppen onze kinderen vol met leugens, maar 's avonds leren wij Hun de waarheid. Onze kinderen groeien op deze manier op als zeer gelovige kinderen,” luidde het antwoord.

Broeder Fyans raadde de vaders aan regelmatig een gesprek te hebben met hun zoons en dochters om hen erop te wijzen dat zij zich aan de geboden dienen te houden en waardig moeten leven.

President Romney zei dat de ouders het advies van de boswachter ter harte moesten nemen. Deze boswachter bracht een verdwaald kind terug bij de ouders, die een hek om de tuin hadden gebouwd om het kind binnen te houden. De boswachter zei: „Je kunt kinderen nu eenmaal niet binnen een hek houden; je moet hun wijzen op de gevaren van het bos en hun leren dat ze naar bepaalde herkenningspunten moeten zoeken.” „Deze herkenningspunten,” zo zei president Romney, „zijn de beginselen van het evangelie die ons allen terugvoeren tot onze hemelse Vader.”

„Een van die herkenningspunten, die alle kerkleden voor ogen moeten houden, is de tempel,” aldus broeder Robert D. Hales.

„Wanneer men zo leeft dat men de zegeningen van de tempel waardig is, zo zei hij, „dan leeft men, zoals Nephi eens zei: ‚gelukkig’” (II Nephi 5:27.) „Men kan alleen gelukkig leven als men zich houdt aan de beginselen van het evangelie.”

President Brigham Young citerend zei hij over de endowment het volgende: de begiftigde „ontvangt in het Huis des Heren al die zegeningen die nodig zijn om na de dood naar de Vader terug te kunnen gaan . . .”

Het tempelhuwelijk zorgt ervoor dat het gezin voor eeuwig bijeen blijft, want de man is niet zonder vrouw en de vrouw niet zonder man in de Heer.

Broeder Dales zei dat wij allen kinderen Gods waren, naar deze aarde gekomen om in geloof te leven, onszelf te bewijzen en datgene te doen waardoor wij tot onze Schepper kunnen terugkeren.

Om uiteindelijk tot de Heer te kunnen terugkeren, moeten wij allereerst geloof aan de dag leggen, ons bekeren, ons laten dopen en bevestigen, de tempelverordeningen en de endowment aan ons laten verrichten en ons voor tijd en alle eeuwigheid laten verzegelen.

President Kimball merkte op dat de heiligen in Zuid-Amerika zich nu alvast kunnen voorbereiden op een bezoek aan de tempel te Sao Paulo, die naar verwacht wordt in 1978 gereed zal zijn. Bovendien zei hij: „Als de om-

standigheden gunstig zijn zullen wij in de toekomst ook over een tempel te Lima kunnen beschikken. De profeten hebben immers voorspeld dat er honderden tempels zullen zijn.”

Hij legde echter uit dat er eerst honderden mensen bereid moeten zijn om een tempel goed te laten functioneren en dat men moet kunnen beschikken over miljoenen namen, die door genealogisch onderzoek zijn verzameld en waarvoor verordeningen kunnen worden verricht.

„U moet nu werken voor de tempel in de toekomst,” zei de president. Later gaf broeder R. Bruce McConkie aan wat de kerk in Chili te wachten staat: „Er zal een dag komen waarop er een tempel in Chili zal staan. Ik zeg nog niet wanneer, maar die dag zal zeker komen.”

Hij sprak ook over het moment waarop de zeven ringen in Chili er „zeven maal zeventig zullen zijn,” en de groep van 250 inlandse zendelingen met duizenden zendelingen zal worden uitgebreid.”

Broeder Robert E. Wells zei dat de kerk over een schat aan informatie over Jezus Christus beschikt die aan de wereld ter kennis gebracht moet worden. Hij legde uit dat het Boek van Mormon vol staat met honderden verwijzingen naar de Heiland.

„Uit de oude en uit de hedendaagse openbaringen,” zo zei hij, „leren wij over de ware aard van God de Vader en diens Zoon, Jezus Christus. Wij weten dat het twee afzonderlijke wezens zijn, dat Jezus Christus Jehova is en dat Hij Amerika na zijn opstanding bezocht.”

„Ik zal het doen” stond er op het speldje dat de Chileense leden van de kerk op de conferentie te Santiago droegen. Deze leus leverde het thema voor de toespraak van broeder William R. Bradford.

„Hoe dikwijls heeft de Eeuwige Vader niet gesproken en Jezus geantwoord? Ik zal het doen”? Doordat Hij bereid was te doen wat van Hem gevraagd werd, ontving de mensheid de belofte van het eeuwige leven. Ieder van ons moet bereid zijn dat voorbeeld en het voorbeeld dat de huidige profeet hem geeft te volgen. Wanneer ons wordt onderwezen wat juist is en wij ver-

volgens een kuis en deugdzaam leven leiden, zal de heilige Geest in ons wonen,” zo verzekert hij ons.

De vrouwen van de kerk in Mexico, Midden-Amerika en Zuid-Amerika werden speciaal onthaald op de conferentie, toen zuster Camilla E. Kimball, de vrouw van de president, tijdens de acht moeder-dochterbijeenkomsten een toespraak hield. Zij hield haar toespraak in het Spaans, de taal van Mexico, waar zij werd geboren en tot haar achttiende jaar woonde.

In haar openingszin sprak zij de woorden „Os amamos” — „wij houden van u” — en het was of er een vonk oversloeg. De moeders en hun dochters kregen tranen in de ogen, toen zuster Kimball zei: „Niets is prettiger geweest dan de band die ik eens had met mijn moeder en die ik nu heb met mijn eigen dochter.”

Zij noemde de speciale opdracht die een vrouw heeft en merkte op dat iedere zuster verantwoordelijk is voor haar eigen geluk en zich zelf moet voorbereiden op prestaties in en buiten het huis.

Tijdens de conferenties werd ook een beeld gegeven van de rijke cultuur van de verschillende volkeren. In Lima, LaPaz en Bogota stonden tableaux vivants uit het Boek van Mormon op het programma, waarin bij voorbeeld de tocht van Lehi en zijn familie uit Jeruzalem werd uitgebeeld, of waarin de visioenen en profetieën van Nephi, het leven van Samuël de Lamaniet, het bezoek van Christus aan Amerika, Moroni's afscheid van zijn volk en het te voorschijn komen van de heilige kroniek tijdens de bediening van Joseph Smith, werden beschreven.

Ook muziek en dans vormden een onderdeel van het programma. En in Guatemala Stad werd de avond opgeleust met Romeinse kaarsen en ander vuurwerk. Het vuurwerk werd geproduceerd door een jongeman, die verkleed was als stier en meedeed aan het „Fiesta van Panchimilco,” een voorstelling van leden van de kerk uit El Salvador. Tot de oude dansen behoorde de dans die werd uitgevoerd door Kuna Indianen uit San Blas, op

de opzweepende muziek van fluiten en gedroogde kalebassen.

In Mexico City en Monterrey weerspiegelde de muziek en de dans de invloed van Indianen, Moren en Christenen.

In Santiago waren het de knappe gezichten die de prachtige kostuums, die bij de dansen gedragen werden, nog beter deden uitkomen.

Ook werden onze lofzangen ten gehore gebracht en wel in Mexico City door een groep van 1000 leerlingen van het jeugdwerk; in Bogota eveneens door een, zij het kleinere, groep jeugdwerkleerlingen. Tijdens de conferentie te Monterrey zong president Waldo Pratt Call uit de ring Colonia Juarez samen met zijn vrouw een duet, en tenslotte zongen in Santiago vijfhonderd zendelingen op speciaal verzoek van president Kimball „Gij ouderlingen Israëls.”

En in Lima was iedereen zeer onder de indruk, toen het ene prachtige lied na het andere in de immense Amautazaal weerklonk. De voordracht begon met een koor, bestaande uit ouders en kinderen, dat „Ik ben een kind van God” zong en beleefde zijn climax in de roerende vertolking van het „Alleluja” uit de *Messias* van Händel.

Hoewel het Spaans in ieder land de voertaal was, waren er ook een groot aantal Indiaanse talen vertegenwoordigd. Negentig heiligen uit de vlakten van de Andes zongen „Wij danken U, Heer, voor profeten” in hun eigen Aymara-taal en zestig Otavaloa Indianen uit Ecuador zongen „Ik ben een kind van God” in het Quechua.

Aan het einde van de laatste uit de reeks conferenties sprak president Kimball plechtig: „De conferentie is beëindigd. Wij verlaten u met veel liefde in ons hart. Wij zijn verrukt over de vooruitgang die u hebt gemaakt.

Ga zo voort. Stel u in dienst van de Heer en geef uw tijd aan Hem.

Wij houden van u met heel ons hart en getuigen dat u de waarheid hebt gevonden. Dit is het evangelie van Jezus Christus.

Tot op het laatste moment zal Jezus Christus zijn wil blijven openbaren aan de profeet die Hij kiest. Dit is de waarheid. Onthoud dat altijd. God zegene u.”

Broeder Alvin R. Dyer overleden

Broeder Alvin Rulon Dyer van het Eerste Quorum der Zeventig is onlangs op 74-jarige leeftijd thuis gestorven, na twintig jaar als algemene autoriteit gediend te hebben (Vanaf 1958, toen hij als assistent van de Raad der Twaalf werd geroepen.)

Tijdens de begrafenisplechtigheden, die op 9 maart (drie dagen na zijn dood) werden gehouden en werden geleid door president N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium, zei president Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf over broeder Dyer: „Met zijn voorbeeld en zijn leiding heeft hij ons een grote erfenis geschonken.” Het leiding geven begon op de middelbare school, waar hij erg goed was in honkbal. Hij liet zien waarnaar een jongeman in de kerk moet streven, toen hij de sport

opgaf en van 1922 tot 1924 werkzaam was in het zendingsgebied in het oosten van de Verenigde Staten. Bij zijn terugkeer kon hij beroepshonkballer worden, maar hij sloeg het aanbod af, omdat hij op zondag zou hebben moeten spelen. In plaats daarvan werd hij knecht in een plaatijzer-bedrijf en volgde hij een schriftelijke cursus werktuigkunde en machinebouw.

Broeder Dyer trouwde op 2 juni 1926 in de tempel te Salt Lake City met May Elizabeth Jackson.

In 1934 werd hij directeur van de afdeling verwarming en air conditioning van de Utah Builders Supply. Vijftien jaar later richtte hij het Dyer Distributiecentrum op, waarvan hij tot 1954 eigenaar was. In dit jaar werd hij als president geroepen van het zen-

dingsgebied in het midden van de Verenigde Staten en trok hij zich terug uit het zakenleven.

In deze jaren ontwikkelde broeder Dyer zich tot een zeer belangrijk leider, omdat hij gebruik wist te maken van de vele mogelijkheden om zich in de kerk dienstbaar te maken. Hij was werkzaam als eerste raadgever in de bisschop van de Vijftiende Wijk in de Ring Salt Lake, van 1927 tot 1934. Daarna was hij achtereenvolgens lid van de hoge raad in de ring Salt Lake, van 1934-40; lid van de hoge raad in de ring Riverside, van 1940-42; superintendent van de zondagsschool in de wijk Talecrest, in de ring Bonneville, van 1942-44; en tenslotte tweede raadgever en later bisschop in de wijk Monument Park, van 1944 tot zijn roeping als zendingspresident. Als zendingspresident was broeder Dyer zeer actief in de geschiedkundige genootschappen van Missouri en Jackson County. Met het feit dat hij zich bezighield met geschiedkundig onderzoek en met zijn kennis van het gebied zou de kerk in later jaren nog

gebaat zijn, bij een andere opdracht die broeder Dyer te vervullen kreeg.

Na zijn terugkeer uit het zendingsveld werd broeder Dyer geroepen als eerste assistent in het algemeen presidium van de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging voor Jongemannen. Op 11 oktober 1958 werd hij geroepen als assistent van de Raad der Twaalf. In deze hoedanigheid was hij van 1960-1962 president van het Europese zendingsgebied. In Europa hielp hij in Polen bij de onderhandelingen over het op microfilm vastleggen van genealogische gegevens.

In 1967 werd broeder Dyer tot apostel geordend, hoewel hij geen lid van het Quorum der Twaalf was. Daarna werd hij tot raadgever in het Eerste Presidium benoemd. „Bij die gelegenheid, „zo zei president Benson,” werd over hem de zegen uitgesproken dat hij zou mogen waken over het heilige land in Missouri.”

President Benson zei dat hij, als onderdeel van deze taak, mede het advies gaf om te komen tot de bouw van een bezoekerscentrum te Independen-

ce. „Dit centrum is nu een van onze belangrijkste centra.” Na de dood van president McKay in 1970 werd broeder Dyer van zijn functie in het Eerste presidium ontheven en keerde hij terug op zijn post van assistent van de Twaalfen. Vervolgens werd hem het zendelingenfonds toevertrouwd, dat zich bezighield met het inzamelen van geld voor diegenen die anders geen full-time zending zouden kunnen vervullen.

In 1972 kreeg broeder Dyer een be-roerte, waarna hij niet al zijn werkzaamheden meer kon verrichten. Hij accepteerde echter nog wel de functie van algemeen directeur van het bureau Kerkgeschiedenis. Tijdens de begrafenisdienst zei broeder Marion D. Hanks van het Eerste Quorum der Zeventig: „In zijn bediening, waarin hij overal ter wereld werkzaam is geweest, heeft Alvin Dyer velen gezegend en de zon voor velen weer laten schijnen. Dit heeft hij op grootse wijze met zeer veel moed en zeer veel innerlijke beschaving, gedaan.”

Aantal aanwezigen gebiedsconferenties	Culturele avond			Zuid-Amerika Westelijk Zuid-Amerika			
				Lima		5.500	
Mexico en Midden Amerika	Mexico City		24.237			7.900	
			21.814			7.200	
Algemene bijeenkomsten	Monterrey		8.519	Santiago		6.818	
			8.530			5.989	
Priesterschapsbijeenkomst	Guatemala Stad		7.410	La Paz		5.200	
	San Jose		2.105	Bogota		2.524	
Moeder/Dochterbijeenkomst			1.964			3.153	
		10.897	15.000	21.000	2.600	2.035	9.000
		2.280	2.223	7.159	2.489	3.090	5.571
		2.500	1.636	5.900	3.600	2.100	7.200
	963	600	3.248	1.088	1.450	4.689	

